KARA BÜYÜCÜ SERİSİ

BÜYÜCÜLER LONCASI

ARINMA

Trudi canavaN

KARA BÜYÜCÜ SERİSİ

BÜYÜCÜLER LONCASI

ARINMA

Trudi canavaN

BÜYÜCÜLER LONCASI
ARINMA

KARA BÜYÜCÜ SERİSİ

- 1. KİTAP -

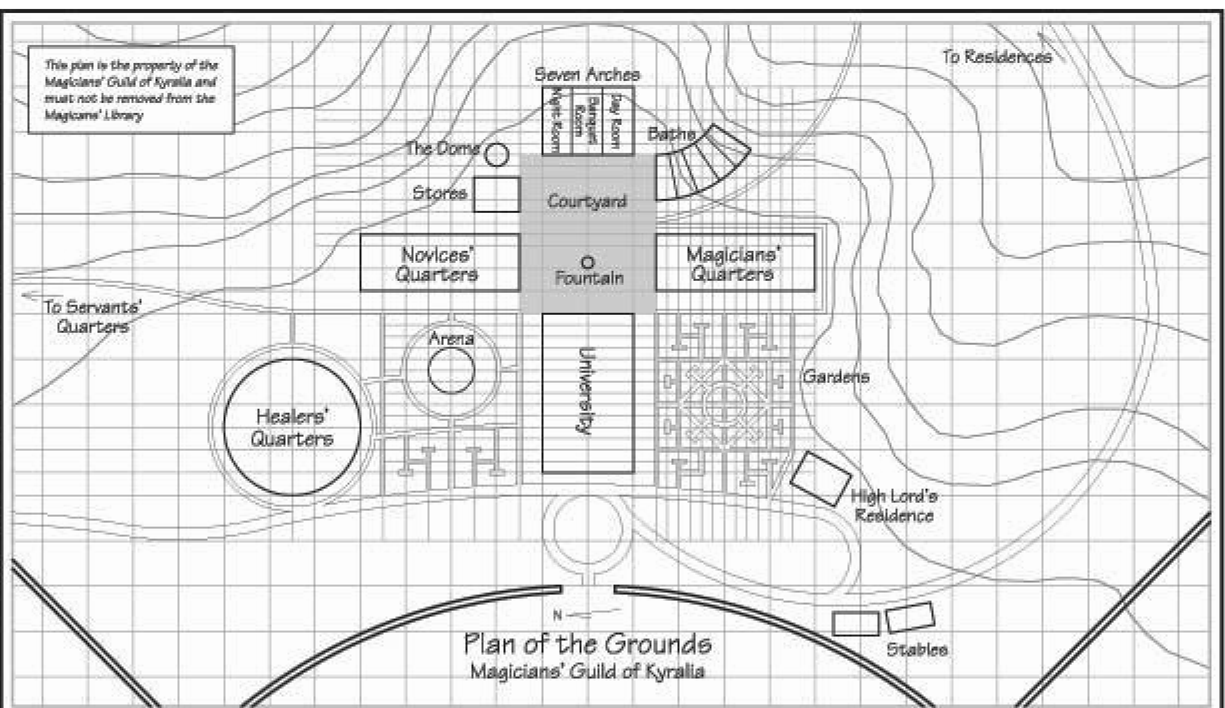
TRUDI CANAVAN

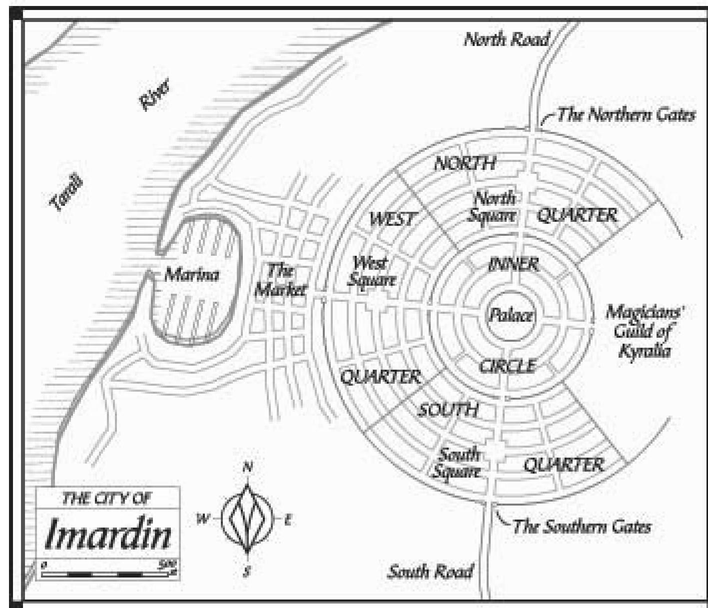
Çeviri: Gürkan Genç

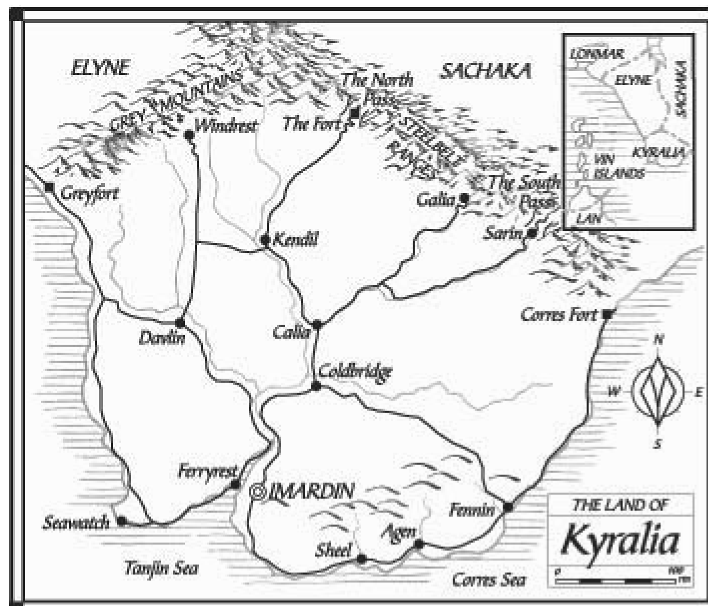

TRUDI CANAVAN

1969 yılında Avustralya'nın Melbourne şehrinde doğdu. Küçük yaşta çizime ve edebiyata merak sardı. Genellikle var olmayan şeyler hakkında hikâyeler yazmaktan hoşlanır. Melbourne'da ormanlık bir alan içinde küçük bir evde yaşamaktadır. Avustralya'nın fantastik kurgu ve bilimkurgu dergisi Aurealis'de tasarım ve dizayn yapmaktadır.

This plan is the property of the Magicians' Guild of Kyralia and must not be removed from the Magicans' Library
Seven Arches
Day Room
Banquet Room
Night Room
Baths
The Dome
Stores
Courtyard
Fountain
Novices' Quarters
Magicians' Quarters
To Servants' Quarters
Arena
University
Gardens
Healers' Quarters
High Lord's Residence
To Residences
N
Stables
Plan of the Grounds
Magicians' Guild of Kyralia

North Road
The Northern Gates
Tarali
River
NORTH
North Square
QUARTER
WEST
Marina
The Market
West Square
INNER
Palace
Magicians' Guild of Kyralia
CIRCLE
QUARTER
SOUTH
South Square
QUARTER
N
W
E
S
THE CITY OF
Imardin
The Southern Gates
South Road

ELYNE
GREY MOUNTAINS
The North Pass
SACHAKA
Windrest
The Fort
STEELBELT RANGES
LONMAR
ELYNE
SACHAKA
KYRALIA
VIN ISLANDS
LAN
Greyfort
Galia
The South Pass
Kendil
Sarin
Corres Fort
Davlin
Calia
Coldbridge
N
W
E
S
Ferryrest
IMARDIN
Fennin
THE LAND OF
Kyralia
Seawatch
Agen
Sheel
Tanjin Sea
Corres Sea

I

Arınma

Denilir ki, Imardin'de, rüzgârın bir ruhu vardır ve bu ruh, orada bulunmaktan dolayı acı çektiği için, şehrin dar sokaklarında yas tutarak uğuldar. Arınma gününde de rüzgâr; limandaki sallanan gemi direklerinin arasında ıslıklar çalıyor, Batı Kapıları'ndan hızla geçerek, binaların arasında çığlıklar atarak esiyordu. Aniden çığlıklar, birden sanki orada toplanan lanetlenmiş ruhlar tarafından dehşete düşürülmüş gibi, bir iniltiye dönüştü. Ya da Sonea'ya öyle geliyordu... Şiddetli bir rüzgâr darbesi daha onu döverken, kollarını göğsünün etrafına sardı ve vücuduna yapıştırmak için eskimiş paltosuna sarıldı. Attığı her adımda, ayakkabılarının altından sıçrayan pis sulara bakarak kaşlarını çatıyordu. Ayağına büyük gelen botlarına tıktığı bez parçaları şimdiden sırılsıklam olmuştu ve soğuktan ayak parmakları sızlıyordu.

Sağ tarafındaki ani bir hareket dikkatini çekti. Ara sokaktan çıkan dağınık, kır saçlı bir adam, sendeleyerek ona doğru yürüdü ve dizlerinin üstüne düştü. Sonea durdu ve adama elini uzattı ama yaşlı adam, onun farkına varmamış gibi görünüyordu. Adam, güçlükle ayağa kalktı ve sokağın aşağısına doğru giden, kamburu çıkmış diğer siluetlere katıldı. Sonea, iç geçirerek başlığının kenarından dikkatle etrafa baktı. Ara sokağın girişinde, yayılarak oturan bir muhafız vardı. Ağzı küçümseme ifadesiyle kıvrılmıştı ve bakışları siluetten siluete kayıyordu. Gözlerini kısarak adama baktı ama adamın başı onun olduğu tarafa dönünce, çabucak bakışlarını kaçırdı. *Kahrolasıca muhafızlar,* diye düşündü. *Hepsinin çizmelerine lağım fareleri dolsun.* Birkaç hoşgörülü muhafızın adı, vicdanını sızlattı ama şu anda istisna yapacak durumda değildi.

Çevresinde hareket eden siluetlerle birlikte yürümeye başlayan Sonea, onları, sokaktan işlek bir caddeye doğru takip etti. Kalabalığın her iki

tarafında da iki ve üç katlı evler yükseliyordu. Üst katların pencereleri meraklı yüzlerle doluydu. Pencerelerin birinde, aşağıdaki insanları görebilsin diye küçük bir çocuğu kucağına almış, iyi giyimli bir adam vardı. Adamın burnu hor görmeyle kırıştı ve eliyle aşağıyı gösterince, çocuk sanki bozuk bir şey yemiş gibi yüzünü ekşitti.

Sonea ters ters onlara baktı. "Pencerelerinden içeri bir taş atmış olsaydım, bu kadar kendilerini beğenmiş olmazlardı". İsteksizce etrafına bakındı ama çevrede taş parçaları varsa bile, yerdeki kalın çamur tabakasının içinde görünmüyorlardı.

Birkaç adım ötede gözüne bir ara sokağın girişinde dikilen iki muhafız ilişti. Giydikleri kaynatılmış sert deri ceketler ve taktıkları demir miğferlerin içinde, izledikleri dilencilerin iki katı ağırlığında gözüküyorlardı. Tahta kalkanlar ve bellerinden sarkan bir kebin -sapın hemen üstüne yerleştirilmiş bir kanca ile saldırganın bıçağını yakalamak için tasarlanmış sopa olarak kullanılan demir çubuklar- taşıyorlardı. Gözlerini yere diken Sonea, iki adama doğru ilerlemeye başladı.

"...meydana ulaşmadan önce önlerini kesin," diyordu muhafızlardan biri. "Yaklaşık yirmi kişiler. Çete lideri iri yarı. Boynunda bir yara izi var ve... "

Sonea'nın kalbi tekledi. Olabilir miydi...? Muhafızların birkaç adım ötesinde bir kapı girişi vardı. Dar girişe süzülerek, gizlice iki adama bakmak için kafasını çevirdi ama kapının eşiğinden ona bakan bir çift siyah göz görünce yerinden sıçradı. Bir kadın, gözleri şaşkınlıktan açılmış bir şekilde ona bakıyordu. Sonea bir adım geriledi. Yabancı da bir adım geriledi. Sonea gülümseyince, o da gülümsedi. Yalnızca bir yansımaymış! Sonea yansımaya doğru elini uzattı ve parmakları, duvara monte edilmiş, parlak metal bir plakaya değdi. Plakanın üstüne kelimeler kazınmıştı ama yazılanları anlamak için harflerle ilgili çok az şey biliyordu.

Kendi yansımasını inceledi. İnce, avurtları çökmüş bir kız. Kısa, siyah saçlar... Hiç kimse ona güzel olduğunu söylememişti. İstediği zaman hâlâ kendini bir erkek gibi gösterebiliyordu. Teyzesi, babasından çok, uzun süre önce ölen annesine benzediğini söylüyordu ama Sonea, Jonna'nın, sırf uzakta bulunan eniştesine dair herhangi bir benzerlik görmek istemediği için böyle söylediğinden mi içleniyordu. Sonea yansımaya daha da yaklaştı.

Jonna'ya göre kendisi güzel bir kadındı. *Belki saçlarımı uzatırsam... ve kadınsı bir şeyler giyersem...* diye düşündü, *Aman, neyse!* Bu gibi hayallerle dikkatinin dağılmasına sinirlendi ve alaycı homurtuyla döndü.

"Yaklaşık yirmi dakika önce," dedi yakından gelen bir ses. Kapının eşiğine neden girdiğini hatırlayınca kasıldı.

"Onları ner'de tuzağa düşürmeyi tasarlıyo'lar?"

"Bilmiyo'm Mol."

"Ah, or'da olmak isterdim. Geçen yıl Porlen'e ne yaptıklarını gördüm, piç kuruları. Kızarıklıklarının geçmesi birkaç hafta sürdü ve günlerce doğru düzgün göremedi. Merak ediyorum, acaba bun... Hey! Yanlış taraftasın delikanlı!"

Sonea, askerin uyarısını duymazdan geldi. Sokaktaki insanlar sıvışıp kaçmak için dikkatlerinin dağılmasını bir avantaj olarak kullanırlar diye, onun ve arkadaşının ara sokağın girişindeki pozisyonlarını terk etmeyeceklerini biliyordu. Gittikçe yoğunlaşan kalabalığın arasında ağır aksak ilerlemeye başladı. Zaman zaman tanıdık yüzler görmek için duruyordu. Muhafızların hangi çete hakkında konuştuğundan hiç şüphesi yoktu. Harrin'in gençlerinin son Arınma'da yaptıkları, geçen senenin sert kışı boyunca defalarca anlatılmıştı. Haylazlıklarından uzak durduğu için daha iyi bir durumda olduğu konusunda teyzesiyle aynı fikirde olmasına rağmen, eski arkadaşlarının hâlâ yaramazlık yaptığını duymak onu keyiflendirmişti. Anlaşılan, muhafızlar artık öçlerini almayı tasarlıyorlardı.

Ki bu da Jonna'nın haklı olduğunu kanıtlar. Sonea vahşice gülümsedi. Jonna, şu anda yapmak üzere olduğum şeyi bilseydi derimi yüzerdi, her şeye karşın Harrin'i uyarmalıyım. Tekrar kalabalığı kolaçan etti. Bu, tekrar çeteye gireceğim anlamına gelmiyor. Sadece bir gözcü bulmam gerek... işte!

Ýçin için kaynayan bir düşmanlıkla çevresine bakan öfkeli bir delikanlı, karşıdaki kapının girişindeki gölgelerin içinde yayılmış oturuyordu. Gözle görülür olan ilgisizliğine rağmen, bakışları bir sokağın başından diğerine kayıyordu. Çocukla göz göze geldiğinde, Sonea düzeltmek için elini başlığına uzattı ve birçokları tarafından kaba bir hareket olarak algılanacak

bir işaret yaptı. Çocuğun gözleri kısıldı ve çabucak yanıt işareti yaptı. Artık çocuğun bir gözcü olduğundan emin olan Sonea, kalabalığın arasından geçti ve botlarını bağlıyormuş gibi yaparak kapının birkaç adım gerisinde durdu.

"Kiminlesin?" diye sordu çocuk, başka tarafa bakarak.

"Hiç kimseyle."

"Eski bir işareti kullandın"

"Bir süredir buralarda yoktum."

Çocuk durakladı. "Ne istiyorsun?"

"Muhafızları konuşurken duydum," dedi kız.

"Birisini yakalamayı tasarlıyorlar."

Gözcü kaba bir ses çıkarttı. "Peki neden sana inanayım?"

"Harrin'i tanırdım," diye karşılık verdi kız, doğrularak.

Çocuk, bir an kızı inceledi, sonra küçük bölmeden Çekip kızın koluna yapıştı. "Seni hatırlayıp hatırladığını görelim öyleyse."

Çocuk, onu kalabalığa doğru çekmeye başlayınca, Sonea'nın kalbi tekledi. Çamur kaygandı ve ayaklarını batırmamaya çalışırsa, boylu boyunca çamurun içine düşeceğini biliyordu. Bir küfür mırıldandı.

"Beni ona götürmek zorunda değilsin," dedi. "Ona sadece ismimi söyle. Onu aldatmayacağımı bilir."

Çocuk duymazdan geldi. Önlerinden geçtikleri muhafızlar onlara şüpheyle baktılar. Sonea kolunu kurtarmaya çalıştı ama çocuğun parmakları güçlüydü. Çocuk onu bir ara sokağa çekti. "Dinle beni," dedi kız. "Adım Sonea. O beni tanır. Cery de öyle."

"O zaman onu tekrar görmenin senin için bir sakıncası yoktur," diyerek hafifçe kızın kolunu çekti çocuk.

Girdikleri sokak kalabalıktı ve insanlar telaş içindeymiş gibiydiler. Sonea bir sokak lambasının direğine yapışarak çocuğu durmaya zorladı. "Seninle gelemem. Teyzemle buluşmam lazım. Bırak beni..."

Kalabalık, sokağın aşağısına doğru ilerlemeye devam ederken, insanların sayısı azaldı. Sonea kafasını kaldırıp inledi. "Jonna beni öldürecek."

Kalkanlarını başlarının üstünde tutan bir sıra muhafız, bir baştan bir başa sokağa dizilmişti. Birkaç genç, hakaret ve alay ederek, muhafızların önüne doğru ilerledi. Sonea çocukları izlerken, içlerinden biri muhafızlara küçük bir şey fırlattı. Atılan şey bir kalkana çarpıp kırmızı bir toz bulutu şeklinde patladı. Muhafızlar birkaç adım gerilerken, gençlerden bir alkış koptu. Gençlerin birkaç adım arkasında, iki tanıdık şekil dikiliyordu. Elleri belinde duran, hatırladığından daha iri ve daha uzundu. Geçen iki yıl, duruşu hariç, Harrin'in çocuksu görüntüsünü silmişti. Onun dışında çok fazla değişmediğini tahmin etti. Her zaman çetenin karşı gelinmeyen lideri olmuştu, iyi bir yumrukla herkesin aklını başına getirebilirdi. Harrin'in yanında, neredeyse onun yarısı kadar olan bir genç duruyordu. Sonea gülümsemesine engel olamadı. Cery, son gördüğünden beri hiç büyümemişti ve bunun, onu ne kadar çok kızdıracağını biliyordu. Cery ufak tefek görünmesine rağmen babası, Hırsızlar için çalışmış olduğundan çete içinde her zaman saygı gösterilen birisi olmuştu.

Gözcü onu çekiştirmeye devam ederken, Cery'nin bir parmağını yalayıp havaya kaldırdıktan sonra başıyla onayladığını gördü. Harrin'in bağırmasıyla birlikte ceplerinden küçük paketler çıkartıp muhafızlara doğru fırlattılar. Kalkanlardan dalga dalga, kırmızının tonlarında bulut tabakaları yükseldi ve adamlar inim edip, acı içinde bağrışmaya başlayınca Sonea irkildi. Muhafızların arkasındaki sokaktan bir adam çıktı, adam kafasını kaldırıp bakınca kanı dondu. "Büyücü!" dedi nefesi kesilerek. Cüppeli adamı görünce gözcünün de nefesi kesildi. 'Hey! Büyücü!" diye bağırdı çocuk. Gençler ve muhafız doğrulup yeni gelene doğru döndüler. Birdenbire sıcak, ani bir rüzgâr esmeye başlayınca, kız geriye doğru sendeledi. Sonea'nın burun deliklerini nahoş bir koku doldurdu ve kırmızı tozlar yüzüne savrulunca gözleri yanmaya başladı. Rüzgâr aniden kesildi durgunlaşıp sessizleşti. Son gözlerindeki yaşı silerek, acıyı azaltmak için temiz kar bulma umuduyla gözlerini kırpıştırarak yere baktı. Etrafında sadece, ayak izleriyle bozulmamış, dümdüz çamur vardı. Ama bu doğru olamazdı. Doğru düzgün görmeye başlayınca, çamurun üzerinde oluşmuş düzgün dalgaların, büyücülerin ayaklarından oluştuğunu anladı.

"Hadi!" diye kükredi Harrin. Aynı anda gençler, muhafızlardan uzaklaştılar ve Sonea'nın yanından geçerek koşmaya başladılar. Gözcü, kızı çevirip gençlerin arkasından sürüklemeye başladı. Sokağın sonunda başka bir muhafız sırasının beklediğini görünce Sonea'nın ağzı kurudu. Tuzak buydu! Buraya gelerek onlarla birlikte kendimi de yakalattım! Gözcü, kızı, muhafızlara doğru koşan Harrin'in çetesinin arkasından sürüklemeye başladı. Gençler yaklaşırken, muhafızlar beklentiyle kalkanlarını kaldırdılar. Gençler, muhafız sırasının birkaç adım ötesindeki dar bir sokağa yöneldiler. Gençlerin topuklarını takip eden Sonea, girişteki bir duvarın dibine çökmüş, yatan üniformalı iki adam fark etti. "Eğil!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Birisi onu tutup aşağı çekti. Dizleri çamurun altındaki parke taşlarına çarpınca irkildi. Arkasından gelen bağrışmaları duyarak dönüp baktığında, etraflarında dalga dalga yükselen kırmızı bir toz bulutuyla binaların arasındaki dar boşluğu dolduran kollardan ve kalkanlardan oluşan bir kütle gördü. "Sonea!"

Ses tanıdıktı ve şaşkınlıkla doluydu. Kafasını kaldırıp yukarı baktı ve Cery'nin, yanına çömeldiğini görünce sırıttı.

"Bu kız bana, muhafızların bir pusu tasarladığını söyledi," dedi gözcü, Cery'ye. Cery başıyla onayladı ve "Biliyorduk" dedi. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, sonra bakışları kızdan, muhafızlara doğru kaydı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hadi millet. Gitme zamanı.

Cery kızın elini tuttu, onu ayağa kaldırdı ve muhafızları bombardımana tutan gençlerin arasında kıza yol açtı. Bu sırada bir ışık parlaması, kör edici bir beyazlıkla sokağı doldurdu. "Bu da neydi?" dedi, Sonea nefes nefese. Gözlerini kırpıştırarak, önünde asılı duran dar sokağın görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Büyücü," diye tısladı Cery.

"Oh olsun!" diye kükredi biraz ötelerinde duran Harrin. Sonea yarı kör bir şekilde ileriye doğru tökezledi. Sırtına çarptı ve yere düştü. Cery, kollarından tutup çekerek onu ayağa kaldırdı ve ona yol gösterdi. Sokaktan dışarı fırladılar ve Sonea kendini tekrar ana caddede buldu. Gençler, kalabalığın arasına karışırken, başlıklarını arkaya itip sırtlarını kamburlaştırarak tısladılar. Sonea da aynı şeyi yaptı ve Cery'yle birlikte bir kaç dakika sessizce yürüdüler. Cery'nin yanına uzun boylu birisi geldi ve başlığının kenarından kıza baktı. "Sonea! Kimleri görüyorum!" Harrin'in

gözleri güldü "Sonea! Burada ne işin var?" gülümsedi. "Şeytanlıklarının içinde tekrar sıkışıyorum Harrin."

"Muhafızların pusu tasarladığını duymuş ve bizi uyarmaya gelmiş."

Harrin umursamaz bir tavırla elini salladı. "Bir şeyler deneyeceklerini biliyorduk, o yüzden biz de bazı önlemler aldık." Sokağın girişindeki muhafızları düşünen Sonea başını salladı. "Bildiğinizi tahmin etmeliydim. "

"Eee, nerelerdeydin? Yıllar oldu."

"İki yıl oldu. Kuzey Bölgesi'nde yaşıyorduk. Panel eniştem, pansiyonda bir oda tutmuştu."

"O pansiyonlarda kiraların korkunç olduğunu duydum. Ayrıca sadece şehir duvarlarının içinde yaşıyorsun diye, her şeyin fiyatı iki katıymış."

"Öyle ama idare ediyorduk."

"Ne yaparak?" diye sordu Cery. "Ayakkabı ve elbise onararak."

Harrin başıyla onayladı. "Bu kadar uzun zamandır seni görememememizin sebebi buydu demek."

Sonea gülümsedi. Bu ve Jonna'nın beni, çetenizle kaynaşmamdan uzak tutmak istemesi. Teyzesi, Harrin ve arkadaşlarını onaylamıyordu. Asla... "Kulağa çok da heyecan verici gelmiyor," diye mırıldandı Cery.

Kız, çocuğa bakarak, geçen birkaç yıla rağmen çok fazla büyümediğini ama yüzünün artık çocuksu olmadığını fark etti. Kısa, kesildiği yerlerden sarkan iplikler ve muhtemelen astarın içindeki gizli ceplerde ve keselerde gizlenmiş maymuncuklardan oluşan bir yığın, bıçaklar, incik boncuk ve şekerlerle dolu yeni, uzun bir ceket giyiyordu. Her zaman, Cery'nin büyüdüğünde, yankesicilik ve kilit açma dışında ne yapacağını merak etmişti. "Sizin grupla takılmaktan daha güvenli," dedi kız . Cery'nin gözleri kısıldı. "Bu Jonna'nın konuşma tarzı."

Eskiden bu onu kızdırırdı. Sonea gülümsedi, "Jonna'nın konuşma tarzı, bizi varoşlardan kurtardı."

"Eee," diye araya girdi Harrin. "Pansiyonda bir odanız varsa, neden buradasın?" Sonea kaşlarını çattı ve keyfi kaçtı. "Kral, insanları

pansiyonlardan çıkarttırıyor," dedi kız. "Bir binada çok fazla insanın yaşamasını istemediğini söylüyorlar. Sağlıklı değilmiş. Muhafızlar bu sabah gelip bizi kovdular." Harrin kaşlarını çatıp bir küfür mırıldandı. Cery'ye bakan kız, çocuğun gözlerindeki alaycı bakışların söndüğünü gördü. Anlayışlarından dolayı minnettardı ama kendini rahatsız hissederek bakışlarını kaçırdı.

Bir sabah, Saray'dan gelen bir emirle, onun, teyzesinin ve eniştesinin, uğruna çalıştığı her şey ellerinden alınmıştı. Muhafızlar onları sokağa atmadan önce eşyalarına el koyarlarken, bunun ne anlama geldiğini düşünmek için vakti olmamıştı. "Jonna ve Ranel neredeler öyleyse?" diye sordu Harrin.

"Eski yerimizde bir oda bulup bulamayacağıma bakmam için gönderdiler beni." Cery, içtenlikle kıza baktı, "Eğer bulamazsan beni görmeye gel." Kız başıyla onayladı. "Sağol."

Kalabalık ağır ağır, parke taşı döşeli geniş bir alana akıyordu. Burası, her hafta yerel pazarların kurulduğu Kuzey Meydanı'ydı. Teyzesiyle birlikte burayı düzenli olarak ziyaret ediyorlardı.

Meydanda yüzlerce insan toplanmıştı. Birçoğu Kuzey Kapıları'ndan geçerek yollarına devam ederken, diğerleri varoşların karmaşasına katılmadan önce tanıdıklarıyla karşılaşma umuduyla içeride oyalanıyordu ve bazıları da her zaman olduğu gibi kovulmadıkça hareket etmeyi reddediyordu.

Cery ve Harrin, meydanın ortasındaki havuzun kenarında durdu. Havuzun ortasında Kral Kalpol'un heykeli yükseliyordu. Uzun süre önce ölmüş olan hükümdar, dağ haydutlarını bozguna uğrattığında yaklaşık kırk yaşında olmasına rağmen, burada genç bir adam olarak betimlenmişti. Sağ elinde ünlü, mücevher kaplı kılıcının bir benzerini, sol elinde de aynı ölçüde gösterişli bir kadeh tutuyordu. Eskiden onun yerinde başka bir heykel duruyormuş, ama otuz yıl önce yerle bir edilmiş. Yıllardır Kral Terrel'in birçok heykelinin dikilmesine rağmen, heykellerin bir tanesi hariç hepsi yok edilmişti ve Saray duvarlarının içinde korunan, bu geriye kalan tek heykelin bile bozulduğu söyleniyordu. Yaptığı bir çok şeye rağmen, Imardin halkı

Kral Terrel'i her zaman, her yıl yapılan Arınma'ları başlatan kişi olarak hatırlıyordu.

Eniştesi, hikâyeyi ona defalarca anlatmıştı. Otuz yıl önce, Evlerin sözü geçen üyeleri, sokakların güvenli olmadığına dair şikâyetlerde bulunduktan sonra Kral, muhafızlara bütün dilencileri, evsiz serserileri ve şüphelileri toplatmıştı. Bu kişileri şehrin dışına sürmelerini emretmişti. Buna sinirlenen sürgünlerin en güçlüleri, bir araya toplanmış zengin kaçakçılar ile hırsızlar tarafından sağlanan silahlarla karşı koymuşlardı. Sokak savaşları ve ayaklanmalarla karşı karşıya kalan Kral, Büyücüler Loncası'ndan ,yardım istemişti. Asilerin büyüye karşı kullanacak silahları yoktu. Yakalanmışlar veya varoşlara sürülmüşlerdi. Kral, Evler'in kutlama için düzenlediği eğlencelerden memnun kalmış ve şehrin, her kış serserilerden arındırılacağını ilan etmişti.

Yaşlı Kral beş yıl önce öldüğünde, birçok insan arınmaların biteceğini ummuştu ama Terrel'in oğlu, geleneği devam ettirmişti. Etrafa bakınca, çevredeki bu zayıf, hasta görünüşlü insanların bir tehdit oluşturacağını hayal etmek zordu. Derken, birkaç gencin Harrin'in etrafında toplanmış olduğunu fark etti. Hepsi de beklentiyle liderlerine bakıyordu. Ani bir korkuyla midesinin kasıldığını hissetti. "Gitmek zorundayım," dedi. "Ah hayır, gitme," diye karşı çıktı Cery. "Daha yeni geldin."

Sonea başını iki yana salladı. "Çok oyalandım. Jonna ve Ranel çoktan varoşlara dönmüş olmalı."

"O zaman başın zaten belada." Cery omuzlarını silkti "Hala azarlanmaktan mı korkuyorsun, ha?"

Sonea çocuğa sitem dolu bir bakış attı. Çocuk kendini engelleyemeyerek gülümsedi. "Al." Kızın eline bir şey tutuşturdu. Kız elindeki küçük kızıl pakete baktı. "Bu, sizinkilerin muhafızlara attığı şey mi?" Cery başıyla onayladı. "Papea tozu," dedi. "Gözlerini yakıyor ve her tarafları kabarıp kızarıyor."

"Büyücülere karşı işe yaramıyor ama." Çocuk sırıttı. "Bir keresinde bir tanesini vurmuştum. Geldiğimi görmemişti." Sonea paketi geri vermeye çalıştı ama Cery umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sende kalsın," dedi. "Burada bir işe yaramıyor. Büyücüler her zaman koruma yapıyorlar."

Kız kafasını iki yana salladı. "Siz de taş mı atıyorsunuz? Niçin uğraşıyorsunuz?"

"İyi hissettiriyor." Cery, çelik grisi gözleriyle arkasındaki yola baktı. "Eğer hiçbir şey yapmazsak, Arınma'yı umursamıyormuş gibi görünürüz. Birkaç gösteri yapmadan bizi şehrin dışına atmalarına izin veremeyiz, değil mi?"

Kız omuzlarını silkerek, gözleri beklentiyle parlayan gençlere baktı. Her zaman, büyücülere bir şeyler atmanın anlamsız ve aptalca olduğunu düşünmüştü. "Ama sen ve Harrin, şehre hemen hemen hiç girmiyorsunuz ki," dedi kız.

"Evet ama istediğimiz zaman girebilmeliyiz," diyerek sırıttı Cery. "Ayrıca, Arınma, Hırsızlar burnunu sokmadan tek bela çıkartma şansı bulduğumuz zaman... "

Sonea gözlerini yuvarladı. "Demek buydu."

"Hey! Gidelim!" diye kükredi Harrin, kalabalığın gürültüsünü bastırarak. Gençler alkış tutarak ilerlemeye başlayınca, Cery umutla kıza baktı.

"Hadi," diye üsteledi çocuk. "Eğlenceli olacak."

Sonea kafasını iki yana salladı. "Bize katılmak zorunda değilsin. Sadece izle," dedi "Sonra seninle gelirim ve size kalacak bir yer buluruz."

"Ama... "

"İşte." Uzanıp kızın atkısını çözdü. Atkıyı üçgen şeklinde katlayarak kızın başına örtüp çenesinin altına bağladı. "Şimdi daha çok kıza benzedin. Eğer muhafızlar peşinize düşmeye karar verirse -ki bunu asla yapmazlar- Onun sorun çıkartanlardan biri olduğun düşünmeyeceklerdir. "Tamam", hafifçe kızın yanağına vurdu, "böylesi daha iyi. Hadi gel artık. Tekrar ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim." Sonea içini çekti. "Pekala." Kalabalık artmıştı ve çete, kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Gençlerin dirseklemelerine karşılık itiraz ya da karşılık görmemesi Sonea'yı şaşırttı, yine, önlerinden geçtiği erkek ve kadınlar, avuçlarına da çürük meyvalar tutuşturmak için ona doğru dönüyorlar ve cesaretlendirici sözler fısıldıyorlardı. Bezgin yüzlerin önünden geçen Cery'yi takip ederken, içinde bir heyecan kıpırtısı hissetti. Teyzesi ve eniştesi gibi mantıklı insanlar,

Kuzey Meydanı'nı çoktan terk etmiş bu kalanlar, bir protesto gösterisi izlemek için ve bunun ne kadar anlamsız olduğunun bile önemi yoktu.

Yığınların başına varınca kalabalık azaldı, diğer taraftan, insanların bir yan sokaktan hâlâ meydana girdiklerini görebiliyordu. Diğer tarafta, kalabalığın üstünde, uzakta bulunan kapılar yükseliyordu. Önündeyse... Sonea durdu ve kendine olan bütün güveninin uçup gittiğini hissetti. Cery ilerlemeye devam ederken, o birkaç adım geriledi ve oldukça yaşlı bir kadının arkasında durdu. Yirmi adımdan daha az bir mesafede, bir sıra büyücü duruyordu. Derin bir nefes alarak soluğunu yavaşça bıraktı. Büyücülerin yerlerinden kımıldamayacaklarını biliyordu. Kalabalığı meydanın dışına sürmek için hazır olana kadar onları görmezden geleceklerdi. Korkmak için bir neden yoktu.

Yutkunarak, bakışlarını kaçırdı ve kendini gençleri aramaya zorladı. Harrin, Cery ve diğer gençler daha da ileriye gidiyorlardı ve aralarına yeni katılanlar da vardı. Kafasını kaldırıp tekrar büyücülere bakınca ürperdi. Daha önce onlara hiç bu kadar yaklaşmamış ya da onlara iyice bakma fırsatı olmamıştı.

Bellerinden bir kuşakla bağlanmış, geniş kollu cüppelerden oluşan üniformalar giyiyorlardı. Eniştesi Panel'e göre, yüzlerce yıl önce böyle kıyafetler modaymış. Şimdilerdeyse sıradan insanların büyücüler gibi giyinmesi suçtu.

Büyücülerin hepsi erkekti. Bulunduğu yerden, meydanın etrafını kuşatacaklarını bildiği bir sıranın parçalarını oluşturan ve yalnız ya da çiftler halinde duran dokuz tanesini görebiliyordu. Bazıları yaşlı gözükürken, bazıları yirmi yaşından daha büyük değildi. En yakındakilerden biri, bakımlı ve şık tarzıyla, yaklaşık otuz yaşlarında, sarı saçlı ve yakışıklı bir adamdı. Diğerleri şaşırtıcı derecede sıradan görünüşlüydü.

Gözünün ucuyla ani bir hareket gördü ve Harrin'in kolunu ileri doğru savurduğunu görmek için tam zamanında döndü. Havada süzülen bir taş, büyücülere doğru gidiyordu. Olacakları bilmesine rağmen nefesini tuttu. Taş, sert ve görünmez bir şeye çarpıp yere düştü. Diğer gençler de taş atmaya başladığı zaman, Sonea nefesini bıraktı. Cüppeli şekillerden birkaç

tanesi, önlerinde havaya çarpan taşları izlemek için kafalarını kaldırdı. Diğerleri bir an gençlere baktıktan sonra sohbetlerine geri döndü. Sonea, uzun uzun büyücülerin bariyerinin durduğu yere baktı. Hiçbir şey göremiyordu. İlerleyerek, cebindeki parçalardan birini çıkardı, kolunu geriye doğru çekti ve parçayı bütün gücüyle fırlattı. Parça görünmez duvara çarpınca parçalarına ayrıldı ve bir an için, havada bir tarafı düz bir toz bulutu şeklinde asılı kaldı. Yakından gelen hafif bir kıkırdama duydu ve döndüğünde, ona bakan yaşlı bir kadın gördü. "Bu iyiydi," diye kıkırdadı kadın. "Göster onlara. Devam et."

Sonea elini cebine daldırdı ve parmaklarının büyükçe bir taşı kavradığını hissetti. Büyücülere doğru birkaç adım daha atıp gülümsedi. Bazılarının yüzünde kızgın ifadeler görmüştü. Kendilerine karşı gelinmesinden hoşlanmadıkları belliydi ama bir şeyler onları, gençlerle yüzleşmekten alıkoyuyordu. Toz bulutunun arkasından gelen bir ses duydu.

Bakımlı büyücü yukarı doğru baktıktan sonra, saçları kırlaşmaya başlamış, daha yaşlı olan arkadaşına döndü.

"İşe yaramaz haşereler," dedi adam, küçümseyen bir tavırla. "Bunlardan kurtulmamız daha ne kadar sürecek?" Bir şey Sonea'nın midesini altüst etti ve taşı daha çok sıkmaya başladı. Taşı cebinden çıkartıp elinde tarttı. Ağırdı. Büyücülere doğru dönerek, evinden kovulmasından dolayı hissettiği öfkesini ve doğuştan büyücülere karşı duyduğu bütün nefretini toplayıp, taşı, az önce konuşan adama doğru fırlattı. Taşın havada çizdiği yolu izledi ve taş büyücülerin bariyerine yaklaşırken, taşın bariyerin içinden geçip hedefine ulaşmasını arzuladı. Yanlara doğru mavi bir ışık parlaması oldu, ardından taş, tok bir ses çıkararak büyücünün şakağına çarptı. Adam boş boş bakarak hareketsiz kaldı, sonra dizleri büküldü ve yere düşerken bir arkadaşı onu yakalamak için adama doğru hamle yaptı.

Kır saçlı büyücü arkadaşını yere yatırırken, Sonea ağzı açık bakakalmıştı. Gençlerin sataşmaları yavaş yavaş yok oldu. Sessizlik, bir duman gibi kalabalığın arasına dağıldı. İki büyücü daha yerinden fırlayıp düşen arkadaşlarının yanına çömelince, etrafta bağrışmalar çınladı. Harrin'in arkadaşları ve kalabalıktaki diğer insanlar alkışlamaya başladılar. İnsanlar ne olduğunu tartışıp bağrışırken, gürültü meydana tekrar kapladı.

Sonea kafasını eğerek ellerine baktı. İşe yaradı. Bariyeri deldim ama bu mümkün değil, tabii... Tabii büyü kullanmadıysam.

Bütün öfkesini ve nefretini taşa nasıl odakladığını, zihniyle taşın çizdiği yolu nasıl takip ettiğini ve taşın bariyeri geçmesini nasıl arzuladığını hatırlayınca bedeni buz kesti. Sanki bu gibi hareketleri tekrarlamak istiyormuş gibi, içinde bir şeyler kıpırdandı.

Kafasını kaldırınca, birkaç büyücünün daha düşen arkadaşlarının başına toplanmış olduğunu gördü. Bir kısmı adamın yanına çömelmiş ti ama çoğu araştıran gözlerle meydandaki insanlara bakıyordu. *Beni arıyorlar,* diye düşündü aniden. Bir tanesi, sanki düşüncelerini okumuş gibi, dönüp ona baktı. Sonea korkudan donakaldı ama adamın gözleri kızın üzerinden uzaklaştı ve kalabalığı taramaya başladı. Kimin yaptığını bilmiyorlar. Rahatlayarak iç geçirdi. Etrafına bakınca, kalabalığın kendisinden birkaç adım geride olduğunu gördü. Gençler geri çekiliyorlardı. Kalbi çarparak gençlerin hareketini taklit etti .

Derken kır saçlı büyücü ayağa kalktı. Diğerlerinin aksine, adamın gözleri doğrudan kızın üstüne sabitlendi. Kızı gösterdi ve diğer büyücüler tekrar döndüler. Büyücülerin elleri havaya kalkarken, içindeki korkunun yükseldiğini hissetti. Arkasını dönerek, kalabalığa doğru fırladı. Göz ucuyla, gençlerin geri kalanının da kaçmaya başladığını gördü. Önündeki suratlarda birkaç tane hızlı ışık parlaması belirirken, görüntüler titredi, sonra çığlıklar havayı yırttı. Bütün vücudunu bir sıcaklık kapladı ve nefesi kesilerek dizlerinin üstüne düştü. "DUR!" Acı hissetmedi. Kafasını eğip aşağı baktığında, vücudunun tek parça olduğunu görünce rahatladı. Kafasını kaldırıp yukarı baktı; insanlar, meydanda hâlâ yankılanan garip bir şekilde güçlenmiş komutu duymazdan gelerek, kaçışıyorlardı. Burnuna bir yanık kokusu geldi. Kafasını çevirdiğinde, birkaç adım ötedeki kaldırımda yüzükoyun yatan bir şekil gördü. Alevlerin, giysileri açlıkla yemesine rağmen şekil hareketsiz yatıyordu. Hemen sonra, bir zamanlar kol olan, kararmış bir kütle gördü ve midesi kalktı. "KIZA ZARAR VERMEYİN!" Sendeleyerek ayağa kalktı ve yalpalayarak cesetten uzaklaştı. Gençler kaçışırken, her iki tarafından şekiller geçiyordu. Bir gayretle kendini seke seke koşmaya zorladı. Kuzey Kapısı'nda kalabalığa yetişti ve kendini aralarına attı. Kendine ite kaka yol açarak kalabalığın arasına girmeye

çalıştı. Taşların, hâlâ ceplerinde ağırlık yaptığını hissederek, onları yere attı. Bacakları bir şeye takıldı ve dengesi bozuldu ama kendini toparlayıp ilerlemeye devam etti. Birisi kaba bir şekilde onu arkasından yakaladı. Mücadele etti ve haykırmak için derin bir nefes aldığında, eller onu çevirdi ve kendini Harrin'in tanıdık mavi gözlerine bakarken buldu.

II
Büyücüler Toplanıyor

Mezun olduğundan beri, otuz yılı aşkın bir süredir sayısız kere Ana Salon'a girmesine rağmen, Lord Rothen salonun bu kadar çok sesle yankılandığını nadiren duymuştu. Dikkatle, önündeki cüppeli erkek ve kadın denizine baktı. Büyücülerin oluşturduğu dairelerin her zamanki gruplar olduğunu fark etti. Kimileri de bir gruptan diğerine geçerek, etrafta dolaşıyorlardı. Hızlıca yapılan anlamlı el hareketlerine, ara sıra yükselerek gürültünün bile üstüne çıkan bağırışlar ya da itirazlar eşlik ediyordu. Toplantılara her zaman değer verilirdi ama Yönetici, salondakileri organize etmeye gelene kadar, katılımcılar genellikle çene çalarak ortalıkta gezinirlerdi. Rothen kalabalığa doğru ilerlerken, çatıdan geliyor gibi görünen konuşmalardan bölümler yakalıyordu. Ana Salon, sesleri garip ve beklenmedik şekillerde güçlendiriyordu, özellikle de sesler yükseldiği zaman. Bu etki, büyü yeteneği olmayan ziyaretçilerin sık sık zannettiği gibi, büyüden kaynaklanmıyordu. Yalnızca, binanın bir salon şekline dönüştürülmesinin istenmeyen bir sonucuydu, ilk ve en eski lonca yapısı, başlangıçta dersler ve toplantılar için olduğu kadar, büyücülere ve onların çıraklarına kalacak yer sağlamak için yapılan odaları da kapsıyordu. Dört yüz yıl sonra, sayısı hızla artan üyelerle karşı karşıya kalan Lonca, birkaç yeni bina inşa etmişti. İlk evlerini yıkmak istemeyen büyücüler, iç duvarları kaldırıp oturacak yerler eklemişlerdi ve o zamandan beri de, bütün Lonca Toplantıları, Kabul ve Mezuniyet Törenleri ve Duruşmalar burada yapılır olmuştu.

Uzun boylu, mor cüppeli birisi, kalabalıktan ayrılıp Rothen'e doğru ilerlemeye başladı. Genç büyücünün sabırsız yüz ifadesini gören Rothen gülümsedi. Dannyl birkaç defa, Lonca'da heyecan verici hiçbir şeyin olmadığından şikâyetçi olmuştu. "Eee, yaşlı dostum. Nasıl gitti?" diye sordu Dannyl.

Rothen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yaşlı dostum öyle mi?"

"Eski dostum, öyleyse." Dannyl, umursamaz bir tavırla elini salladı. "Yönetici ne dedi?"

"Hiçbir şey. Sadece olanları anlatmamı istedi. Anlaşılan kızı gören tek kişi benim."

"Şanslı kız," diye karşılık verdi Dannyl. "Diğerleri niçin kızı öldürmeye çalışmış?" Rothen kafasını iki yana salladı. "Niyetlerinin bu olduğunu sanmıyorum." Salondaki uğultunun üstünde bir gonk çınladı ve salonu, Lonca Yöneticisi'nin büyüyle güçlendirilmiş sesi doldurdu. "Bütün büyücüler yerlerine otursun lütfen."

Arkasına bakan Rothen, salonun devasa ana kapılarının kapandığını gördü. Cüppelerden oluşan kütle, salonun her iki tarafındaki oturma yerlerine doğru harekete geçince, dağıldı. Dannyl başıyla ön tarafı gösterdi. "Bugün seçkin konuklarımız var." Rothen, arkadaşının bakışlarını takip etti. Yüksek Büyücüler, Lonca içindeki pozisyonlarını ve otoritelerini belirtmek için salonun ön tarafında yükselen beş sıra şeklinde düzenlenmiş olan yerlerini alıyorlardı. Yüksek oturma yerlerine iki dar merdivenle çıkılıyordu. En yukarıdaki sıranın ortasında, altınla işlenmiş Kral sembolünün süslediği ve stilize edilmiş bir gece kuşu biçiminde geniş bir taht duruyordu. Taht boştu ama onun sağındaki ve solundaki iki koltukta, bellerine altın rengi kuşaklar takmış iki büyücü oturuyordu. "Kral'ın danışmanları," diye mırıldandı Rothen. "İlginç."

"Evet," diye yanıtladı Dannyl. "Kral'ın bu Toplantı'yı katılacak kadar önemli bulup bulmayacağını merak ediyordum."

"Şahsen gelmesini gerektirecek kadar önemli değil. "

"Tabii ki değil," diye gülümsedi Dannyl. "Öyle olsaydı, terbiyemizi takınmak zorunda kalırdık."

Rothen omuzlarını silkti. "Fark etmezdi Dannyl. Danışmanlar bile burada olmasaydı, hiçbirimiz Kral'ın huzurunda söylemeyeceği bir şey söylemezdi. Danışmanlar, yalnızca kızla ilgili olarak, konuşmaktan daha fazlasını yapacağımızdan emin olmak için buradalar." Her zamanki yerlerine geldiklerinde, oturdular. Dannyl arkasına yaslanıp salonu inceledi. "Bütün

bunlar, kirli bir sokak çocuğu için." Rothen kıkırdadı. "Kız ortalığı biraz karıştırdı, değil mi?"

"Fergun aramızda değil," Dannyl gözlerini kısıp karşı duvardaki sandalyeler sırasına baktı, "ama yandaşları burada."

Rothen, arkadaşının toplum içinde bir diğer büyücüden hoşlanmadığını belli etmesini onaylamamasına rağmen, gülümsemesine engel olamadı. Fergun'un işgüzar tavırları kendini diğerlerine sevdirmiyordu. "Şifacı'nın raporundan hatırladığım kadarıyla çarpma, hatırı sayılır bir baş dönmesine ve acıya sebep olmuş. Bunu hissedip Fergun'a yatıştırıcı vermesi akıllıca." Dannyl sessiz bir sevinç çığlığı attı. "Fergun uyuyor Bu toplantıyı kaçırdığını fark edince küplere binecek!"

Gonk çaldı ve oda sessizleşmeye başladı. "Ve tahmin edebileceğin gibi; Lord Fergun olayların kendi uyarlamasını anlatamadığı için, en çok hayal kırıklığına uğrayacak insan da Yönetici Lorlen olacak," diye ekledi Rothen alçak sesle.

Dannyl gülmemek için kendini zor tuttu. Yüksek Büyücüler'e doğru bakan Rothen, hepsinin yerlerini almış olduğunu gördü. Yalnızca, bir elinde gonk, diğerindeyse bir tokmak olan Yönetici ayakta duruyordu. Lorlen'in yüz ifadesi her zamankinden daha ciddiydi. Rothen bu krizin, seçildiğinden beri karşı karşıya kaldığı ilk kriz olduğunu fark edince ciddileşti. Lorlen, Lonca içindeki günlük sorunların üstesinden gelmek için biçilmiş kaftan olduğunu kanıtlamıştı ama bir Yöneticide, bunun gibi bir krizle nasıl başa çıkacağını merak eden diğer büyücülerden daha fazlası olmalıydı.

"Bu Toplantı'yı, bu sabah Kuzey Meydanı'nda çıkan olayları görüşebilmemiz için düzenledim," diye başladı Lorlen. "Karşımızda çok ciddi iki mesele var: birincisi, bir masumun öldürülmesi ve ikinci olarak da kontrolümüz dışında olan bir büyücünün varlığı... İlk olarak, bu iki maddenin ilkini ve en ciddisini görüşeceğiz. Olayların tanığı olarak, Lord Rothen'i davet ediyorum." Dannyl, şaşırarak Rothen'e baktıktan sonra gülümsedi. "Tabii. Aşağıda dikilmeyeli yıllar olmuş olmalı. İyi şanslar."

Rothen ayağa kalkarken, arkadaşına utandıran bir bakış attı. "Hatırlattığın için sağ ol. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum." Gözler, koltuğundan kalkıp Yüksek Büyücüler'in önüne giden Rothen'in üstündeydi. Rothen

başını eğerek Yönetici'ye selam verdi. Karşılık olarak, Lorlen de başını eğdi.

"Bize gördüklerinizi anlatın Lord Rothen." Rothen söyleyeceklerini düşünmek için durdu. Lonca'ya hitap eden bir konuşmacının kısa ve öz konuşması beklenirdi. "Bu sabah Kuzey Meydanı'na vardığımda, Lord Fergun'u yerini almış olarak buldum," diye başladı Rothen. "Onun yanına geçtim ve gücümü kalkana ekledim. Genç serserilerden bazıları taş atmaya başladılar ama biz her zaman olduğu gibi, onları görmezden geldik." Kafasını kaldırıp Yüksek Büyücüler'e baktığında, onu dikkatle izlediklerini gördü. Korkusunu ve heyecanını bastırmaya çalıştı. Lonca'ya hitap etmeyeli uzun zaman olmuştu. "Sonra, göz ucuyla mavi bir ışık parlaması gördüm ve kalkanda bir bozulma hissettim. Bana doğru gelen bir cisim fark ettim ama ben tepki veremeden cisim Lord Fergun'un şakağına çarparak onu bayılttı. Düşerken onu yakaladım, yavaşça yere yatırdım ve yarasının ciddi olup olmadığına baktım. Sonra diğerleri yardım etmeye gelirken, taşı fırlatanı aradım." Rothen acı acı gülümsedi. "Diğer gençlerin çoğu afallamış ve şaşkın gözükürken, genç bir kızın hayretler içerisinde ellerine baktığını gördüm. Ne olduğunu anlamayan diğer arkadaşlarımız yanımıza koşuşunca, kızı gözden kaybettim, taşı atanın yerini belirleyemeyen diğer büyücü arkadaşlar, bunu yapanı göstermem için bana seslendiler." Kafasını iki yana salladı. "Gösterdiğimde, yanlışlıkla kızın yanındaki genci gösterdiğimi sandılar ve... ve misilleme yaptılar."

Lorlen, Rothen'e durmasını işaret etti. Aşağıdaki sandalye sırasında oturan büyücülere baktı ve gözleri, Savaşçılar'ın Başı Lord Balkan'ın üstüne sabitlendi. "Lord Balkan, genci vuranları sorgulamanızdan ne gibi sonuçlar çıkardınız?" Kırmızı cüppeli büyücü ayağa kalktı. "Olaya karışan on dokuz büyücünün hepsi de, bir kızın başıboş bir büyücü olarak eğitilebileceğine ihtimal vermediği için, saldırganın kalabalıktaki gençlerden biri olduğunu zannetmiş. Hepsinin de niyeti çocuğu sersemletmekmiş, ona zarar vermek değil. Tanıklardan alınan ifadeler doğrultusunda ben de, gerçeğin bu olduğuna ikna oldum. Ayrıca bu raporlardan, sersemletici vuruşlardan birkaçının, odaklanmamış bir ateş-vuruşu şeklinde bir etki oluşturduğu sonucuna vardım. Çocuğu öldüren buydu." Rothen'in aklına, için için yanan bir şeklin görüntüsü geldi. Kendisini kötü hissederek gözlerini yere dikti. Vuruşların birleşmesi bu sonucu doğurmamış olsaydı bile, on dokuz felç-

vuruşu'na maruz kalan çocuğun vücudu, aşırı şekilde zarar görürdü. Kendini sorumlu hissetmesine engel olamıyordu. Keşke, diğerleri tepki göstermeden, kendi harekete geçseydi...

"Bu, zor sorunları da beraberinde getiriyor," dedi Lorlen. "Basit bir hata yaptığımızı söylersek, halkın bize inanacağını zannetmiyorum. Bir özür yeterli değil. Hatayı telafi etmek için bazı girişimlerde bulunmalıyız. Gencin ailesine tazminat ödeyelim mi?" Yüksek Büyücüler'den birkaçı başlarıyla onayladı ve Rothen, arkasından gelen onaylama uğultuları duydu.

"Eğer onları bulabilirsek," diye ekledi Yüksek Büyücüler'den biri.

"Korkarım tazminat, itibarımıza verdiğimiz zararı karşılamaz." Lorlen kaşlarını çattı.

"İnsanların saygısını ve güvenini nasıl geri kazanabiliriz?"

Uğultular bir süre devam ettikten sonra birisi; "Tazminat yeterli," diye bağırdı. "Zamana bırakalım. İnsanlar unutacaktır," dedi bir diğeri.

"Yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Ve Rothen'in sağından gelen daha sessiz konuşan bir diğeri de; "...sadece bir varoş çocuğu. Kimin umurunda?" dedi.

Rothen iç geçirdi. Söylenenler onu şaşırtmamıştı ama içindeki o tanıdık öfkenin kabardığını hissetti. Lonca, başkalarını korumak için yasalarla oluşmuştu... ki bu yasalar; zengin ya da fakir ayrımı yapmıyordu. Büyücülerden bazılarının, varoş halkının tamamının hırsız olduğunu ve korunmayı hak etmediklerini iddia ettiklerini duymuştu.

"Yapabileceğimiz çok az şey var," dedi Lord Balkan. "Daha yüksek sınıflar, çocuğun ölümünün bir kaza olduğunu kabul edecek. Ama fakirler etmeyecek ve yapacağımız veya söyleyeceğimiz hiçbir şey fikirlerini değiştirmeyecek."

Yönetici Lorlen sırayla Yüksek Büyücülere baktı. Hepsi başlarıyla onayladı. "Pekala," dedi Lorlen. "Bu kötü olayın etkilerini değerlendirmek için, bir sonraki Toplantı'da da bu konuyu tekrar gözden geçirmek için zaman ayırırız." Derin bir nefes alıp doğruldu ve bakışlarını salonda

dolaştırdı. "Şimdi, ikinci madde: başıboş büyücü. Lord Rothen'den başka biri bu kızı gördü mü ya da taşı onun attığına tanık oldu mu?"

Sessizlik oldu. Lorlen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çattı. Lonca Toplantıları'ndaki çoğu görüşme, üç Disiplin Başı tarafından yönetilirdi: Leydi Vinara, Lord Balkan ve Lord Sarrin. Şifacıların Başı Vinara; deneyimli ve acımasız bir kadındı ama şaşırtıcı şekilde merhametli olabiliyordu. Turp gibi sağlıklı olan Lord Balkan; bir olayı tüm yönleriyle araştırmak için dikkatli ve titiz olmasına rağmen, zor ya da hızlı kararlar vermek zorunda kaldığı zaman atak ve gözünü budaktan sakınmaz oluyordu. Üçlünün en yaşlısı olan Lord Sarrin; kararlarında insafsız olabiliyordu ama her zaman diğerlerinin görüşlerini geçerli olarak kabul ederdi. Lorlen'in şu anda dikkatle incelediği kişiler, bu Yüksek Büyücüler'di. "Tanıklar tarafından onaylanmış ve açıklığa kavuşturulmuş olan gerçekleri inceleyerek başlamalıyız. Şuna hiç şüphe yok ki basit bir taş, büyülü bir kalkanı delip geçti. Lord Balkan, bu nasıl mümkün olabilir?" Savaşçı omuzlarını silkti. "Arınma'da taşları uzak tutmak için kullanılan kalkan, zayıf bir kalkandır. Atılan şeyleri durdurmaya yetecek kadar güçlüdür, bir büyüyü durdurmaya yetecek kadar değil. Mavi ışıktan ve kalkanı ayakta tutanların tarif ettiği bozulma hissinden de kolayca anlaşılabileceği gibi, olayda büyü kullanılmıştır. Bununla birlikte, büyünün bir kalkanı delip geçmesi için, bu amaçla şekillendirilmiş olması gerekir. Saldırganın, taşla birlikte büyülü bir vuruş gönderdiğini zannediyorum."

"Ama neden bir taş kullandı?" diye sordu Leydi Vinara. "Neden sadece büyülü bir vuruş kullanmadı?"

"Vuruşu gizlemek için olabilir mi?" diye bir fikir ileri sürdü Lord Sarrin. "Büyücüler bir vuruşun geldiğini görseydi, kalkanı güçlendirmek için zamanları olabilirdi."

"Bu mümkün," dedi Balkan, "ama vuruşun gücü, yalnızca bariyeri delip geçmek için kullanıldı. Eğer saldırgan kötü niyetli olsaydı, Lord Fergun'da çürük bir şakaktan fazlası olurdu." Vinara kaşlarını çattı. "Saldırgan fazla zarar vermek istemedi, öyle mi? Öyleyse bunu neden yaptı?"

"Gücünü göstermek, belki de bize meydan okumak için," diye yanıtladı Balkan. Sarrin'in kırışık dolu yüzü, onaylamadığını gösteren bir kaş

çatmayla iyice buruştu. Rothen kafasını iki yana salladı. Hareketi yakalayan Balkan aşağı bakıp gülümsedi. "Bizimle aynı fikirde değil misiniz Lord Rothen?"

"Kız hiçbir şekilde, herhangi bir şey yapmayı beklemiyordu," dedi Rothen. "Yüz ifadesinden, yaptığı şeyden dolayı tamamen şokta ve şaşırmış olduğu anlaşılıyordu. Kızın eğitilmemiş olduğuna inanıyorum."

"Bu imkansız... " Sarrin, kafasını iki yana salladı. "Birisi onun güçlerini serbest bırakmış olmalı."

"Ve -umarız- ona güçlerini kontrol etmesini öğretmiş olmalı," diye ekledi Vinara. "Aksi takdirde, farklı türden ciddi bir sorunumuz var demektir."

Aynı anda, salon tartışına sesleriyle uğuldamaya başladı. Lorlen elini kaldırdı ve ortalık sessizleşti.

"Lord Rothen, tanık olduğu olayı bana anlattığı zaman, Lonca tarihi çalışmaları doğrultusunda, yardım almaksızın güçlerini geliştiren büyücüler hakkında herhangi bir şey okuyup okumadığını sormak için, Lord Solend'i odama çağırdım." Lorlen'in yüz ifadesi ciddiydi. "Görünen o ki, bir büyücünün güçlerinin, yalnızca başka bir büyücü tarafından serbest bırakılabileceği bilgimiz yanlış.

"Eğitim almak isteyen bireylerden bazılarının zaten büyü kullanmakta olduğu, Lonca'nın varlığından önceki yüzyıllarda kaydedilmiş. Bu kişilerin güçleri, fiziksel olarak olgunlaştıklarında doğal olarak gelişirmiş. Çırakları erken yaşta alıp eğitmeye başladığımızdan beri, gücün bu doğal gelişimi artık ortaya çıkmıyor." Lorlen, eliyle salonun bir tarafındaki oturma yerlerini gösterdi. "Lord Solend'den, bu olay hakkında bilgi toplamasını istemiştim ve şimdi, öğrendiklerini bizimle paylaşması için, onu huzurumuza çağırıyorum." Cüppeli erkeklerden ve kadınlardan oluşan sıralardan, yaşlı bir adam kalktı ve merdivenlerden inmeye başladı. Yaşlı tarihçi zemine inip Rothen'in yanına doğru yürürken, herkes sessizlik içine bekliyordu. Solend dimdik başıyla Yüksek Büyücüler'i selamladı. "Beş yüz yıl öncesine kadar," diye başladı yaşlı adam, şikâyetçi bir ses tonuyla, "büyü öğrenmek isteyen bir erkek veya kadın, çıraklık için kişisel büyücülere giderdi. Bu insanlar test edilip, güçlerine ve ne kadar ödeyebileceklerine bakılarak seçilirlerdi. Bu gelenek sayesinde, bazı

çıraklar eğitimlerine başlayacakları zamana kadar tam olarak olgunlaşırlardı. Bu çalışmalar uzun yıllar sürebilirdi ama eğitimleri için iyi bir miras olurdu.

"Ama bazen, güçleri zaten, o zamanlarda adlandırdıkları şekliyle, 'gevşemiş' olan genç bir erkek veya kadın ortaya çıkardı. 'Doğallar' olarak bilinen bu insanlar, asla geri çevrilmezdi. Bunun iki sebebi vardı.

Birincisi, güçleri her zaman çok fazla olurdu. İkincisi, onlara Kontrol'ün öğretilmesi gerekiyordu." Yaşlı adam duraklayıp sesini yükseltti. "Temel Kontrol'ü öğrenemedikleri zaman, çıraklara ne olduğunu zaten hepimiz biliyoruz. Eğer bu genç kız bir doğalsa, ortalama çıraklarımızdan, hatta ortalama büyücülerimizden bile daha güçlü olmasını beklemeliyiz. Kız bulunup Kontrol öğretilmezse; bu, şehir için büyük bir tehlike olur."

Kısa bir sessizliğin ardından salona telaş uğultuları yayıldı.

"Eğer güçleri kendi kendine ortaya çıktıysa," diye ekledi Balkan.

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Birisi tarafından eğitilmiş olması olasılığı da var tabii."

"O zaman kızı -ve onu eğiteni- bulmalıyız," dedi birisi.

Salon, bir kez daha tartışma sesleriyle doldu ama Lorlen'in sesi, hepsini bastırdı. "Eğer kız bir başıboşsa, yasa gereği onu ve öğretmenini Kral'ın huzuruna çıkartmakla yükümlüyüz. Eğer kız bir doğalsa, ona Kontrol'ü öğretmeliyiz. Her iki şekilde de, onu bulmak zorundayız."

"Nasıl?" diye bağırdı birisi. Lorlen aşağıya baktı. "Lord Balkan?"

"Varoşların düzenli bir şekilde aranmasıyla," diye yanıtladı Savaşçı. Ardından, Kral'ın Danışmanlarına döndü. "Yardıma ihtiyacımız olacak."

Lorlen'in kaşları kalktı ve adam Savaşçı'nın bakışlarını takip etti. "Lonca, resmi olarak Şehir

Muhafızlarının yardımını talep ediyor," dedi Balkan.

Danışmanlar birbirlerine bakıp başlarıyla onayladılar.

"Kabul edilmiştir," diye yanıtladı içlerinden biri .

"En kısa sürede başlamalıyız," dedi Balkan. "Tercihen, bu gece."

"Eğer Muhafızlar'ın yardımını istiyorsak, adamları organize etmek zaman alacaktır. Yarın sabah başlamamızı öneriyorum," dedi Lorlen.

"Dersler ne olacak?" diye bağırdı birisi. Lorlen yanında oturan büyücüye baktı. "Sanırım kişisel çalışma için verilecek fazladan bir gün, çırakların programını aksatmayacaktır."

"Bir gün çok fazla fark etmez." Huysuz Akademi Müdürü Jerrik omuzlarını silkti. "Ama kızı bir günde bulabilecek miyiz?" Lorlen dudaklarını büzdü. "Eğer kızı bulamazsak, aramaya kimlerin devam edeceğini görüşmek için, yarın akşam burada tekrar toplanırız."

"Bir öneride bulunabilir miyim Yönetici Lorlen?"

Rothen sesi tanıyınca şaşırarak irkildi. Sesin geldiği yöne doğru döndüğünde, izleyicilerin arasında ayağa kalkmış duran Dannyl'i gördü.

"Buyurun Lord Dannyl," dedi Lorlen. "Varoşta yaşayanların aramamızda zorluk çıkartmaya çalışacakları kesin ve kız da muhtemelen bizden saklanacaktır. Eğer varoşlara kılık değiştirip girersek, daha fazla başarı şansı yakalayabiliriz." Lorlen kaşlarını çattı. "Ne tür bir kılık değiştirme önerirsiniz?"

Dannyl omuzlarını silkti. "Ne kadar az şüphe çekersek, başarı şansımız da o kadar artar. En azından bazılarımızın onlar gibi giyinmesini öneririm. Konuştuğumuz zaman kim olduğumuzu anlayabilirler ama... "

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandı Balkan. "İçimizden birinin, aşağılık bir dilenci gibi giyindiği fark edilirse ne olacak? Müttefik Ülkeler'de alay konusu oluruz." Aynı görüşte olan birkaç ses yükseldi. Lorlen yavaşça başıyla onayladı. "Katılıyorum. Büyücüler olarak bizim, bu şehirdeki her eve girme yetkimiz var. Eğer cüppe giymezsek aramamızda zorluk çıkartılacaktır."

"Kimi aradığımızı nereden bileceğiz?" diye sordu Vinara.

Lorlen, Rothen'e baktı. "Kızın neye benzediğini hatırlayabilir inisiniz?" Rothen başıyla onayladı. Birkaç adım geriye çekilerek gözlerini kapadı ve ince, çocuksu bir yüzü olan, ufak tefek ve sıska bir kızın anısını çağırdı.

Gücünü kullanarak, gözlerini açtı ve iradesini kullandı. Önündeki havada beliren bir parıltı, çabucak, hafif saydam bir yüz şeklini aldı. Belleğiyle geri kalanını doldururken, kızın kaba kıyafetleri belirginleşti: başının etrafında solmuş bir eşarp, kalın başlıklı bir gömlek ve pantolon. İllüzyon tamamlandığında, kafasını kaldırıp Yüksek Büyücüler'e baktı. "Bize saldıran bu mu?" diye homurdandı Balkan. "Bir çocuktan biraz daha büyük."

"İçinde büyük bir sürpriz olan küçük bir paket," dedi Sarrin, inceden inceye alay ederek. "Ya bize saldıran bu değilse?" diye sordu Jerrik. "Ya Lord Rothen yanılıyorsa?" Lorlen, Rothen'e bakıp hafifçe gülümsedi. "Şimdilik ona güvenmek zorundayız. Eğer şehir dedikoduları da bu yönde olur ve halk arasında tanıklar bulunabilirse, çok yakında gerçeği anlarız." Başıyla illüzyonu gösterdi. "Bu kadarı yeterli Lord Rothen." Rothen elini salladı ve illüzyon kayboldu.

Tekrar yukarı baktığında, Lord Sarrin'i takdir edercesine ona bakarken buldu. "Kızı bulduğumuzda onunla ne yapacağız?" diye sordu Vinara.

"Eğe bir başıboşsa, yasayı uygulayacağız," diye yanıtladı Lorlen. "Değilse, ona güçlerini kontrol etmesini öğreteceğiz."

"Tamam ama daha sonra? O zaman ne olacak?"

"Sanırım Leydi Vinara'nın sormaya çalıştığı soru şu: kızı aramıza kabul edecek miyiz?" dedi Balkan. Aynı anda salon uğultuyla doldu. "Hayır! Muhtemelen hırsızdır!"

"Bizden birine saldırdı! Cezalandırılması gerekiyor, ödüllendirilmesi değil!"

İtirazlar sürerken, Rothen kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi. Alt sınıflardan olan çocukların test edilmesini yasaklayan bir kanun olmamasına rağmen, Lonca yalnızca Evler'in çocuklarının içindeki büyü gücünü araştırıyordu.

"Lonca, yüzyıllardır Evler'in dışından çırak almıyor," dedi Balkan sessizce. "Ama Solend haklıysa, kız güçlü bir büyücü olabilir," dedi Vinara.

Rothen gülümsemesini bastırdı. Çoğu kadın büyücü Şifacı olurdu ve Rothen, bir tane daha güçlü bir yardımcı kazanacaksa, Leydi Vinara'nın kızın kökenini seve seve görmezden gelebileceğini biliyordu. "Eğer bir büyücünün yozlaşmış olduğu kanıtlanırsa, güç onu kutsamayacaktır," diye konuştu Sarrin. "Kız bir hırsız, hatta bir fahişe olabilir. Böyle bir geçmişi olan biri, çırakların üstünde nasıl bir etki bırakır? Kızın, güvenimize layık olup olmayacağını nereden bileceğiz?"

Vinara'nın kaşları kalktı. "Yani, kıza yapabileceği şeyleri gösterecek, sonra da güçlerini bağlayıp onu sefaletin içine geri mi göndereceksiniz?"

Sarrin başıyla onayladı. Vinara, omuzlarını silken Balkan'a baktı. Kötü bir duruma sebep olmak istemeyen Rothen, kendini sessiz kalmaya zorladı. Yüz ifadesi hiçbir ipucu vermeyen Lorlen, yukarıdaki sırasından sessizce üç büyücüye bakıyordu. "En azından, kıza bir şans tanımalıyız," dedi Vinara. "Kurallarımıza uyacağına ve sorumluluk sahibi genç bir kadın olacağına dair herhangi bir olasılık varsa, ona bu şansı sunmalıyız."

"Kızın güçleri ne kadar gelişirse, onları bağlamak da o kadar güçleşir" diye hatırlattı Sarrin kadına.

"Biliyorum," Vinara öne doğru eğildi, "ama bu imkansız değil. Eğer kızı Lonca'ya kabul edersek, nasıl saygı kazanacağımızı bir düşünün. Birazcık cömertlik ve nezaket, bu sabah saygınlığımıza verdiğimiz zararı, kızın güçlerini bağlayıp onu varoşlara geri göndermekten daha fazla onaracaktır." Balkan'ın kaşları kalktı. "Doğru. Ayrıca kızın aramızda hoş karşılanacağını etrafa duyurmamız, bizi arama zahmetinden kurtarabilir. Gereken bütün pozisyon ve olanaklarla bir büyücü olabileceğini öğrenince, bize kendisi gelecektir."

"Ve kızın aramıza katılması kızın daha önce yarattığı bütün tatsız şeyleri ortadan kaldırabilir," diye ekledi Sarrin. Leydi Vinara başıyla onayladı. Salona göz gezdirdikten sonra bakışları Rothen'e kaydı ve gözlerini kıstı. "Siz ne düşünüyorsunuz Lord Rothen?"

Rothen yüzünü ekşitti. "Bu sabah olanlardan sonra, kızın söylediğimiz herhangi bir şeye inanıp inanmayacağını merak ediyorum." Balkan'ın yüz ifadesi karardı. "Hımm, katılıyorum. Muhtemelen, önce kızı yakalayıp sonra da ona iyi niyetimizi anlatmamız gerekecek."

"O yüzden bize gelip gelmeyeceğini görmek için beklemekte ufak bir sorunumuz var," diye bitirdi Lorlen. "Aramalarımıza, planladığımız gibi yarın başlayacağız." Dudaklarını büzdükten sonra yüzünü üstteki oturma yerine çevirdi.

Rothen yukarı doğru baktı. Yönetici'nin ve Kral'ın sandalyelerinin arasında, Lonca lideri için ayrılmış bir sandalye vardı; Yüce Lord Akkarin. Siyah cüppeli büyücü, toplantı boyunca konuşmamıştı ama bu olağandışı değildi. Akkarin, birkaç ılımlı sözcükle bir toplantının gidişatını değiştiren biri olarak bilinmesine rağmen, genellikle sessiz kalırdı. "Yüce Lord, varoşlarda başıboş büyücüler olduğundan şüphelenmemizi gerektirecek herhangi bir sebep var mı?" diye sordu Lorlen.

"Hayır. Varoşlarda başıboş büyücüler yok," diye yanıtladı Akkarin.

Rothen, Balkan'la Vinara'nın arasında geçen kısa bakışmayı görecek kadar yakındı. Gülümsemesini bastırdı. Yüce Lord'un, kendine özgü iyi sezgileri olduğu söylenirdi ve neredeyse bütün büyücüler, biraz da olsa ondan çekinirlerdi. Lorlen, başıyla onaylayarak salona döndü. Gonga vurdu ve gongun sesi salonda yankılanırken, uğultu hafif bir mırıltıya dönüştü.

"Kızın eğitilip eğitilemeyeceği kararı, kız bulunup karakteri anlaşılıncaya kadar ertelenmiştir. Şimdilik, kızı bulma görevine yoğunlaşacağız. Arama, yarın dördüncü saatte, burada başlayacak. Lonca'da kalmak için geçerli bir sebebi olduğunu düşünenler, bu akşam bir dilekçe yazıp yardımcıma versinler. Bu Toplantı'nın bittiğini ilan ediyorum." Salon, cüppelerin hışırtıları ve botlu ayakların takırtılarıyla doldu. Yüksek Büyücüler'den ilki yerinden kalkarak aşağıya inip salonun yan kapılarına doğru yürürken, Rothen geriye çekildi. Arkasını dönerek, büyücülerin arasında zikzaklar çizerek ona doğru gelen Dannyl'i bekledi. "Lord Kerrin'i duydun mu?" diye sordu Dannyl. "Sevgili arkadaşı Fergun'a saldırdığı için kızın cezalandırılmasını istiyor. Şahsen, kızın bayıltmak için Fergun'dan daha iyi bir büyücü bulabileceğini sanmıyorum."

"Bak Dannyl..." diye başladı Rothen. "...ve şimdi onlar bize, öncekinden daha çok muhtaçlar," diye bir ses geldi Rothen'in arkasından. "Hangisi daha büyük bir felaket bilmiyorum; çocuğu öldürmeleri mi yoksa kızı ellerinden kaçırmaları mı?" diye karşılık verdi diğeri. Dehşete düşen Rothen,

konuşana bakmak için arkasını döndüğünde, yere bakar gibi gözüken ama dikkat etmekten suratı kasılmış yaşlı bir Simyacı ile karşılaştı. Büyücü, ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken, Rothen kafasını iki yana salladı.

"Dannyl, tam sana hoşgörü konusunda bir ders vermeyi düşünürken, galiba gerek kalmadı değil mi?"

"Haklısın," diye katıldı ona Dannyl, Yönetici Lorlen ve Yüce Lord geçerken kenara çekilerek. "Ya kızı bulamazsak?" diye sordu Yönetici, arkadaşına.

Yüce Lord hafifçe güldü. "Ah, onu bulacaksınız, şu ya da bu şekilde; sizden en çok yarına kadar, daha olağanüstü, daha az karmaşık bir alternatif bekliyorum." İki Yüksek Büyücü uzaklaşırken, Rothen tekrar kafasını iki yana salladı.

"Bu zavallı kıza ne olacağıyla ilgilenen tek kişi ben miyim?"

Dannyl'in elinin hafifçe omzuna vurduğunu hissetti.

"Tabii ki değilsin yaşlı dostum ama umarım, ona ders vermeyi düşünmüyorsundur…"

III
Eski Arkadaşlar

"O bir tag."

Ses erkek, genç ve yabancıydı. *Neredeyim ben?* diye düşündü Sonea. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu. Bir yatak mı? Yatağa girdiğimi hatırlamıyorum... "Mümkün değil... "Bu ses ise Harrin'e aitti. Yavaş yavaş yabancının söylediği şeylerin önemini kavradı ve Harrin'in kendisini savunduğunu anlayarak, gecikmiş bir rahatlama hissetti. Tag, varoşlarda casus anlamına geliyordu. Eğer Harrin çocukla aynı fikirde olsaydı, başı belada olacaktı... Ama kimin için çalışan casus?

"Başka ne olabilir ki?" diye karşılık verdi, ilk konuşan çocuk. "Onda büyü gücü var. Büyücüler yıllardır onu eğitiyor olmalılar. Bu gibi şeyleri etrafımızdaki hangi insan yapabiliyor?"

Büyü mü? Anılar çabucak geri geldi; meydan, büyücüler...

"Büyüsü olsun ya da olmasın onu, Cery'yi tanıdığım kadar uzun süredir tanıyorum," dedi Harrin çocuğa. "Her zaman güvenilir birisi olmuştur."

Sonea, Harrin'i zar zor duyabildi. Kafasının içinde kendisini taşı atarken gördü, taşın parlayarak bariyeri delmesini ve büyücüye çarpmasını gördü. *Bütün bunları ben yaptım,* diye düşündü. *Ama bu mümkün değil*...

"Ama kendin söyledin, birkaç yıldır ortalarda yokmuş. Kim bilir kimlerle takılıyordu." Sonra, içindeki bir şeyi -sahip olmaması gereken bir şeyi- nasıl kullandığını hatırladı...

"Ailesiyle birlikteymiş Burril," diye karşılık verdi Harrin. "Ben ona inanıyorum, Cery de ona inanıyor ve bu da yeterli." ...ve Lonca benim

yaptığımı biliyor! Kır saçlı büyücü onu görmüş ve diğerlerine göstermişti. Aklına dumanlar çıkan ceset gelince ürperdi.

"Seni uyarıyorum." Burril ikna olmamıştı ama pes etmiş gibi görünüyordu. "Eğer oyun oynarsa, seni kimin uyardığını unutma... "

"Sanırım uyanıyor," diye mırıldandı başka bir tanıdık ses; Cery... Yakında bir yerlerdeydi. Harrin iç geçirdi. "Dışarı çık Burril." Sonea, uzaklaşan ayak seslerinin ardından bir kapının kapandığını duydu. "Artık uyuyormuş numarası yapmayı bırakabilirsin Sonea," diye mırıldandı Cery. Birisi suratına dokununca kırpıştırarak gözlerini açtı. Cery üzerine eğilmiş, sırıtarak ona bakıyordu.

Sonea doğrulup dirseklerine dayandı. Yabancı bir odada, eski bir yatakta yatıyordu. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtırken, Cery, ona tartan bir bakış attı. "Daha iyi gözüküyorsun," dedi çocuk.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi kız. "Ne oldu?" Harrin önüne gelip dikilince kafasını kaldırdı. "Neredeyim? Saat kaç?"

Cery güldü. "Gayet iyi."

"Hatırlamıyor musun?" Harrin, kızın gözlerinin içine bakabilmek için çömeldi. Sonea kafasını iki yana salladı. "Varoşlarda yürüdüğümü hatırlıyorum ama... " Ellerini iki yana açtı. "Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. "

"Seni buraya Harrin taşıdı," dedi bir kız. "Yürürken uyuya kaldığını söyledi." Sonea döndüğünde arkasındaki sandalyede oturan genç bir kız gördü. Kızın yüzü tanıdıktı. "Donia?" Kız gülümsedi. "Ta kendisi." Bir ayağını hafifçe yere vurdu. "Babamın bolevindesin. Seni buraya getirmemize o izin verdi. Bütün gece uyudun."

Sonea odaya tekrar göz gezdirdi. Eskiden Harrin ve arkadaşlarının, bol kupaları çalması için Donia'ya nasıl rüşvet verdiklerini hatırlayınca gülümsedi. Mayalı içki sertti ve onları çakırkeyif yapmıştı. Gellin'in bolevi, Kuzeyyakası denilen varoş kısmındaki daha iyi inşa edilmiş evlerin arasında, Dış Duvar'a yakın bir yerdeydi. Burada yaşayanlar, bu bölgeye, şehrin iç bölümünde kalmasına rağmen Dış Halka diyorlardı. Bunun nedeni varoşları şehrin bir parçası saymamalarıydı. Sonea, Gellin'in konuklarına

ayırdığı odalardan birinde olduğunu tahmin etti. Küçük odayı, bir yatak, Donia'nın oturduğu eski bir sandalye ve küçük bir masa doldurulmuştu. Pencereleri; eski, solmuş kâğıt perdeler kapatıyordu. Sonea perdelerden sızan zayıf ışıktan, sabahın erken saatleri olduğunu tahmin etti.

Harrin, Donia'ya yöneldi ve eliyle kızı yanına çağırdı. Kız, sandalyesini iterek kalkarken, Harrin bir elini kızın beline doladı ve kızı kendine doğru çekti. Kız sevgiyle gülümsedi. "Bize yiyecek bir şeyler ayarlayabilir misin?" diye sordu çocuk.

"Ne yapabileceğime bakayım." Donia, sallana sallana kapıya doğru yürüdü ve odadan çıktı. Sonea, Cery'ye kuşku dolu bir bakış attı ve karşılık olarak kendini beğenmiş bir sırıtış aldı. Harrin sandalyeye oturarak kafasını kaldırıp Sonea'ya baktı ve kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin? Dün gece pek iyi görünmüyordun."

Kız omuzlarını silkti. "Kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten. Güzel bir uyku çekmiş gibiyim."

"Çektin... Neredeyse bütün bir gün." Omuzlarını silkti, sonra kıza şüpheli bir bakış daha attı. "Ne oldu Sonea? O taşı atan sendin, değil mi?"

Sonea yutkundu. Boğazı aniden kurumuştu. Bir an için, inkar ederse, çocuğun ona inanıp inanmayacağını düşündü.

Cery, elini kızın omzuna koydu ve dostça sıktı. "Endişelenme Sonea. Söylememizi istemezsen, hiç kimseye hiçbir şey söylemeyi z."

Kız başını salladı. "O bendim ama... ne olduğunu bilmiyorum."

"Büyü kullandın mı?" diye sordu Cery, hevesli bir şekilde.

Sonea bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum. Yalnızca taşın geçip gitmesini istedim... ve oldu."

"Büyücülerin duvarını deldin," dedi Harrin. "Bunu yapmak için büyü gücün olmalı, değil mi? Taşlar genelde duvarı delip geçemez."

"Bir de şu ışık parlaması var," diye ekledi Cery. Harrin başıyla onayladı. "Ve büyücüler kendilerine saldırıldığından eminler." Cery öne doğru eğildi. "Bunu tekrar yapabilir misin?"

Sonea dik dik çocuğa baktı. "Tekrar mı?"

"Aynı şeyi değil tabii ki. Büyücülere taş atıp durmanı istemeyiz... hem bundan pek hoşlanmış görünmüyorlardı. Başka bir şeyler... Eğer işe yararsa, büyü kullanabilirsin."

Kız omuzlarını silkti. "Kullanmak istediğimi sanmıyorum."

Cery güldü. "Neden istemeyecekmişsin? Yapabileceklerini düşünsene! Müthiş olurdu!"

"Hiç kimse canını sıkamazdı." dedi Harrin. Kız kafasını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Daha fazla sebepleri olurdu." Kaşlarını çattı. "Herkes büyücülerden nefret eder. Benden de nefret edecekler."

"Herkes, Lonca büyücülerinden nefret eder," dedi Cery. "Hepsi, Evler'den alınıyor. Onlar sadece kendilerini umursar. Herkes senin, tıpkı bizim gibi bir Varoşlu olduğunu biliyor." Bir Varoşlu... Şehirde geçirdikleri iki yıldan sonra, teyzesi ve eniştesi, varoşlarda oturanların kendilerine taktığı bu ismi kullanmayı bırakmışlardı. Onlar, varoşların dışındandı. Onun yerine kendilerine zanaatkar demişlerdi. "Varoşlular, kendi büyücülerinin olmasına bayılacaktır," diye üsteledi Cery, "özelikle onlar için iyi şeyler yapmaya başladığın zaman." Sonea kafasını iki yana salladı. "İyi şeyler mi? Büyücüler asla iyi şeyler yapmaz. Varoşlular neden benim farklı olduğumu düşünsünler ki?"

"İyileştirmeye ne demeli," dedi çocuk. "Ranel'in bir bacağı sakat değil mi? Onu düzeltebilirsin!"

Kız nefesini tuttu. Eniştesinin ağrılarını düşününce, aniden Cery'nin hevesini anladı. Eniştesinin bacağını düzeltebilmesi harika bir şey olurdu. Ve ona yardım edebilirse, diğer insanlara niçin etmesindi ki? Sonra, Ranel'in bacağını iyileştirebileceği 'tedaviler' hakkında ne düşündüğünü hatırladı. Tekrar kafasını iki yana salladı. "İnsanlar tedavilere güvenmiyor, neden bana güvensinler ki?'

"Tedavilere, onları iyileştireceği yerde daha da kötü yaptığını düşündükleri için güvenmiyorlar," dedi Cery. "Daha da kötüleşeceklerinden korkuyorlar."

"Büyüden korktuklarından bile fazla korkuyorlar. Onlardan kurtulmak için, beni büyücülerin göndermiş olabileceğini düşüneceklerdir."

Cery güldü. "Bak işte bu çok saçma. Kimse bunu düşünmez."

"Burril'e ne demeli?" Suratını ekşitti. "Burril bir bok kafa. Kimse onun gibi düşünmeyecektir." Sonea ikna olmamış bir şekilde homurdandı. "Öyle bile olsa, büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Herkes onları iyileştirebileceğimi düşünürse, peşimden dolaşan bir sürü insan olur ama ben onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamam." Cery kaşlarını çattı. "Bu doğru." Kafasını kaldırıp Harrin'e baktı. "Sonea haklı. Bu gerçekten kötü olabilir. Sonea tekrar büyü yapmayı denemek istese bile, bunu bir süreliğine saklamak zorundayız." Harrin dudaklarını büzüp başıyla onayladı. "Eğer birisi büyü yapıp yapamadığını sorarsa, onlara senin hiçbir şey yapmadığını, büyücülerin konsantrasyonlarını falan kaybetmiş olmaları gerektiğini ve taşın bu şekilde duvarı geçtiğini söyleriz." Bu olasılıkla içini umutla dolduran Sonea, çocuğa baktı. "Belki de olan şey buydu. Belki de ben hiçbir şey yapmadım."

"Tekrar büyü kullanamazsan, bunu mutlaka anlarsın." Cery, hafifçe kızın omzuna vurdu. "Kullanabilirsen, seni kimsenin bulmamasını sağlarız. Birkaç hafta sonra, herkes büyücülerin basit bir hata yaptığını düşünür. Bir ya da iki ay sonra da herkes seni unutur."

Kapının vurulması Sonea'yı yerinden sıçrattı. Harrin ayağa kalkıp kapıyı açtı ve içeri Donia girdi. Kız ekmekle dolu büyükçe bir tabak ve kupalarla dolu bir tepsi taşıyordu. "İşte," dedi kız, tepsiyi masaya koyarak. "Eski bir arkadaşın dönüşünü kutlamak için birer kupa bol. Harrin, babam, kendisiyle görüşmen için dışarı çıkmanı istiyor."

"Ne istediğine baksam iyi olacak." Harrin, kupalardan birini alıp kafasına dikti. "Görüşürüz Sonea." Kıkırdayarak odanın dışına çıkarken Donia'yı belinden yakalayıp kızı kendine doğru çekti. Kapı kapanırken Sonea kafasını iki yana salladı. "Bu ne kadardır böyle sürüyor?"

"Şu ikisi mi?" diye sordu Cery, ağzı tıka basa ekmekle dolu bir halde. "Neredeyse bir yıldır galiba. Harrin, kızla evlenip hana mirasçı olacağını söylüyor." Sonea güldü. "Gellin bunu biliyor mu?" Cery gülümsedi. "Hâlâ Harrin'den haberi yok." Kız bir parça siyah ekmek aldı. İyi buğdaydan

yapılmıştı ve üzerine baharat serpilmişti. Ekmekten bir lokma aldığında günlerdir midesini ihmal ettiğini anladı ve aç bir kurt gibi yemeye başladı. Bol, ekşiydi ama baharatlı ekmekten sonra iyi gelmişti. Yemeyi bitirdiklerinde, Sonea kendini sandalyeye atıp içini çekti. "Harrin, hanı işletmekle uğraşırken, sen ne iş yapacaksın Cery?" Çocuk omuzlarını silkti. "Şunu, bunu. Harrin'den bol çalarım. Çocuklarına kilit açmayı öğretirim. En azından bu kışı sıcak geçireceğiz. Senin planın ne?"

"Bilmiyorum. Jonna ve Ranel... Ah!" Ayağa fırladı. "Onlarla buluşacaktım. Nerede olduğumu bilmiyorlar!" Cery umursamaz bir tavırla elini salladı. "Buralardadırlar."

Kız, yokladığı para kesesini, hâlâ dolu ve ağır bir şekilde belinde takılı buldu. "Orada iyi para var," diye keseyi gösterdi Cery.

"Ranel, her birimizin bir parça taşıyıp varoşlara ayrı ayrı gitmesi gerektiğini söyledi. Muhafızların hepimizi birden araması zor bir ihtimaldi." Kız gözlerini kısarak çocuğa baktı. "İçinde ne kadar para olduğunu biliyorum."

Çocuk güldü. "Ben de. Hepsi de yerli yerinde duruyor. Rahat ol, onları bulmana yardım edeceğim."

Ayağa kalkan Cery, kıza kapıyı gösterip onu kısa bir koridora çıkarttı. Sonea, dar merdivenlerden inerek onu takip etti. İçerideki hava her zamanki gibi; kesif buhar tabakası, kahkahalar ve küfürlerin havada uçuştuğu sohbetlerle ağırlaşmıştı, iri yarı bir adam, koyu kıvamlı likörlerin servis yapıldığı tezgâhın üzerine yaslanmıştı. "Günaydın Gellin," diye seslendi Cery. Adam gözlerini kısıp bön bön Sonea'ya baktıktan sonra sırıttı. "Hey! Bu minik Sonea değil mi?" Gellin, sallana sallana yanlarına geldi ve dostça bir tavırla kızın omuzlarına vurdu. "Hepiniz kocaman oldunuz. Benden, bol yürüttüğün günleri hatırlıyorum. Seni gidi tatlı küçük hırsız."

Sonea sırıtarak Cery'ye anlamlı bir bakış attı. "Hepsi de benim fikrimdi, değil mi Cery?" Cery ellerini iki yana açıp masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun Sonea?"

Gellin kıkırdadı. "Hırsızlarla takılmanı sonu budur. Ailen nasıl bakalım?"

"Jonna teyze ile Ranel enişteden mi bahsediyorsun?"

Elini salladı. "Evet."

Sonea omuzlarını silkti ve çabucak ailesinin pansiyondan çıkarılmasını anlattı. Gellin, halden anlar bir şekilde başını salladı. "Muhtemelen şu anda deli gibi nerede olduğumu merak ediyorlardır," dedi kız. "Ben..." Hanın kapısı çarpılarak açılınca, Sonea yerinden sıçradı. Ortam sessizleşti ve herkes kapıya baktı. Göğsü inip kalkan ve suratı terden parlayan Harrin kapının pervazına dayanarak durdu.

"Kapıma dikkat et," diye bağırdı Gellin. Harrin kafasını kaldırarak içeri baktı. Sonea'yla Cery'yi görünce rengi soldu ve onlara doğru yürümeye başladı. Çabucak yanlarına geldi, Sonea'nın koluna yapıştı ve kızı hanın mutfağına açılan kapıya doğru çekti. Cery, hemen arkalarında onları takip ediyordu.

"Nedir?" diye fısıldadı Cery.

"Büyücüler varoşları arıyor," dedi Harrin nefes nefese. Sonea korku dolu gözlerle Harrin'e baktı.

"Buradalar mı?" diye bağırdı Cery. "Niye?"

Harrin, Sonea'ya anlamlı bir bakış attı. "Beni arıyorlar," dedi kız, nefesi kesilerek. Harrin sert bir şekilde başıyla onayladıktan sonra Cery'ye döndü. "Nereye gidebiliriz?"

"Neredeler?"

"Yakındalar. Dış Duvar'dan çıkıp ilerliyorlardı."

Cery bir ıslık öttürdü. "Hem de çok yakın." Sonea elini göğsüne bastırdı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Midesinin bulandığını hissetti.

"Yalnızca birkaç dakikamız var," dedi Harrin. "Buradan çıkmalıyız. Her binayı arıyorlar."

"O zaman biz de, Sonea'yı daha önce baktıkları yerlerden birine götürürüz." Gözlerinin önüne kararmış cesedin görüntüsü gelince dizlerinin bağı çözülen Sonea, duvara yaslandı. "Beni öldürecekler!" dedi nefesi kesilerek. Cery kıza baktı. "Hayır Sonea," dedi kendinden emin bir şekilde.

"O çocuğu öldürdüler... " diyerek titredi kız. Cery kızın omuzlarını sıktı. "Seni öldürmelerine izin vermeyeceğiz Sonea." Bakışları sabit ve yüzündeki ifade haşindi. "Bana güveniyor musun?" diye sordu çocuk. Kız başıyla onayladı. Hızlı bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Gel o zaman."

Kızı çekerek duvardan uzaklaştırdı ve mutfağa ittirdi. Harrin, hemen peşlerinden geliyordu. Başka bir kapıdan geçerek, çamurlu bir sokağa çıktılar. Soğuk kış havası giysilerinden içeri süzülen Sonea titredi. Sokağın sonuna yaklaştıklarında durdular. Cery, yolun açık olup olmadığını kontrol ederken geriye çekilmelerini söyledi. Sokağın girişinde yalnızca bir an durdu ve kafasını iki yana sallayarak hemen geri çekildi. Elini sallayarak onları tekrar sokağın diğer tarafına yönlendirdi.

Yarı yolda durdu ve duvara yerleştirilmiş bir ızgarayı kaldırdı. Harrin, arkadaşına kuşku dolu bir bakış attıktan sonra yere çömeldi ve yılan gibi süzülerek içeri girdi. Harrin'i takip eden Sonea, kendini karanlık bir geçitte buldu. Harrin ayağa kalkmasına yardım edip onu kenara çekerken, Cery açıklıktan içeri süzüldü. Izgara, menteşelerinin düzenli olarak yağlandığını belli edercesine sessizce kapandı.

"Bundan emin inisin?" diye fısıldadı Harrin. "Hırsızlar, büyücülerin, mallarını bulmasını engellemeye çalış maktan, bizimle ilgilenmeye vakit bulamayacaklardır," dedi Cery. "Üstelik, burada fazla kalmayacağız. Elini omzuma koy Sonea."

Kız, Cery'nin dediğini yaparak çocuğun paltosunu tuttu. Harrin'in eli, sıkıca kızın omzunu tutuyordu. Geçitte ilerlemeye başladıklarında, kız kalbi çarparak önlerindeki karanlığa baktı. Harrin'in sorusundan sonra, Hırsızlar'ın Yolu'na girdiklerini biliyordu. Öncelikle, izin olmaksızın yeraltı tünellerini kullanmak yasaktı ve Hırsızlar'ın izinsiz geçenlere verdiği cezalar hakkında korkunç hikâyeler duymuştu. Kendini bildi bileli, insanlar Cery'ye şakayla karışık Hırsızlar'ın arkadaşı diyordu. Takılmalarında, her zaman saygı ve korkuya dair bir iz olurdu. Sonea, çocuğun babasının bir kaçakçı olduğunu biliyordu, bu yüzden de, Cery'nin babasının ayrıcalıklarına ve bağlantılarına sahip olma olasılığı vardı. Yine de hiçbir kanıt görmemişti ve çocuğun çete içinde Harrin'in sağ kolu olma konumunu korumak için her zaman spekülasyonları cesaretlendirdiğinden şüphelenmişti. Sonuçta bütün bildiği, çocuğun Hırsızlarla hiçbir şekilde

bağlantısı olmadığıydı ve kız eceline koşuyordu. Hırsızlar'la karşılaşmak, yukarıdaki mutlak ölümle yüzleşmekten daha iyiydi. En azından Hırsızlar onu aramıyordu.

Yol, Sonea karanlığın değişen gölgelerinden başka hiçbir şey göremeyene kadar karanlıklaşmıştı ama başka bir ızgaraya yaklaşırlarken, yavaş yavaş tekrar aydınlanmaya başladı. Cery, başka bir geçide girdikten sonra, bir yan geçidin zifiri karanlığına doğru yön değiştirdi. Cery durmadan önce birkaç dönemeç geçmişlerdi. "Daha önce buraya gelmiş olmalılar," diye mırıldandı Cery, Harrin'e. "Burada bir şeyler satın alacak kadar kaldıktan sonra devam edeceğiz. Diğerlerini bulup, Sonea'dan kimseye bahsetmediklerinden emin ol. İnsanlar, bizi büyücülere yerimizi söylemekle tehdit ederek, bizden bir şeyler kopartabileceklerini sanabilirler."

"Çocukları toplarım," diye garanti verdi Harrin. "Konuşup konuşmadıklarını anlayıp, çenelerini kapalı tutmalarını söylerim."

"Güzel," dedi Cery. "Şimdi. Buraya biraz iker pudrası almaya geldik, hepsi bu." Karanlıkta yankılanan cılız sesler kesildikten sonra, bir kapı açıldı ve parlak gün ışığına -ve rassoklarla dolu bir kümese- çıktılar.

Gelenleri gören kuşlar, küçük, işe yaramaz kanatlarını açıp acı acı bağrışmaya başladılar. Ses, küçük avlunun dört duvarı arasında gidip geldi. Yandaki kapıda bir kadın göründü. Kümesindeki Sonea'yı ve Harrin'i görünce, suratı bir kaş çatmayla kırıştı. "Hey! Siz de kimsiniz?"

Sonea, Cery'ye doğru döndü ve onu, elleri tozlu bir şekilde, arkasında yere çömelmiş durumda buldu. Cery ayağa kalktı ve kadına bakıp sırıttı.

"Sana olan ziyaret borcumu ödemeye geldim Laria," dedi çocuk.

Kadın, Cery'ye baktı. Kaş çatması yerini kırışık bir gülümsemeye bıraktı. "Cery'yi! Seni görmek her zaman güzel. Bunlar arkadaşların mı? Hoş geldiniz! İçeri gelin ve biraz raka alın."

"İşler nasıl?" diye sordu Cery, kümesten çıkıp küçük bir odaya giren Laria'yı takip ederlerken. Odanın yarısını dar bir yatak kaplıyordu ve kalanın çoğunu da bir soba ve masa doldurmuştu. Kadının alnı kırıştı. "Yoğun bir gün. Bir saatten daha az bir süre önce bazı ziyaretçilerim vardı. Çok meraklıydılar."

"Cüppeli ziyaretçiler mi?" diye sordu Cery. Kadın başıyla onayladı. "Aklım başımdan gitti. Her yere baktılar ama hiçbir şey bulamadılar. Ne demek istediğimi anlarsın. Muhafızlar buldu gerçi. Geri geleceklerine eminim ama geldiklerinde hiçbir şey bulamayacaklar." Kıkırdadı. "O zamana kadar çok geç kalmış olacaklar." Sobanın üstüne koyduğu su kaynayınca durakladı. "Niye buradasın bakalım?"

"Her zamanki gibi." Laria'nın gözlerinde şeytani bir ışıldama oldu. "Bazı uzun geceler mi planlıyorsun? Ne kadar teklif ediyorsun?"

Çocuk gülümsedi. "Yanlış hatırlamıyorsam, bana bir iyilik borçlusun." Kadın, keskin gözlerini kısarak dudaklarını büzdü. "Burada bekle." Kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Cery iç geçirerek gürültülü bir şekilde gıcırdayan yatağa oturdu. "Rahatla Sonea," dedi. "Buraya gelmişler. Tekrar gelmeyeceklerdir." Kız başıyla onayladı. Kalbi hâlâ çarpıyordu ve midesi kasılıyordu. Derin bir nefes alarak sırtını duvara dayadı. Su kaynayınca, Cery masadaki kavanozlardan birini aldı ve Laria'nın hazırlamış olduğu fincanlara kavanozun içindeki siyah pudradan birer kaşık koydu. Odayı rahatlatıcı, tanıdık ve keskin bir aroma doldurdu.

"Sanırım artık biliyoruz Sonea," dedi Harrin, Cery ona fincanlardan birini uzatırken. Kız kaşlarını çattı. "Neyi biliyoruz?"

"Yaptığın şeyin büyüyle olduğunu." Sırıttı. "Eğer öyle olduğunu düşünmeselerdi, seni arıyor olmazlardı, değil mi?"

*** * ***

Dannyl, sabırsız bir el hareketiyle cüppesindeki nemi kuruttu. Kumaştan dalga dalga buhar yükseldi. Muhafızlar geriye doğru çekildi, sonra, aniden buz gibi bir rüzgâr pusu dağıtırken dört adam yerlerine döndü. Adamlar belirli bir düzende -ikisi yanında, ikisi arkasında- yürüyorlardı. *Komik bir önlem,* diye düşündü. Varoşlular, büyücülere saldıracak kadar aptal değildi. Gerçi saldırsalar bile Dannyl, muhafızların korunma için kendisine muhtaç kalacaklarını biliyordu.

Muhafızların birinde düşünceli bir bakış yakalayan Dannyl, suçluluk duygusu hissetti. Günün başında, adamlar heyecanlı ve saygılıydı. Günün ilerleyen saatlerinde ise, laçkalıklarla karşılaşacağını bilen Dannyl, kibar ve

içten olmak için çaba harcamıştı. Bu onlara bir tatil gibi geliyordu. Saatlerce kapılardan birinde dikilerek nöbet tutmaktan ya da şehir sokaklarında devriye gezmekten kesinlikle daha eğlenceliydi. Muhafızlar, kaçakçıların depolarını veya randevuevlerini basmaktaki isteklerine rağmen, arama konusunda pek yardımcı olmamışlardı. Kilitli kapıları zorlamak veya gemi sandıklarını açmak için hiç kimseye ihtiyacı yoktu, kaldı ki varoşta yaşayanlar istemeyerek bile olsa işbirliği yapıyorlardı.

Dannyl iç geçirdi. Bu insanların çoğunun, bulunmasını istemedikleri şeyleri saklamaya iyice alıştıklarını anlamasına yetecek kadar çok şey görmüştü. Ayrıca, onu izleyen yüzlerde birçok muzip gülümseme de görmüştü. Yalnızca yüz büyücünün, binlerce varoş yaşayanı arasında, sıradan görünüşlü bir kızı bulma şansı neydi ki?

Hiç.

Dannyl, Lord Balkan'ın geçen akşam söylediği sözleri hatırlayınca dişlerini sıktı. İçimizden birinin, aşağılık bir dilenci gibi giyindiği fark edilirse ne olacak? Müttefik Ülkeler'de alay konusu oluruz. Homurdandı. Sanki şimdi kendimizi aptal durumuna düşürmüyoruz!

Dannyl'in burun deliklerini keskin bir leş kokusu doldurdu. Lağım pisliğiyle ağzına kadar dolmuş hendeğe baktı. Hendeğin yanında dikilen insanlar aceleyle uzaklaştı. Güçlükle derin bir nefes aldı ve yüz ifadesini düzeltti. İnsanları korkutmaktan hoşlanmıyordu. Onları etkilemekten? Evet. Korkularını uyandırmaktan hoşlanıyordu ama dehşete düşürmekten değil. Yaklaşırken, insanların ürkerek sürekli yoldan uzaklaşmaları, sonra da o geçerken ona bakmaları, onu rahatsız ediyordu. Çocuklar daha cesurdu, onu takip ediyorlardı ama baktığı zaman çabucak kaçıyorlardı. Erkekler ve kadınlar, yaşlılar ve gençler, sakınarak, dikkatle ona bakıyorlardı. Hepsi de zalim ve kurnaz gözüküyordu. Kaç tanesinin Hırsızlar için çalıştığını merak etti... Durdu. Hırsızlar ...

Muhafızlar kayarak durdu ve soru soran gözlerle ona baktılar. Onları görmezden geldi.

Eğer anlatılanlar doğruysa, Hırsızlar varoşlar hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. Bu kızın yerini de biliyorlar mıydı? Bilmiyorlarsa bile onu bulabilirler miydi? Lonca'ya yardım etmek isterler miydi? Ödül cazip olursa, belki...

Hırsızlarla pazarlık etmeyi önerseydi, diğer büyücüler, buna nasıl tepki gösterirlerdi acaba? Dehşete düşerlerdi. Çok öfkelenirlerdi. Bir lağım olarak iş gören sığ, pis kokulu hendeğe baktı. Varoşların içinde birkaç gün dolaştıktan sonra, büyücüler bu fikre daha sıcak bakabilirlerdi. Bu da, fikrini onlara sunmadan ne kadar çok beklerse, onaylarını alma şansının da o denli artacağı anlamına geliyordu. Ama geçen her saat, kıza saklanması için zaman kazandırıyordu. Dannyl dudaklarını büzdü. Lonca'ya bu fikri sunmadan önce Hırsızlar'ın anlaşma yapmaya istekli olup olmadıklarını anlamanın bir zararı olmazdı. Önce Lonca'nın onaylamasını bekler ve sonrasında, Hırsızlar işbirliğine yanaşmazsa, bir sürü zaman ve emek harcamış olacaktı. Muhafızların en yaşlısına döndü. "Yüzbaşı Garrin, Hırsızlarla nasıl bağlantı kurulduğunu biliyor musunuz?"

Yüzbaşının kaşları o kadar çok yukarı kalktı ki, miğferinin altında kayboldular. Adam kafasını iki yana salladı. "Hayır lordum."

"Ben biliyorum lordum."

Dannyl dönüp sıska, uzun boylu ve dört muhafızın en genci olan Ollin adlı gence baktı.

"Eskiden burada yaşıyordum lordum," dedi Ollin, "Muhafızlara katılmadan önce. Nereye bakmanız gerektiğini bilirseniz, etrafta her zaman Hırsızlar'a mesaj götürecek birilerini bulabilirsiniz."

"Anlıyorum." Dannyl düşünürken yanağının içini çiğnedi. "Bana bu insanlardan birini bul. Sor bakalım, Hırsızlar bizimle iş yapmak ister miymiş? Doğrudan bana rapor ver, başkasına değil."

Ollin, başıyla emri aldıktan sonra, soran bir ifadeyle Yüzbaşı'ya baktı. Yaşlı adamın ağzı hoşnutsuzlukla gerilmişti ama o da başıyla onayladıktan sonra diğer muhafızlardan birini gösterdi. "Yanına Keran'ı da al." Dannyl, beyni olasılıklarla meşgul bir şekilde, sokağın aşağısına doğru ilerleyen, sonra bir an dönüp tekrar yürümeye devam eden ikiliyi izledi. Sokağın biraz

ilerisindeki derme çatma bir evden çıkan tanıdık şekil dikkatini çekti. Dannyl gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı.

— *Rothenl.*

Adam durdu. Rüzgâr adamın cüppesini uçuşturdu.

— *Dannyl...*

Rothen'in çağrısı zayıf ve kararsızdı.

— *Buradayım.*

Dannyl, diğer büyücüye, hızla bulunduğu sokağın bir görüntüsünü gönderdi.

Rothen ona doğru döndü, Dannyl'i gördükten sonra sırtını dikleştirdi.

Dannyl yaklaşırken, Rothen'in mavi gözlerinin ardına kadar açılmış ve tekin olmadığını gördü.

"Şans var mı?"

"Hayır." Rothen kafasını iki yana salladı. Sokaktaki neredeyse döküntü durumundaki evleri işaret etti. "Bu zamana dek buraların neye benzediğine dair hiçbir fikrim yoktu."

"Harrel çiftliği gibi, değil mi?" Dannyl kıkırdadı. "Gerçek bir karmaşa."

"Ah, evet ama ben insanları kastetmiştim." Rothen etraflarındaki insanları gösterdi. "Yaşam şartları çok kötü... Hayal bile edemezdim... "

Dannyl omuzlarını silkti. "Kızı bulma umudumuz yok Rothen. Yeterli sayıda değiliz." Rothen başıyla onayladı. "Sence diğerlerinin bir şeyler bulabilme olasılığı var mı?"

"Öyle olsaydı, bizimle bağlantıya geçerlerdi."

"Haklısın..." Rothen kaşlarını çattı. "Bugün aramalar sırasında aklıma bir şey takıldı. Kızın hâlâ şehirde olduğunu nereden biliyoruz? Ülkede herhangi bir yere kaçmış da olabilir... " Kafasını iki yana salladı. "Kokarım haklısın. Burada işimiz bitti. Lonca'ya dönelim."

IV
Aramalar Devam Ediyor

Sabahın ilk ışıkları, kırağı kaplı pencereleri altın rengine boyuyordu. Duvara yerleştirilmiş buzlu cam bir panelin arkasında havada duran, akkor halinde yanan küreyle ısıtılan odanın içindeki hava, hoş bir şekilde sıcaktı. Rothen cüppesinin kuşağını bağlayarak, arkadaşlarını karşılamak için konuk odasına girdi. İkinci bir panel, sıcak kürenin yatak odasını ve konuk odasını aynı anda ısıtmasını sağlıyordu. Yaşlı bir büyücü, elini cama koymuş, bu panelin önünde duruyordu. Seksenlerine gelmesine rağmen, büyü yetenekleriyle gelen uzun ömrünün ve sağlığının tadını çıkartan Yaldin, hâlâ turp gibi ve zekiydi.

Yaldin'in yanında daha uzun ve daha genç bir büyücü duruyordu. Dannyl'in gözleri yarı açıktı ve sanki her an uyuyacakmış gibi görünüyordu.

"Günaydın," dedi Rothen. "Bugün hava açık olacak gibi gözüküyor."

Yaldin alaycı bir şekilde gülümsedi. "Lord Davin, kış gelmeden önce birkaç günü sıcak geçireceğimizi düşünüyor."

Dannyl kaşlarını çattı. "Davin haftalardır aynı şeyi söylüyor."

"Ne zaman olacağını söylemiyor." Yaldin kıkırdadı. "Sadece olacağını söylüyor." Rothen gülümsedi. Kyralia'da eski bir deyiş vardı: 'Güneş ne kralları ne de büyücüleri memnun etmeye çalışmaz.' Garip bir simyacı olan Lord Davin, bunun aksini kanıtlamaya kararlı bir şekilde, üç yıl önce bir hava projesine başlamıştı. Son zamanlarda Lonca'nın 'tahmin' ihtiyacını karşılıyordu ama Rothen, bu projenin tam başarısı konusunda oldukça şüphe duyuyordu. Süitin ana kapısı açıldı ve içeriye Rothen'in hizmetkârı Tania girdi. Kadın, elindeki tepsiyi masaya koydu. Tepside altınla işlenmiş küçük fincanlar ve özenle yerleştirilmiş tatlı keklerle dolu bir tabak vardı.

"Sumi, lordlarım?" diye sordu kadın. Dannyl ve Yaldin hevesli bir şekilde başlarını salladılar. Rothen, arkadaşlarına oturmalarını işaret ederken, Tania altın bir demliğin içine birkaç tutam kurutulmuş yaprak koyup üstüne sıcak su ekledi.

Yaldin iç geçirip kafasını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bugün arama için neden gönüllü olduğumu bilmiyorum. Ezrille ısrar etmeseydi olmazdım. Ona, 'Büyücülerin sadece yarısıyla, ne gibi bir şansımız olabilir ki?' dedim. O da bana, 'Hiçbirinizin gitmemesinden daha iyidir,' dedi." Rothen gülümsedi. "Karınız mantıklı bir hanım."

"Kral'ın, kız bir başıboş değilse eğitilmesini istediğini, danışmanları aracılığıyla duyurmasından sonra, aramızdan daha fazla kişinin yardım etmek isteyeceğini düşünmüştüm," dedi Dannyl.

Yaldin yüzünü ekşitti. "Bazılarının buna karşı çıkmak için desteklerini çektiklerinden şüpheleniyorum. Lonca'da bir varoş kızı istemiyorlar."

"İyi, artık başka seçenekleri yok. Ve biz de yeni bir yardımcı kazandık," diye hatırlattı Rothen, Tania'nın uzattığı fincanı alırken. "Fergun..." Dannyl kaba bir ses çıkarttı. "Kız taşı daha sert atmalıydı."

"Dannyl!" Rothen parmağını genç büyücüye doğru salladı. "Lonca'nın yarısının kızı aramamasının tek sebebi Fergun. Geçen akşamki Toplantı'da oldukça ikna edici konuştu." Yaldin setçe gülümsedi. "Bu tarzını uzun süre koruyacağını sanmıyorum. Dün, gelir gelmez doğruca banyolara gittim ama Ezrille, üstümde hâlâ varoşların kokusunu duyabildiğini söyledi."

"Umarım bizim kaçak büyücümüz o kadar kötü kokmuyordur," Dannyl, Rothen'e bakıp kurnazca bir şekilde sırıttı, "yoksa öğretmemiz gereken ilk ders, nasıl yıkanılacağı olacak sanırım."

Kızın kirli yüzünü, bakışlarını hatırlayan Rothen ürperdi. Bütün gece rüyasında varoşları görmüştü. İnce duvarlı, ahır gibi evlerin arasında dolaşmış; hasta görünüşlü insanlar tarafından izlenmiş ya da paçavralar içinde titreyen yaşlı adamlar veya sakat, yarı çürümüş yiyecekler yiyen, bir deri bir kemik çocuklar görmüştü... Kapının nazikçe çalınması düşüncelerini böldü. Kapıya doğru döndü ve zihinsel bir komut verdi. Kapı açıldı ve odaya ulak kıyafetleri giymiş bir genç girdi.

"Lord Dannyl." Ulak başını eğerek genç büyücüye selam verdi.

"Konuş," diye emretti Dannyl.

"Yüzbaşı Garrin size bir mesaj gönderdi, Lordum. Muhafızlardan Ollin'le Keran'ın soyulmuş ve dövülmüş olarak bulunduğunu söylememi istedi. Aradığınız adamlar büyücülerle konuşmak istemiyorlarmış."

Dannyl, ulağa baktıktan sonra haberi düşünürken kaşlarını çattı. Sessizlik uzarken, genç ulak tedirgin bir şekilde kıpırdandı.

"Adamların yaraları ciddi mi?" diye sordu Rothen. Ulak kafasını iki yana salladı. "Çürükleri var lordum. Kırık yok." Dannyl umursamaz bir tavırla elini salladı. "Mesaj için Yüzbaşı'ya teşekkürlerimi ilet. Gidebilirsin."

Ulak tekrar başını eğdi ve odadan çıktı. "Bu da neydi böyle?" diye sordu Yaldin, kapı kapanınca.

Dannyl dudaklarını büzdü. "Anlaşılan, Hırsızlar yardım etmeye niyetli değiller." Yaldin hafifçe homurdandı ve bir keke uzandı. "Öyle olmalarını da beklemezdim! Neden olsunlar...?" Yaşlı büyücü durdu ve gözlerini kısarak genç büyücüye baktı. Sakın..." Dannyl omuzlarını silkti. "Denemeye değerdi. Sonuçta, varoşlarda olan her şeyi bilmeleri gerekir."

"Hırsızlarla bağlantı kurmaya mı çalıştın?!"

"Bildiğim yasaların hiçbirini çiğnemedim." Yaldin inleyip kafasını iki yana salladı.

"Evet Dannyl" dedi Rothen, "ama Kral ve Evler, Lonca'nın Hırsızlar'la iş yapmasına hiç sıcak bakmıyor."

"Hırsızlar'la iş yapacağımızı kim söyledi?" Dannyl gülümseyip fincanından bir yudum aldı. "Bir düşünün. Hırsızlar, varoşları bizim bildiğimizden çok daha iyi biliyorlar. Kızı bulmak için bizden daha iyi bir konumdalar... ve eminim kızı kendilerinin bulmasını, bölgelerinde dolaşıp, işlerine burnumuzu sokmamıza tercih edeceklerdir. Bunu Kral'a, sadece Hırsızlar'ı kızı değiş tokuş etmeleri için ikna etmişiz veya gözlerini korkutmuşuz gibi gösteririz ve ihtiyacımız olan bütün desteği alırız."

Rothen kaşlarını çattı. "Yüksek Büyücüler'i anlaşma yapmaya ikna etmen, uzun ve zor bir süreç olacak."

"Şimdilik bilmek zorunda değiller."

Rothen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet zorundalar," dedi kararlı bir şekilde. Dannyl irkildi. "Sanırım haklısın ama işe yararsa beni affedeceklerine eminim ve bunu Kral'a haklı göstermeleri için bir yol açtım."

Yaldin homurdandı. "Belki sandığın kadar iyi yürümeyebilir."

Rothen kalkıp pencereye yürüdü. Camda küçük bir yer temizledi ve düzenli bir şekilde tasarlanmış, dikkatle korunan bahçelere baktı. Gördüğü titreyen ve aç insanları düşünüyordu. Kız da bu şekilde mi yaşıyordu? Aramaları, kızı mezbelelik kulübesinden sokaklara mı sürmüştü? Kış geliyordu ve kız güçleri tutarsızlaşıp, tehlikeli bir hale gelmeden çok önce açlıktan ya da soğuktan kolayca ölebilirdi. Pencerenin pervazına parmaklarını vurdu. "Çeşitli Hırsız grupları var, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Dannyl. "Bağlantı kurmak istediğin şu adam, hepsi adına mı konuşacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Dannyl. "Muhtemelen hayır." Rothen dönüp arkadaşına baktı.

"Bunu öğrenmenin bir zararı olmaz, değil mi?" Yaldin, Rothen'e baktıktan sonra elini alnına vurdu. "Siz ikiniz hepimizin başını belaya sokacaksınız," diye inledi.

Dannyl, hafifçe yaşlı adamın omzuna vurdu. "Endişelenme Yaldin. Sadece birimizin gitmesi yeterli." Rothen'e bakarak sırıttı. "Bana bırak. Bu arada, Hırsızlar'a bize yardım etmeleri için bir sebep yaratalım. Dün bulduğumuz şu yeraltı geçitlerine yakından bakmak istiyorum. Bahse girerim, aşağıda dolaşıp işlerine burnumuzu sokmak için sebebimizin olmamasını tercih edeceklerdir."

"Bu yeraltı odalarından hoşlanmıyorum," dedi Donia. "Pencereleri yok. Tüylerimi ürpertiyorlar."

Sonea kaşlarını çatıp gece boyunca vücudunda oluşan küçük ısırıkları kaşıdı. Teyzesi, böceklerden kurtulmak için nevresimleri ve battaniyeleri düzenli olarak bitki karışımlarıyla yıkardı ve Sonea ilk kez, teyzesinin bu titiz davranışını özlüyordu. İçini çekip tozlu odaya göz gezdirdi.

"Umarım beni burada sakladığı için Cery'nin başı derde girmez."

Donia omuzlarını silkti. "Cery, Opia ve Dans Eden Terlikler'deki kızlar için yıllardır ufak tefek işler yapıyordu. Birkaç gün kilerlerinde kalman onları rahatsız etmeyecektir. Annesi burada çalışıyordu, biliyo'sun." Donia, Sonea'nın önündeki masaya büyük bir tahta leğen koydu. "Kafanı eğ." Sonea, kızın dediğini yaptı ve buz gibi su kafasından aşağı dökülürken ürperdi. Birkaç durulamanın ardından, Donia artık bulanık yeşil suyla dolu leğeni kenara çekti. Geriye doğru çekilip, yaptığı işi ciddi bir şekilde incelemeden önce eski püskü bir havluyla Sonea'nın saçlarını kuruladı. "Hiçbir şey olmadı," dedi Donia, kafasını iki yana sallayarak.

Sonea saçına dokundu. Saçları, Donia'nın sürdüğü macundan dolayı hâlâ yapış yapıştı. "Hiçbir şey mi?"

Donia öne eğilip Sonea'nın saçından bir tel kopardı. "Aslında rengi biraz açıldı ama hemen fark edilebilecek gibi değil." İç geçirdi. "Daha fazla kısaltamayız. Ama..." Geriye çekilip omuzlarını silkti. "Eğer büyücüler, insanların dediği gibi bir kız arıyorlarsa, seni hemen fark etmeyebilirler. Bu saçlarla erkeğe benziyorsun, en azından ilk bakışta." Ellerini kalçasına koyup geriye çekildi. "Neden saçlarını bu kadar kısa kestin?"

Sonea gülümsedi. "Erkeğe benzemek için. Böylelikle çok fazla tacize uğramıyordum."

"Pansiyonda mı?"

"Hayır. Jonna ve Ranel için mal alma ve satma işlerinin çoğunu ben yapıyordum. Ranel'in bacağı onu yavaşlatıyordu ve Jonna işte daha iyiydi. Sürekli pansiyona tıkılıp kalmaktan nefret ettiğim için de ben gidiyordum." Suratını ekşitti. "İlk seferinde, bir tüccara mal vermeye gittiğimde, bir zanaatkarla bir seyisin, fırıncı bir kızı taciz ettiğini gördüm. Buna katlanmak istemediğim için, bir erkek gibi giyinip öyle davranmaya başladım." Donia'nın kaşları kalktı. "Peki işe yaradı mı?"

"Çoğu zaman." Sonea acı acı gülümsedi. "Yine de, bazen bir çocuğa benzemek pek işe yaramıyor. Bir keresinde bir hizmetçi bana âşık oldu! Bir keresinde de, bir bahçıvan tarafından köşeye sıkıştırıldım ve beni elleyene kadar, kız olduğumu anlamadığına eminim. Tamamen beti benzi attı, sonra da kıpkırmızı oldu ve kimseye bir şey söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi. Dışarıda her çeşit insan var." Donia kıkırdadı. "Buradaki kızlar bu tür adamlara altın madeni diyor. Opia çocuklara daha fazla ödeme yapıyor, çünkü muhafızlar bunu anlarsa onu asarlar. Ama kızlara karşı bir yasa yok. Kalia'yı hatırlıyor musun?" Sonea, pazarın yanındaki bir bolevinde servis yapan ince yapılı kızı hatırlayınca başını salladı.

"Babasının, onu yıllardır müşterilere sattığı ortaya çıktı," dedi Donia, kafasını iki yana sallayarak. "Kendi kızı! Geçen sene kaçıp Opia'nın yanında çalışmaya başladı. En azından bu şekilde biraz para gördüğünü söylüyor. İnsana ne kadar şanslı olduğunu fark ettiriyor, değil mi? Babam nezaketin ötesinde bana asılmalarına izin vermiyor. En kötüsü de... " Donia durup kapıya baktıktan sonra kapıya seğirtip anahtar deliğinden dışarı baktı. Yüzü rahatlatan gülümsemesiyle aydınlandı ve kapıyı açtı.

İçeri Cery girdi ve Donia'nın eline bir paket tutuşturdu. Dikkatlice Sonea'ya baktı. "Pek de farklı gözükmüyorsun." Donia iç geçirdi. "Boya işe yaramıyor. Kyralialıların saçı kolay boya tutmuyor." Çocuk omuzlarını silkti, sonra başıyla paketi gösterdi. "Sana giyecek bir şeyler getirdim Sonea." Kapıya doğru ilerledi. "İşin bittiğinde kapıya vur." Kapı çocuğun arkasından kapanırken, Donia paketi alıp açtı.

"Yine erkek giysileri," diye burun kıvırdı kız, Sonea'ya bir pantolon ve boğazlı bir gömlek atarak. Sonea, siyah ağır kumaştan yapılmış uzun kollu süvetere baktı. "Pelerin güzelmiş." Sonea üstünü değiştirdi. Pelerini omuzlarına atarken, kapı çalındı. "Gidiyoruz," dedi Cery, odaya girerken. Cery'yi, küçük bir fener taşıyan Harrin takip ediyordu. Çocukların sert yüz ifadelerini gören Sonea bir an için kalbinin durduğunu hissetti. "Hâlâ arıyorlar mı?"

Cery başıyla onayladıktan sonra, odanın arkasındaki eski bir ahşap dolaba doğru ilerledi. Dolabı açarak, rafları çekti. Raflar, üstündekiler hafifçe sallanarak yumuşak bir şekilde ileri doğru kaydı. Dolabın arkası dikdörtgen

bir karanlığı ortaya çıkararak içeri doğru açıldı. "Birkaç saattir arıyorlardı," dedi Harrin, Sonea'ya, kız gizli kapıdan geçip geçide girdiğinde.

"Ne çabuk?"

"Yeraltında zaman kavramını kolay kaybedersin," dedi çocuk. "Öğlen olmak üzere." Cery, Harrin ve Donia'yı kapıya doğru ittirdi. Sonea çok hafif bir gıcırtı duydu ve Harrin'in fenerinden sızan ince bir ışık dilimi geçidin nemli duvarlarını aydınlattı. Cery dolabı toparladı, gizli kapıyı kapattı ve Harrin'e döndü.

"Işık yok. Karanlıkta yolumu daha iyi bulurum." Harrin fenerin kapağını kapatınca ortalık karanlığa gömüldü.

"Konuşmak da yok," dedi Cery. "Sonea, sıkıca paltoma tutun ve öbür elini duvara koy." Sonea elini uzatıp çocuğun paltosunun kaba dokunmuş kumaşını tuttu. Bir el hafifçe omzuna dokundu. İlerlemeye başladıklarında ayak sesleri, geçitte yankılanmaya başladı. El yordamıyla birkaç dönemeci geçtiklerinde yollarında en ufak bir ışık huzmesi dahi görünmüyordu. Damlayan suyun zayıf yankısı gelip geçti ve tekrar geri geldi. Sonea, Opia'nın randevuevinin nehre yakın olduğunu hatırladı, bu yüzden de geçitler muhtemelen su seviyesinin altındaydı. Bu durum pek de rahatlatıcı bir şey değildi. Cery durup aniden ileri doğru hareket edince paltosu Sonea'nın elinden kaydı. Sonea elini uzattı ve kaba, ahşap bir tahtaya dokundu, sonra bir diğerine. Çok fazla duraksarsa Cery'yi kaybedeceğinden korkarak, eline gelen basamaklardan yukarı doğru seğirtti ama tek ödülü çocuğun botlarından gelen bir tekme oldu. Sonea bir lanet mırıldandı ve daha dikkatli ilerledi. Arkasında onu takip eden Harrin'in ve Donia'nın ayakkabılarının hafifçe tahtaya sürttüğünü duyabiliyordu. Yukarıda gri bir kare belirdi. Uzun, düz bir geçidin ağzındaki kapaktan geçerek Cery'yi takip etti. Zayıf ışık, duvarın bir tarafındaki uzunca çatlaktan geçerek süzülüyordu. Çatlağı takip ederek yüz adımdan fazla yürüdüler. Cery aniden durduğunda, neredeyse geçitteki dönemece ulaşmışlardı. Önlerindeki geçit, dönemecin arkasında bir yerden gelen, ince bir ışık kaynağıyla aydınlanarak parlamaya başladı. Cery'nin duvara düşen gölgesini görebiliyordu. Kulaklarına, uzaktan eğitimli bir erkek sesi geldi. "Ah! Yine gizli geçitler. Gel, nereye kadar uzandıklarına bakalım."

"Geçitlerdeler!" dedi Donia nefesi kesilerek. Cery arkasını dönmüş çılgınca elini sallayarak Sonea'ya geri gitmesini işaret ediyordu. Daha fazla üstelemesine gerek yoktu. Arkasını döndüğünde, Harrin'in ve Donia'nın ayak uçlarında gerisin geri gittiklerini gördü. Ellerinden geldiği kadar sessiz ve hızlı yürümelerine rağmen, adımları dar geçitte çok ses çıkartıyordu. Sonea, arkalarından her an bir bağırış duyacağı beklentisiyle kulak kesilmişti. Yere baktığında, arkalarındaki ışık dönemece yaklaşırken, kendi gölgesinin daha da koyulaşarak uzadığını gördü. Önlerindeki geçit sonsuz bir karanlığa açılıyordu. Arkasına göz attı. Arkalarındaki ışık artık o kadar parlaktı ki, büyücülerin dönemece ulaşmak üzere olduğundan emindi. Büyücünün biri, her an onları görebilirdi... Birisi omuzlarını tutarak onu durdurunca, nefesi kesildi. Cery onu duvara yaslayıp omuzlarına bastırdı. Arkasındaki tuğlalar yıkılmış gibi duruyordu ve boşluğa doğru sendeledi.

Sırtı başka bir duvara çarptı. Cery onu yandaki duvara doğru ittikten sonra Sonea'nın arkasındaki küçük boşluğa girdi. Çocuğun kemikli dirseğinin yan tarafını dürttüğünü hissetti ve tuğlaların birbirine sürtme ve yerlerine yerleşme sesini duydu. Nefes alıp verme sesleri dar alanda gök gürültüsü gibi geliyordu. Kalbi gümbürdemeye başlayan Sonea, boğuk konuşma sesleri tuğlaları geçene kadar kulak kesildi. Tuğlaların arasındaki açıklıklardan ışık gelmeye başladı. Sonea öne doğru eğilerek açıklıkların birinden dışarı baktı. Hemen önünde, havada, parlayan bir ışık topu süzülerek ilerliyordu. Büyülenmiş bir şekilde, görüş alanından çıkana kadar gözünün önünde kırmızı noktacıklar bırakan topun ileriye doğru süzülüşünü izledi. Ardından, solgun bir eli izleyen mor renkli geniş bir yen ve bir adamın göğsü belirdi -cüppe giymiş bir adam- bir büyücü! Kalbi çarpmaya başladı. Adam çok yakındı... bir kol boyu mesafede. Aralarında sadece eski tuğlalardan yapılmış bir duvar duruyordu. Ve adam durmuştu.

"Bir dakika bekle." Büyücü şaşırmış gözüküyordu.

Adam, kıpırdamadan sessizce durdu, sonra yavaşça ona doğru döndü. Sonea korkudan donakaldı. Bu Kuzey Meydanı'ndaki büyücüydü... onu görmüş olan adam. Diğerlerine onu göstermeye çalışan adam... Yüz ifadesi, sanki bir şey dinliyormuş gibiydi ve duvarın arkasından tam onun gözlerine bakıyor gibiydi. Kurumuş ağzının içini tozla dolmuş gibi hissediyordu. Güçlükle yutkunarak, yükselen korkusuyla savaştı. Kalbinin atışları, onu ele

verecek kadar yüksek çıkıyor gibiydi. Adam kalp atışlarını duyabilir miydi? Ya da nefes alıp verişini? Belki de kafamdaki düşünceleri duyabiliyordur.

Sonea, bacaklarının güçten kesildiğini hissetti. Büyücülerin bu gibi şeyler yapabildikleri söyleniyordu. Sıkıca gözlerini kapadı. *Beni göremez,* dedi kendi kendine. *Yokum. Burada değilim. Hiçbir şeyim. Hiç kimse beni göremez. Hiç kimse beni duyamaz...* Üzerinden yavaş yavaş, sanki kafasının etrafına bir battaniye sarılmış gibi hislerini boğan tuhaf bir duygu geçti. Bir şeyler yaptığının kesinliğiyle rahatsız olarak titredi... ama bu kez kendisine yapmıştı. *Belki de büyücü bana bir çeşit büyü yapmıştır,* diye düşündü aniden. Dehşete kapılarak gözlerini açtı ve kendini karanlığa bakarken buldu. Büyücü ve ışığı gitmişti.

*** * ***

Dannyl, nefretle önündeki binaya baktı. Lonca yapılarının en sonuncusu, daha eski binalardaki hayran olduğu görkem ve güzellikten yoksundu. Bazıları modern tarzı överken, Dannyl bu binanın, adı gibi, saçma bir şekilde zevksiz olduğunu düşünüyordu. Yedi Yay; yedi tane basit, işlenmemiş yayla cephelendirilmiş, düz bir dikdörtgendi. İçinde üç oda vardı: önemli konukların kabul edildiği Gündüz Odası, büyücülerin her Dördüncü gün, rahatlamak ve pahalı şaraplar içerek dedikodu yapmak için gayri resmi olarak toplandığı Şölen Odası ve Gece Odası. Onun ve Rothen'in yöneldikleri oda, bu sonuncusuydu. Serin bir akşamdı ama bu kadarcık soğuk, onları düzenli Gece Odası ziyaretlerinden asla uzak tutamazdı. Dannyl odaya girerken gülümsedi. İçeri girer girmez binanın yapısının sebep olduğu mimari hatayı unutuyor ve içerideki zarif süslemelerin keyfini çıkarıyordu.

Varoşlardaki nemli, soğuk geçitlerde geçirdiği ikinci günün ardından, odanın konforunun yeni bir değerlendirmesinin keyfini çıkararak etrafına baktı. Pencereler lacivert ve altın rengi perdeler kapatıyordu. Odanın etrafına, rahat, yastıklı sandalyeler yerleştirilmişti. Duvarlar, Müttefik Ülkeler'deki en iyi sanatçılar tarafından yapılan resimler ve oymalarla süslenmişti. İçeride, her zamankinden daha fazla büyücü olduğunu fark etti. O ve Rothen, ağır ağır kalabalığın içlerine doğru ilerlemeye başladıklarında, daha az sosyal olan birkaç büyücüyü fark etti. Ardından Dannyl'in gözleri

bir siyahlık yakaladı ve durdu. "Yüce Lord bu gece varlığıyla bizleri onurlandırıyor."

"Akkarin mi? Nerede?" Rothen odaya göz gezdirdi ve siyah cüppeli şekli görünce kaşları kalktı. "İlginç. Ne kadar olmuştu? İki ay mı?" Dannyl, yanlarından geçen hizmetkârdan bir bardak şarap alırken başıyla onayladı. "En az."

"Yanındaki Yönetici Lorlen mi?"

"Tabii ki," dedi Dannyl, bardağından bir yudum almak için duraksayarak. "Lorlen birisiyle konuşuyor ama kim olduğunu göremiyorum."

Lorlen kafasını kaldırıp odaya göz gezdirdi. Bakışları, Dannyl'le Rothen'e takıldı. Elini kaldırdı.

— *Dannyl, Rothen. Sizinle konuşmak istiyorum.* Dannyl şaşırıp biraz da endişelenerek, Rothen'i takip etti. Dannyl'in, Lorlen'in konuştuğu kişiyi görmesini engelleyen sandalyenin arkasında durdular. Kulaklarına etkileyici bir ses geldi.

"Varoşlar, bu şehirdeki çirkin lekelerdir. Suç ve hastalık yuvasıdırlar. Kral, asla bu kadar genişlemelerine izin vermemeliydi. Bu, Imardin'in varoşlardan kurtulması için mükemmel bir fırsat."

Dannyl sakin olmaya çalışarak, kafasını eğip sandalyede oturana baktı. Kusursuz bir şekilde taranmış sarı saçlar odanın ışığında parlıyordu. Adamın gözleri yarı açıktı, bacak bacak üstüne atmıştı ve ayakları Yüce Lord'a doğru bakıyordu. Şakağına küçük, kare şeklinde bir bandaj yapıştırılmıştı. "Ona, bunu ne şekilde yapmasını önerirdiniz Lord Fergun?" diye sordu Lorlen, yumuşak bir şekilde.

Fergun omuzlarını silkti. "Bölgeyi temizlemek zor olmazdı. Özellikle evler iyi yapılmamış ve altlarındaki tünelleri çökertmek için az bir çaba yeterli olur."

"Ama her şehir büyüyüp genişler," dedi Lorlen. "İçeride yer kalmadığı zaman, insanların duvarların dışına bina yapması son derece doğal. Varoşlarda, çok az bir farkla bizim meydanlara benzeyen bazı bölgeler var. Binalar iyi yapılmış ve sokaklar düzgün çalışan kanalizasyon sistemine

sahip. Bu bölgenin sakinleri, Dış Çember gibi varoşlara dahil edilmeye başlandı."

Fergun öne doğru eğildi. "Ama bu evlerin altında bile gizli geçitler var. Sizi temin ederim, asıl oralarda oturanlar en şüpheli insanlar. Bu gibi tünellerin üstüne yapılan her ev, suç tezgâhının bir parçası sayılmalı ve yerle bir edilmeli."

Bu son cümlede, Akkarin'in kaşları hafifçe kalktı. Lorlen, Yüce Lord'a kısa bir bakış atıp gülümsedi. "Keşke Hırsızlar sorunu bu kadar kolay çözülebilseydi." Kafasını kaldırıp Rothen'e baktı ve gülümsedi. "İyi akşamlar Lord Rothen, Lord Dannyl." Fergun kafasını kaldırıp yukarı baktı. Gözleri, Dannyl'den Rothen'e kaydı ve dudakları bir gülümsemeyle gerildi. "Ah, Lord Rothen."

"İyi akşamlar Yüce Lord, Yönetici," dedi Rothen karşılık olarak, başını eğip Yüksek Büyücüler'i selamlayarak. "Ve Lord Fergun. Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Evet, evet," diye yanıtladı Fergun, alnındaki bandaja dokunmak için elini kaldırarak. "İlginiz için teşekkür ederim." Dannyl yüz ifadesini tarafsız tuttu. Fergun'un onu selamlamayı 'unutması' kaba bir hareketti ama alışılmadık değildi. Yine de bunu Yüce Lord'un önünde yapması şaşırtıcıydı.

Lorlen ellerini birleştirdi. "Her ikinizin de, bugün varoşlarda diğerlerinden daha uzun kaldığınıza dikkat ettim. Bu kızın nerelerde olduğuna dair herhangi bir ipucu buldunuz mu?" Rothen kafasını iki yana salladı ve varoşlardaki yeraltı geçitlerini arama girişimlerini anlatmaya başladı. Sessiz kalan Dannyl, Yüce Lord'a baktı ve sinirliliğin tanıdık duygusunu hissetti. *Mezun olduğumdan beri on yıl geçti ama ona, hâlâ bir çırakmışım gibi tepki veriyorum,* diye düşündü. Dannyl'in görevleri ve ilgilendiği konular, onu Lonca lideriyle nadiren karşı karşıya getiriyordu. Her zamanki gibi, Akkarin'in gençliğine kibar bir şaşkınlık hissetti. Beş yıl önce, genç bir büyücünün Yüce Lord konumuna seçilmesi sırasında ayyuka çıkan tartışmaları düşündü. Lonca liderleri, en güçlü büyücülerin arasından seçilmesine rağmen, daha deneyimli ve olgun oldukları için, genellikle yaşlı büyücüler, gençlere tercih edilirdi. Akkarin, diğer büyücülerin hepsinden

çok daha güçlü olduğunu ispatlamasına rağmen, Lonca'yı onu seçmeye ikna eden, dış ülkelerde yaptığı yolculukları sırasında edindiği bilgi ve diplomatik becerilerdi. Bir Lonca Liderimin güç, beceri, saygınlık ve otorite gibi özelliklere sahip olması beklenirdi ve Akkarin'de bunların hepsi fazlasıyla vardı. Akkarin seçildiği zaman, birçok kişinin de belirttiği gibi yaş, göreve çok az etki ediyordu. Önemli kararlar her zaman oylamayla alınırdı ve Lonca'nın günlük işleriyle Lonca Yöneticisi ilgilenirdi. Bu mantıklı görünmesine rağmen, Dannyl, Yüce Lord'un yaşıyla ilgili soruların hâlâ sürüp gittiğinden kuşkulanıyordu. Akkarin'in artık saçlarını, daha yaşlı insanlar tarafından tercih edilen eski moda ve kibar -uzun ve düzgün bir şekilde ensesinde toplanmış- bir tarzda taradığını fark etmişti. Lorlen de aynı tarzı benimsemişti.

Dannyl dönüp, dikkatle Rothen'i dinleyen Yönetici'ye baktı. Yüce Lord'un en yakın arkadaşı olan Lorlen, Akkarin'in önerisiyle, eski Lonca Yöneticisi'nin yardımcısı olmuştu. Yönetici iki yıl önce emekli olunca, Lorlen onun yerini almıştı.

Lorlen görev için biçilmiş kaftan olduğunu kanıtlamıştı. Becerikli, otoriter ve en önemlisi de içtendi. Bu kolay bir görev değildi ve Dannyl, Lorlen'in geçirdiği karmaşık ve uzun saatleri kıskanmıyordu. İki pozisyondan en çok istenileni buydu. Rothen geçirdikleri günün raporunu bitirince, Lorlen kafasını iki yana salladı. "Varoşlar hakkında duyduklarımdan sonra, kızı nasıl bulacağız bilemiyorum." İç geçirdi. "Kral, Liman'ın yarın açılmasını emretmiş." Fergun kaşlarını çattı. "Bu kadar çabuk mu? Ya bir gemiyle kaçarsa?"

"Eğer gerçekten gitmek istiyorsa, ambargonun onu Imardin'den ayrılmaktan alıkoyacağını zannetmiyorum." Lorlen, Rothen'e bakıp acı acı gülümsedi. "Lord Rothen'in eski gardiyanının dediği gibi: 'Eğer kural koyucu bir suç duyurusunda bulunursa, Kyralia kendi içinde çok iyi çalışır.' "

Rothen kıkırdadı. "Evet, Lord Margen bunun gibi birçok sözün kaynağıdır. Yine de, bütün pozisyonlarımızı araştırdığımıza inanmıyorum. Dannyl bu sabah bana, bu kızı en iyi bulma şansına sahip insanların, varoş yaşayanların kendisi olduğunu söyledi. Sanırım haklı." Dannyl arkadaşına

baktı. Rothen, elbette Hırsızlarla bağlantı kurma niyetlerini açığa çıkarmayacaktı!

"Bize neden yardım etsinler?" diye sordu Lorlen.

Rothen, Dannyl'e bakıp gülümsedi. "Bir ödül teklif edebiliriz."

Dannyl yavaşça, tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Beni uyarmalıydın yaşlı dostum.. "Bir ödül!" diye bağırdı Lorlen. "Evet, bu işe yarayabilir."

"Mükemmel bir fikir," diye katıldı Fergun. "Şu, bizi engelleyenleri de bulmalıyız." Lorlen, Fergun'a sitem dolu bir bakış attı. "Ödül yeterli olacaktır. Bu arada hemen belirteyim, kız bulunana kadar hiçbir şey verilmeyecek, yoksa bütün varoş nüfusu onu gördüğünü iddia eder." Kaşlarını çattı. "Hımm, ayrıca, insanların kızı kendi başlarına yakalamaya çalışmalarını da önlemeliyiz... "

"Sokak köşelerine, kıza yaklaşılmaması gerektiğini belirten bir uyarıyla birlikte kızın bir tarifini ve ödül şartlarını asabiliriz," diye öneride bulundu Dannyl. "Sık sık görüldüğü bölgeleri bize bildirebilecekleri gibi, kızı gördüklerinde bildirmelerini de teşvik etmeliyiz."

"Gözlemlerin kaydını tutabilmek için varoşların bir haritasını çıkartabiliriz," diye bir öneride bulundu Fergun.

"Hımm, bu da yararlı olabilir," dedi Dannyl, öneriyi kıskanmış gibi davranarak. Geçitlerin ve sokakların oluşturduğu labirentleri hatırlayınca, bunun gibi bir görevin Fergun'u aylarca yollarından uzak tutacağını biliyordu. Rothen, gözlerini kısıp Dannyl'e baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ödül duyurularının asılmasını," diyerek Dannyl'e baktı Lorlen, "siz mi ayarlayacaksınız?"

"Yarın." Dannyl başını eğip selam verdi. "Yarın sabah bu kararlardan, aramaya katılanların geri kalanını da haberdar edeceğim," dedi Lorlen. Rothen'le Dannyl'e bakıp gülümsedi. "Başka fikri olan?"

"Bu kızın bir varlığı olmalı," dedi Yüce Lord sessizce. "Kız eğitilmemiş ve onu nasıl saklayacağını -hatta varlığını bile- bilmiyor. Şu ana kadar hiç kimse kızın varlığını aramadı mı?"

Bir an için, hepsi sessizleşti. Sonra Lorlen acıklı bir şekilde kıkırdadı. "Bunu düşünmemiş olduğuma inanamıyorum. Hiç kimse, kızın varlığını aramaktan söz etmedi." Kafasını iki yana salladı. "Görünen o ki, hepimiz ne olduğumuzu -ve kızın da ne olduğunu- unutmuşa benziyoruz."

"Varlık," dedi Rothen sessizce. "Sanırım ben... " Rothen cümlesini yarıda kesince, Lorlen kaşlarını çattı. "Evet?"

"Yarın için zihinsel bir arama düzenleyeceğim," dedi Rothen. Lorlen gülümsedi. "O zaman, ikinizin de önünde yorucu bir gün olacak." Rothen başını eğerek selam verdi. "O halde bu gece erken yatsak iyi ederiz, iyi geceler Yönetici, Yüce Lord, Lord Fergun." Üç büyücü yanıt olarak başlarıyla selam verdi. Rothen aceleyle Gece Odası'nın kapısına doğru ilerlerken Dannyl onu takip etti. Serin havaya çıktıklarında, Rothen derin bir nefes aldı. "Şimdi anlıyorum!" Eliyle alnına vurdu. "Neyi anlıyorsun?" diye sordu Dannyl, şaşkın bir halde.

"Bugün, geçitlerden birini araştırırken, bir şey hissettim. Sanki biri beni izliyordu."

"Bir varlık mı?"

"Muhtemelen."

"Araştırdın mı ?"

Rothen başıyla onayladı. "Mantıklı gelmemişti. Sezdiğim şey hemen sağımdan gelmesine rağmen, orada duvardan başka hiçbir şey yoktu."

"Gizli kapı aradın mı?"

"Hayır, çünkü... " Rothen durakladıktan sonra kaşlarını çattı, " ...varlık kesildi."

"Kesildi mi?" Dannyl aklı karışmış görünüyordu. "Nasıl öylece kesilebilir? Bir varlık öylece kesilmez. Tabii saklanmadığı sürece. Ama bunu yapmak için eğitimi yok."

"Yoksa var mı?" Rothen acı acı gülümsedi. "Eğer oradaki o kız idiyse, o zaman ya birisi tarafından eğitilmiş ya da nasıl yapacağını kendisi çözdü."

"Bunu öğrenmek zor değil," dedi Dannyl, "ve ona bunu saklanma oyunları oynayarak göstereceğiz"

Rothen olasılıkları düşünürken yavaşça başıyla onayladı, sonra omuzlarını silkti. "Sanırım yarın öğreneceğiz. İçeri girip, biraz yardım toplayıp toplayamayacağıma baksam iyi olacak. Tekrar varoşlara girmek istemeyen birçok insanın, zihinsel bir aramaya yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını umuyorum. Senin de bize katılmanı istiyorum Dannyl. Oldukça iyi hislerin var." Dannyl omuzlarını silkti. "Bu şekilde istedikten sonra nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Sanırım erken başlarız. Şu ödül ilanlarını da bastırıp en kısa sürede halletmek isteyeceksin."

"Ahh." Dannyl yüzünü ekşitti. "Sabahın köründe olmasın."

V
Ödül

"Cery?"

Cery kafasını masadan kaldırarak gözlerini kırpıştırdı. Sabah olmuş, diye tahmin etti. Ama yeraltında olduğunuzda bunu söylemek her zaman zordu. Doğrularak yatağa baktı. Mum az ışık verdiği için çok uzağı aydınlatmıyordu ama Sonea'nın gözlerinin zayıf parıltısını görebiliyordu.

'Uyandım,' dedi, sertleşmiş omuzlarını gevşetmek için gerinerek. Mumu masadan alarak yatağın üzerine koydu. Sonea, elleri başının altında, gözlerini alçak tavana dikmiş, yatıyordu. Kıza bakarak garip, zorlayıcı bir rahatsızlık hissetti. İki yıl önce, kız çeteyle görüşmeyi kesmeden hemen önce de böyle hissettiğini hatırlıyordu. Sonea ortadan kaybolduktan sonra, kızın, bir gün onları terk edeceğini bildiğini çok geç fark etmişti. "Günaydın," dedi Cery.

Kız kendini zorlayarak gülümsedi ama gülümsemesi gözlerindeki tuhaf bakışları uzaklaştırmadı. "Meydandaki çocuk -şu ölen- kimdi?"

Cery yatağın kenarına oturdu ve iç geçirdi. "Adı Arrel'di, sanırım. Aslında onu tanımıyordum. Sanırım, eskiden Dans Eden Terlikler'de çalışan bir kadının oğluydu." Kız yavaşça başıyla onayladı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, kaşları çatıldı. "Hiç Jonna'yla Ranel'i gördün mü?" Cery kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Onları özledim." Aniden güldü. "Onları bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, gerçekten. Bilirsin," yan dönüp doğrudan çocuğa baktı, "onları annemden daha çok özlüyorum. Sence bu garip mi?"

"Hayatının büyük bir kısmında sana onlar baktı," diye hatırlattı ona Cery. "Ve annen uzun zaman önce öldü." Kız başıyla onayladı. "Bazen onu

rüyalarımda görüyorum ama uyandığım zaman neye benzediğini hatırlayamıyorum. Gerçi yaşadığımız evi iyi hatırlıyorum. İnanılmazdı."

"Eviniz mi?" Bunu daha önce duymamıştı. Kız kafasını iki yana salladı. "Annemle babam, Aileler'den birinin yanında hizmetkâr olarak çalışıyordu ama babam bir şeyler çalmakla suçlanınca atılmışlardı."

Cery gülümsedi. "Çaldı mı?"

"Muhtemelen." Esnedi. "Jonna, yaptığının yanlış ya da kötü olduğunu düşündüğü her şey için onu suçluyor. Hırsızlığı onaylamıyor, zengin ve cimri birinden çalsan bile."

"Baban nerede şimdi?"

Kız omuzlarını silkti. "Annem öldüğünde evden ayrılmış. Ben altı yaşındayken geri geldi. Jonna'dan bir miktar para aldıktan sonra tekrar gitti."

Cery bir parça erimiş mum aldı. "Hırsızlar, babamın onları aldattığını öğrendikleri zaman onu öldürdüler."

Kızın gözleri büyüdü. "Ah bu korkunç! Öldüğünü biliyordum ama bana bunu hiç söylememiştin. "

Çocuk omuzlarını silkti. "İnsanların, babanın bir hain olduğunu bilmesine izin vermek akıllıca değil. Aptalca riskler aldı ve yakalandı. Annemin söylediği bu. Yine de bana çok şey öğretti."

"Hırsızlar'ın Yolu." Çocuk başıyla onayladı. "Onu kullandık, değil mi?" Tekrar başıyla onayladı.

Kız sırıttı. "O zaman bu doğru. Sen Hırsızlar'ın adamısın."

"I...ıh!" diye karşılık verdi çocuk, bakışlarını kaçırarak. "Bana Yolu babam gösterdi."

"Yani? İznin yok mu?"

Çocuk omuzlarını silkti. "Hem evet, hem hayır."

Sonea kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Cery muma bakarak, üç yıl önce, ceplerini yokladığı suçlamasıyla onu takip eden bir muhafızdan

kaçmak için, geçitlere girdiği o günü düşündü. Karanlıkta bir gölge belirmiş, Cery'yi yakasından tutup onu tünelin dışındaki bir odaya sürüklemiş ve içeri kilitlemişti. Kilit açmadaki bütün becerisine karşın Cery odadan çıkamamıştı. Birkaç saat sonra kapı açılmış ve çok parlak yanan bir fenerin ışığıyla gözü kamaşmıştı. Feneri tutan adamın yalnızca siluetini görebilmişti. "Kimsin?" diye sormuştu yabancı. "Adın ne?"

"Ceryni," demişti sesi çatlayarak. Bir sessizlik olmuştu ve ardından ışık daha da yaklaşmıştı. "Demek sensin," demişti yabancı, keyifli bir ses tonuyla. "Tanıdık küçük bir kemirgen daha. Ah, seni şimdi hatırladım. Torrin'in oğlu. Hımm, Hırsızlar'ın izni olmadan Yolu kullanmanın cezasını biliyor musun?" Cery dehşete düşmüş bir şekilde başıyla onaylamıştı. "İyi o zaman, küçük Ceryni. Başın büyük belada, sanırım biliyorsun ama sana biraz esneklik sağlayabilirim. Yolu düzenli olarak kullanma... ama mecbur kalırsan kullanabilirsin. Herhangi biri sorarsa, onlara Yolu kullanabileceğini Ravi'nin söylediğini söylersin. Ama unutma, bana borçlusun. Senden bir şey istersem, bana vereceksin. Eğer bana kazık atarsan, bir daha hiçbir yolu kullanamazsın. Anlaştık mı?" Cery dili tutulmuş bir şekilde, bir kez daha başıyla onaylamıştı.

Yabancı kıkırdamıştı. "Güzel. Şimdi kaybol." Işık gözden kaybolmuştu ve Cery görünmez eller tarafından, Yol'daki en yakın çıkışa kadar sürüklenip dışarıya atılmıştı. O zamandan beri de Hırsızlar'ın Yolu'na nadiren ayak basmıştı. Birkaç kez labirentlere geri dönmüş, yolların belleğinde yok olmadığını görerek şaşırmıştı. Bazen diğer yolcularla karşılaşmış ama hiç durdurulmamış veya sorgulanmamıştı. Buna rağmen birkaç gündür, Hırsızlar'ın kurallarına gereğinden çok daha fazla karşı gelmişti. Eğer birisi onu durdurursa, Ravi'nin adının hâlâ biraz nüfuzu olduğuna güvenmek zorundaydı. Yine de bundan Sonea'ya söz etmek zorunda değildi. Bu onu daha çok korkuturdu.

Kıza bakınca, o garip huzursuzluğu tekrar duydu. Sürekli, kızın bir gün geri döneceğini ummuş ama buna asla inanamamıştı. O farklıydı. Özeldi. Kızın bir gün kendini varoşlardan kurtaracağını daima biliyordu. O özeldi ama bu şekilde olduğunu tahmin edememişti. Onda büyü gücü vardı! Aynı zamanda, çok da kötü bir zamanlaması vardı. Neden bunu bir fincan raka yaparken ya da ayakkabı cilalarken keşfetmemişti? Neden bunu Büyücüler

Loncası'nın önünde yapmıştı? Yine de büyüsü vardı ve artık kızı onlardan saklamak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. En azından bu, onlara beraber bir sürü zaman geçirme fırsatı vermişti. Bu, Ravi'yle olan anlaşmasını riske atmak anlamına gelse de, buna değerdi. Ama onu böyle endişeli görmekten nefret ediyordu... "Endişelenme. Büyücüler tünellerde dolaştığı sürece Hırsızlar Yolu kullanmamıza aldırış et... "

"Hişşşşt!" diye araya girdi kız, onu susturmak için elini kaldırarak. Cery, yataktan kalkıp odanın ortasına doğru yürüyen kıza baktı. Kız, dikkatle gözleriyle duvarları tarayarak, kendi ekseninde bir tur döndü. Cery kulak kesilmişti ama olağandışı hiçbir şey duyamıyordu. "Ne oldu?"

Kız kafasını iki yana salladıktan sonra aniden geri çekildi. Yüzünden şaşkınlık ve korku ifadesi geçti. Çocuk dehşete düşmüş bir şekilde ayağa fırladı. "Neler oluyor?" diye tekrarladı. "Arıyorlar," diye tısladı kız. "Ben hiçbir şey duymuyorum."

"Hayır, duyamazsın," dedi kız, sesi titreyerek. "Onları görebiliyorum ama bu görmek gibi değil. Daha çok duymak gibi ama o da değil, çünkü ne dediklerini anlayamıyorum. Bu daha çok..." Nefesini tutup hislerinin ardında bir şey arıyormuşçasına gözlerini döndürdü. "Zihinleriyle arıyorlar." Cery çaresizlik içinde kıza baktı. Kızın büyülü güçleri olduğundan hâlâ kuşkulanıyor olsa da, bu durum bütün kuşkularını sonsuza kadar silmişti. "Seni görebiliyorlar mı?"

Çocuğa korkmuş bir bakış attı. "Bilmiyorum." Çocuk yumruklarını sıkıp gevşetti. Kızı onlardan saklayabileceğinden çok emindi ama onu bundan saklayabileceği bir yer -duvarlar kızı bundan saklayamazdı- yoktu. Derin bir nefes aldı, ilerleyip kızın ellerini tuttu. "Seni görmelerini engelleyebilir misin?" Kız ellerini iki yana açtı. "Nasıl? Nasıl büyü yapıldığını bilmiyorum ki."

"Dene!" diye zorladı çocuk. "Bir şeyler dene. Herhangi bir şey!" Kız kafasını iki yana salladı, sonra kasıldı ve keskin bir nefes aldı. Cery, kızın yüzünün beyazlaşmasını izledi.

"Bu, doğrudan bana bakıyor gibiydi... " Dönüp Cery'ye baktı. "Ama geçip gitti. Arkamdan bakar gibiydi."

Kızın bakışlarını yokladı. "Emin misin?" Kız başıyla onayladı. "Evet." Sonea ellerini çocuğunkilerden çekerek, düşünceli bir şekilde yatağa oturdu. "Dün şu büyücü bizi yakalamak üzereyken, bir şey yaptım sanırım. Kendimi bir şekilde görünmez yaptım. Bunu yapmamış olsaydım, sanırım beni bulacaktı." Aniden kafasını kaldırdı, sonra rahatladı ve sırıttı. "Kör gibiler." Cery rahatlayarak iç geçirdi. Kafasını iki yana salladı. "Beni gerçekten korkuttun Sonea. Seni büyücülerin gözlerinden saklayabilirim ama büyücülerin zihinlerinden saklamamı beklemen korkarım biraz fazla olur. Sanırım tekrar harekete geçsek iyi olur. Yolun ötesinde, bizi birkaç gün saklayabilecek bir yer biliyorum."

* * *

Ana Salon nefes alıp verme sesleri dışında sessizdi. Rothen gözlerini açtı ve kafasını kaldırıp yüzlerden oluşan sıraya baktı. Her zamanki gibi, diğer büyücüleri zihin işiyle meşgulken izlediği için belirsiz bir utanç duydu. Onları özel bir anlarında gözetliyormuş gibi hissetmesine engel olamıyordu.

Ama yine de, büyücülerin farklı yüz ifadelerinden çocuksu bir keyif alıyordu. Bazı büyücüler kaşlarını çatmıştı, diğerleriyse kafası karışmış veya şaşkın görünüyorlardı. Çoğu uyuyakalmış olabilirdi, yüzleri durgun ve sakindi.

Rothen, hafif bir horultu duyarak gülümsedi. Lord Sharrel, kel kafası yavaşça göğsüne düşmüş şekilde arkasına yaslanmıştı. Zihnini sakinleştirip odaklama alıştırmaları belli ki etkili olmuştu.

— *Aklını işe vermeyen tek kişi o değil, ha Rothen?*

Dannyl tek gözünü açıp gülümsedi. Rothen hoşnutsuzluk içinde kafasını iki yana sallayarak, arkadaşının diğerlerinin konsantrasyonunu bozup bozmadığını görmek için suratları taradı. Dannyl çok hafifçe omuzlarını silkti ve tekrar gözlerini kapadı. Rothen iç geçirdi. Şimdiye kadar kızı bulmuş olmaları gerekiyordu. Kafasını kaldırıp büyücülere baktı ve kafasını iki yana salladı. Yarım saat daha, diye karar verdi. Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı ve bir kez daha zihin sakinleştirme alıştırmasına başladı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, şehri örten sis neşeli güneş ışıkları tarafından yok edilmişti. Pencerenin önünde duran Dannyl, sessizliğin

keyfini çıkarmak için anı değerlendiriyordu. Baskı makineleri, yazmanlardan daha etkili olmalarına rağmen, sürekli kulakları zorlayan vızıldama ve gümbürdeme sesleri çıkarıyorlardı. Dudaklarını büzdü. Artık ödül ilanlarının son kısmı da basılmış ve yollanmıştı. Özgürdü. Zihinsel arama başarısız olmuştu ve Rothen çoktan varoşlara gitmişti. Dannyl, bu güzel havada dışarı çıkmaktan memnun mu olsaydı, yoksa tekrar ahır gibi evleri dolaşmak zorunda olduğu için üzülse miydi emin olamıyordu. "Lord Dannyl," dedi birisi, "Lonca Kapıları'nda, sizinle konuşmak isteyen oldukça kalabalık bir insan topluluğu var." Dannyl, irkilerek döndüğünde, kapını girişinde dikilen Yönetici Lorlen'i gördü.

"Şimdiden mi?" diye bağırdı. Dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılan Lorlen, başıyla onayladı. "Oraya kadar nasıl geldiler bilmiyorum. İki grup, Kapı Muhafızları'nı atlatmış ve iç Çember'den geçerek buraya gelmişler... Arınma'da gözümüzden kaçan serseriler olmalı."

"Kaç kişiler?"

"Yaklaşık iki yüz..." diye yanıtladı Lorlen. "Muhafızlar, hepsinin de, kayıp kızın nerede olduğunu bildiklerini iddia ettiklerini, söylüyor."

Bir sürü hırsızın ve dilencinin kapılara yığıldığını hayal eden Dannyl, elini alnına bastırıp inledi.

"Kesinlikle," dedi Lorlen. "Ş imdi ne yapacaksınız?"

Dannyl ellerini masaya koyarak düşündü. Ödül ilan ilanlarıyla ilk ulağı yollamasının üstünden bir saat bile geçmemişti. Kapıdaki bu insanlar, arkasının geleceği kesin olan muhbir kalabalığının ilkiydi. "Onları sorgulayacak bir yere ihtiyacımız var," diye yüksek sesle düşündü Dannyl. "Lonca'da olmaz," dedi Lorlen, "yoksa hepsi Lonca'yı görme fırsatını değerlendirmek için hikâye uydururlar."

"Şehirde bir yer lazım o zaman." Lorlen, kapının eşiğine yumuşak bir şekilde ayaklarını vurdu. "Muhafızların şehrin çevresinde oyun salonu var. Sorgulamalar için onlardan birini kullanın."

Dannyl başıyla onayladı. "Birkaç muhafızın güvenliği sağlamak için kalmasını da isteyebilir misiniz?"

Yönetici başıyla onayladı. "Eminim kalmak için can atacaklardır."

"Muhbirleri sorgulamak için yardım edecek birkaç gönüllü bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor." Lorlen kapının girişinden bir adım geriye gitti. Dannyl gülümseyip başını eğerek selam verdi. " Teşekkür ederim Yönetici."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, bana bir haber iletin." Lorlen başını eğerek selam verdikten sonra uzaklaştı.

Odayı geçerken, Dannyl ödül ilanlarını yazmak için kullandığı aletleri toparladı ve onları gösterişli yazı kutusuna yerleştirdi. Koridora çıktı ve aceleyle makamına doğru ilerledi. Yandaki sınıftan bir çırak çıkıp merdivenlere doğru gitmeye başlarken durarak; "Sen, oradaki," diye seslendi Dannyl. Genç, arkasını dönmeden önce donup kaldı. Bakışları Danny'inkilerle buluştu, sonra başını eğerek zemine kaydı. Dannyl koridordan yürüdü kutuyu çocuğun kollarına attı. Bunları Büyücüler Kütüphanesi'ne götür ve Lorda onları daha sonra alacağımı söyle."

"Tabi Lord Dannyl" diye karşılık verdi çırak, tekrar eğip selam verirken kutuyu neredeyse düşürüyordu dönüp hızla uzaklaştı. Koridorun sonuna ilerleyerek merdivenlerden fırladı. Birkaç büyücü, Akademi'nin devasa balkonunda durmuş, dışarıya doğru bakarak, Giriş koridorunda konuşuyorlardı. Merdivenlerin sonuna yakın yeni mezun olmuş genç bir Simyacı kafasını kaldırarak Dannyl'e baktı. "Bunlar sizin muhbirleriniz mi Lord Dannyl?" diye sordu çocuk sırıtarak.

"Ödül avcıları," dedi Dannyl kuru bir sesle. "Onları buraya mı getirtiyorsunuz?" dedi hırçın bir ses.

Akademi Müdürü'nün huysuz ses tonunu tanıyan Dannyl, dönüp büyücüye baktı. "Getirmemi ister misiniz Müdür Jerrik?" diye sordu Dannyl. "Kesinlikle hayır!" Dannyl, arkasından Larkin'in şaşkınlıkla dolu homurtularını duydu ve hafifçe gülümsedi. Jerrik hiç değişmeyecek gibi görünüyordu. Dannyl bir çırakken de aynı beğenmeyen, huysuz yaşlı adamdı.

"Onları Muhafız Salonuna gönderiyorum," dedi Dannyl yaşlı büyücüye. Arkasını döndü. Salondaki diğer büyücülerin arasından geçerek merdivenlerden inmeye başladı. "İyi şanslar," diye bağırdı Larkin.

Dannyl yanıt olarak elini kaldırdı. Lonca kapısında, gösterişli sütunlara dayanmış kara bir kalabalık vardı. Dannyl yüzünü ekşitti ve ona tanıdık gelen zihni aradı.

— *Rothen!*

— *Evet?*

— *Bak!*

Dannyl, kapıdaki manzaranın zihinsel bir görüntüsünü gönderdi. Diğer büyücüden gelen korkuyu hissetti, ki Rothen, bu insanların kim olduğunu fark edince çabucak keyfi yerine geldi.

— *Bu kadar çabuk mu!? Ne yapacaksın?*

— *Daha sonra gelmelerini söyleyeceğim,* diye yanıtladı Dannyl, *ve kızı teslim alana dek kimseye ödül vermeyeceğimizi.* Zihinsel bağlantının izin verdiği ölçüde hızlı ve açık bir şekilde, Yönetici Lorlen'in 'muhbirler'le görüşmek için şehirde bir yer ayarladığını anlattı.

— *Yardıma geleyim mi?*

— *Denesem bile seni uzak tutamam.* Kır saçlı büyücüden gelen keyfi hissetti, ardından Rothen'in varlığı algılamasının ötesine geçerek kayboldu. Dannyl kapıya yaklaştıkça, insanların birbirlerini parmaklıklara ittirdiklerini görebiliyordu. Herkes hep bir ağızdan ona seslenmeye başlayınca şaşırtıcı bir yaygara koptu. Muhafızlar, rahatlama ve merak karışımı bir beklentiyle Dannyl'e doğru döndüler.

Dannyl kapıların on adım ötesinde durdu. Boyunun bütün avantajını kullanmak için sırtını dikleştirerek kollarını göğsünde kavuşurdu ve beklemeye başladı. Gürültü yavaş yavaş yok oldu. Kalabalık sessizleştiğinde, Dannyl sesini güçlendirmek için önündeki havayı çalıştırdı. "Kaç taneniz buraya aradığımız kızı gördüğü bilgisiyle geldi?"

Yanıt olarak, sesler yükseldi. Dannyl başını eğip, kalabalığı tekrar susturmak için elini kaldırdı.

"Lonca, bu konudaki yardımınızı memnuniyetle kabul edecek. Teker teker bizimle konuşma fırsatınız olacak. Bu amaç için hazırlanacak bir Muhafız salonu ayarlıyoruz. Bu salonun yeri, bir saat içinde bu kapılara ve şehir kapılarına asılacak. Bu arada, sizlerden evlerinize dönmenizi istiyoruz." Kalabalığın arkasından, şikâyet eden birkaç ses yükseldi. Dannyl çenesini kaldırdı ve bir uyarı işareti yaptı.

"Kız korumamız altına alınana kadar hiç kimseye ödül verilmeyecektir. Yalnızca koruma altına alındıktan sonra ödül verilecektir ve sadece bize yararlı bilgi verenlere. Kıza yaklaşmayın. Tehlikeli olabi..."

"O burada!" diye haykırdı birisi. İmkansız olduğunu bilmesine rağmen Dannyl bir umut hissetti. Rahatsızlık kalabalığı hareketlendirdi ve birisi kalabalığı yararak ilerleyince insanlar söylenmeye başladı. "Yol verin," diye emretti Dannyl. Kalabalık yanlara çekildi ve kapılara derisi porsumuş bir kadın dayandı. Parmaklıkların arasından sıska bir el çıktı ve onu yanına çağırdı. Diğeri kirli, yırtık pırtık kıyafetler giymiş cılız bir kızın kolunu tutuyordu. "Bu o!" dedi kadın, iri gözleriyle adama bakarak.

Dannyl dikkatle kıza baktı. Kısa, düzgün kesilmemiş saçlarla çevrelenmiş ince, avurtları çökmüş bir yüz. Kız acınacak derecede zayıftı ve kıyafetleri gevşekçe, şekilsiz vücudundan sarkıyordu. Dannyl kıza bakınca, kız gözyaşlarına boğuldu. Rothen'in, Ana Salon'da yansıttığı kızın suratını hatırlayamadığını fark edince zihnini bir şüphe kapladı.

— *Rothen?*

— *Evet? Dannyl büyücüye kızın görüntüsünü gönderdi.*

— *Bu o değil.*

Dannyl rahatlayarak iç geçirdi. "Bu o değil," diye duyurdu, kafasını iki yana sallayarak. Arkasını döndü. "Hey!" diye itiraz etti kadın. Döndüğünde, kadını ona bakarken buldu. Dik dik kadına baktı ve kadın bakışlarını çabucak yere çevirdi. "Emin misiniz lordum?" diye yaltaklandı kadın. "Kıza iyice bakmadınız." Yüzlerden oluşan bir deniz, bekleyiş içinde ona

bakıyordu ve insanların gözle görülür bir kanıt istediğini fark etti. Büyücüleri aldatmayacaklarını onlara inandırmadıkça, hep başkaları da ödülü kazanma umuduyla genç kızları getirecekti... Kaldı ki, Rothen'den, ona getirilen her kızı teşhis etmesini isteyemezdi. Yavaşça kapıya yaklaştı. Kız ağlamayı kesmişti ama Dannyl yaklaşırken korkudan bembeyaz oldu.

Dannyl, gülümseyerek kıza elini uzattı. Kız dik dik Dannyl'in eline baktı ve sindi ama arkasındaki kadın, kızın koluna yapışıp parmaklıkların arasından ittirdi. Dannyl, kızın kolunu tutarak, kıza zihinsel bir araştırma gönderdi. Anında, uykuda yatan bir güç hissetti. Kızın elini bırakmadan önce, şaşırarak bir an tereddüt ettikten sonra geri çekildi. "Bu o değil," diye tekrarladı. Muhbirler tekrar bağırmaya başladılar ama gürültüde, daha az ısrar ve istek vardı. Dannyl birkaç adım geri çekilip kollarını kaldırdı. Kalabalık irkildi.

"Gidin!" diye bağırdı Dannyl. "Öğleden sonra gelin." Cüppesi, etrafında etkileyici bir biçimde savrulsun diye hızla arkasını döndü ve geniş adımlarla uzaklaştı. Kalabalıktan hafif bir iç çekiş yükseldi. Dannyl gülümseyerek adımlarını sıklaştırdı.

Ama kızın içinde hissettiği gücü düşününce gülümsemesi kayboldu. Kız yeterince güçlü değildi. Evler'den birinin kızı olsaydı, eğitilmesi için Lonca'ya gönderilmesi olasılık dışıydı. Ailesi için, Evi'nin büyüsel kan bağlarını güçlendiren bir gelin olarak daha değerli olurdu. Ancak Ev'in ikinci ya da üçüncü oğlu olmuş olsaydı, onu Lonca'ya göndermekten memnuniyet duyarlardı. Zayıf bir büyücü bile ailesinin evine itibar kazandırırdı. Akademi'ye yaklaşan Dannyl kafasını iki yana salladı. Büyülü potansiyele sahip bir varoşluyu test etmesi yalnızca bir rastlantıydı. Muhtemelen bir büyücüden hamile kalan bir yosmanın kızıydı. Dannyl'in diğer büyücülerin alışkanlıkları hakkında pek bilgisi yoktu. Sonra Lord Solend'in sözlerini hatırladı: "Eğer bu genç kız bir doğalsa, ortalama çıraklarımızdan, hatta ortalama büyücülerimizden bile daha güçlü olmalı." Aradıkları kız, en az kendisi kadar güçlü olabilirdi. Hatta daha da güçlü... Ürperdi. Aniden, sadece Lonca büyücülerinin taşıdığı güçleri, gizlice taşıyan hırsızların ve katillerin varlığını hayal etmek kolay gelmişti. Bu korkutucu bir düşünceydi ve bir dahaki sefere varoşların karmaşık

sokaklarında yürürken, kendini tamamen güvende hissetmeyeceğini biliyordu.

* * *

Çatı katı inanılmaz derecede sıcaktı. İki küçük pencereden odaya süzülen ikindi ışıkları, duvarda parlak kareler oluşturuyordu. Reber yününün ve dumanın kokusu, birbirlerinin kokusunu bastırmak için savaşıyordu. Etrafta, battaniyelere sarıp sarmalanmış oturan ve sessizce konuşan çocuklardan oluşan küçük gruplar vardı. Sonea, oturduğu köşeden onları izliyordu. Çatı katının kapağı açıldığında, sabırsız bir şekilde kafasını kaldırıp baktı ama odaya çıkan, Cery değildi. Diğer çocuklar, coşkulu bir şekilde yeni gelen çocuğu selamladılar. "Duydunuz mu.?" dedi çocuk, kendini battaniyelerden oluşan bir yığına atarak. "Büyücüler, bu kızın yerini gösterenlere ödül vereceklerini söylüyor."

"Ödül mü?"

"Gerçekten mi?"

"Ne kadar?"

Çocuk gözlerini kocaman açtı. "Yüz altın." Çocukların arasında bir heyecan mırıltısı dolaştı. Hevesli yüzler, bir çember oluşturarak yeni gelen çocuğun etrafına toplandılar. Birkaç tanesi, Sonea'nın olduğu tarafa doğru düşünceli bakışlar attı. Sonea, yüz ifadesini bozmamaya çalışarak, kendisini çocukları izlemeye zorladı. Buraya geldiğinden beri çocuklar ona birkaç meraklı bakıştan fazlasını atmışlardı. Burası evsiz çocuklar için bir sığınaktı. Varoşların çarşıyla kesiştiği bölgedeydi ve ufacık pencerelerinden, Marina görülebiliyordu. Buraya kabul edilmek için çok büyüktü ama Cery, sahibini -Norin adında, kibar bir emekli tüccar- tanıyordu ve karşılığında bir iyilik yapacağına söz vermişti. "Büyücüler bu kızı yakalamayı gerçekten istiyor, değil mi?" diye sordu kızlardan biri. "Kendilerinin dışında hiç kimsenin büyüye sahip olmasına izin vermezler," diye yanıtladı, tıknaz bir çocuk.

"Bir sürü insan artık kızı arıyor," dedi yeni gelen çocuk, bilgece başıyla onaylayarak. "Bu çok para."

"Kan parası Rai," diye karşılık verdi kız, burnunu buruşturarak. "Eee?" dedi Rai. "Bazı insanlar bunu umursamayacaktır. Onlar sadece parayı istiyor."

"Olsun, ben yine de kızı satmam," dedi kız. "Büyücülerden nefret ediyorum. Yıllar önce kuzenimi yaktılar."

"Gerçekten mi?" diye sordu başka bir kız, gözleri merakla parlayarak. "Evet." İlk kız başıyla onayladı. "Arınma'da. Gilen etrafta oynuyordu. Muhtemelen ağzını aradılar. Şu büyücülerden bir tanesi, büyüsüyle onu vurdu. Yüzünün bir tarafı tamamen yandı. Şimdi orada büyük, kırmızı bir yara izi var."

Sonea ürperdi. Yanık. Beyninde kömürleşmiş bir vücudun anısı canlandı. Bakışlarını kaçırdı. Çatı katı artık sıcak gelmiyordu. Kalkıp gitmek istedi ama Cery sessiz kalıp, dikkatleri üzerine çekmemesi konusunda onu uyarmıştı.

"Bir keresinde amcam bir büyücüyü soymaya çalışmış," diye konuşmaya katıldı, uzun, dağınık saçlı bir kız çocuğu. "Amcan aptalmış," diye mırıldandı yanındaki çocuk. Kız kaşlarını çatıp çocuğa baktı ve çocuğun baldırına bir tekme savurdu.

"Büyücü olduğunu bilmiyordu," diye açıkladı kız. "Adam cüppesinin üstüne büyük bir pelerin giyiyormuş."

Çocuk homurdandı ve kız yumruğunu kaldırdı. "Ne diyordun?" diye sordu çocuk, masum bir tavırla.

"Para kesesini kesmeye çalışmış," diye devam etti kız, "ama büyücü, birisi dokunursa anlamak için keseyi büyülemiş. Büyücü gerçekten çok hızlı bir şekilde arkasını dönmüş ve büyüsüyle amcama vurup kollarını kırmış."

"İki kolunu da mı?" diye sordu, daha küçük çocuklardan biri.

Kız başını salladı. "Hem de dokunmadan. Yalnızca ellerini böyle yukarı kaldırmış... " avuç içleri birbirine bakacak şekilde ellerini kaldırdı, "ve büyü, birisi onu duvara fırlatmış gibi amcamı vurmuş. Amcamın bana anlattığı bu."

"Hey!" diye seslendi çocuk, kısık bir sesle. Oda birkaç dakika sessizleştikten sonra, sessizliği başka bir ses bozdu. "Kız kardeşim büyücüler yüzünden öldü." Bütün yüzler, kabaca oluşturulmuş çemberin hemen dışında bağdaş kurmuş oturan sıska çocuğa döndü. "Kalabalıktaydık," dedi çocuk. "Büyücüler arkamızdaki sokağa parlayan ışıklarını attı ve herkes kaçışmaya başladı. Annem kardeşimi düşürdü ama çok fazla insan kaçıştığı için duramadı. Babam geri dönüp onu buldu. Babamı, kardeşimin ölümünün onların hatası olduğunu söyleyerek küfür ederken duydum. Büyücülerin hatası." Gözlerini kısıp yere baktı. "Onlardan nefret ediyorum."

Çemberdeki birkaç baş, onaylamayla inip kalktı. Düşünceli bir sessizliğin ardından, ilk konuşan kız tatmin olmuş bir ses çıkarttı.

"Gördünüz mü," dedi, "siz olsanız büyücülere yardım eder miydiniz? Ben etmezdim. Bu kız onlara kendini gösterdi. Belki bir dahaki sefere daha fazla büyücüyü devirir." Bütün çocuklar sırıtıp başlarını salladı. Sonea rahatlayarak sessizce iç geçirdi. Sonea, açılan kapağın gıcırtısını duydu ve Cery çatı katına çıkarken gülümsedi. Sırıtarak kızın yanına gelip oturdu. "İhbar edildik," diye mırıldandı. "Binayı aramak üzereler. Beni takip et." Kızın kalbi tekledi. Çocuğa bakarak, gülümsemesinin gözlerine yansımadığını gördü. Çocuk tekrar ayağa kalktı ve kız takip etmek için ayağa fırladı. Geçerlerken, birkaç çocuk kızı izledi ama Sonea, çocukların gözlerine bakmaktan kaçındı. Cery durup, odanın arka tarafındaki bir dolabın kapaklarını açarken, çocukların ilgilerinin arttığını hissedebiliyordu.

"Burada geçitlere giden gizli bir kapı var," diye mırıldandı Cery, elini içeri uzatarak. Bir şeyi nazikçe çekti, sonra kaşlarını çattı ve daha sert çekti. "Diğer taraftan kapatılmış." Sessizce küfür etti. "Tuzağa mı düştük?"

Cery dönüp odaya göz attı. Artık çocukların çoğu onları izliyordu. Dolabın kapağını kapattıktan sonra pencerelerden birine ilerledi.

"Artık rol yapmanın yararı yok. Tırmanma becerilerin nasıl?"

"Uzun zaman oldu..." Yukarı baktı. Pencereler zemine doğru aşağı eğimli olan çatının içine yerleştirilmişti. "Çıkmama yardım et."

Parmaklarını birbirine kenetleyen Sonea, Cery ellerine basınca suratını buruşturdu. Cery omuzlarına çıkarken sendeledi. Çocuk bir çatı kirişine tutunup paltosundan bir bıçak çıkarttı ve pencerede çalışmaya başladı. Sonea çatı katının aşağısında bir yerlerde, bir kapının çarptığını, ardından da gittikçe yaklaşan boğuk konuşma seslerini duydu. Kapak hızla açılınca bir korku hissetti ama görünen yüz Norin'in yeğeni Yalia'ya aitti. Kadın çocuklara, Sonea'ya ve omuzlarındaki Cery'ye baktı. "Kapı?" diye sordu kadın. "Kapatılmış," dedi Cery. Kadın kaşlarını çatıp çocuklara döndü. "Büyücüler burada," dedi kadın. "Evi arayacaklar." Çocuklar sorular sormaya başladı. Sonea'nın omzunda duran Cery, renkli bir küfür mırıldandı. Çocuk aniden ağırlığını değiştirince, Sonea neredeyse onu düşürüyordu. "Hey! Senden iyi bir merdiven olmaz Sonea." Çocuğun ağırlığı aniden kalktı. Cery'nin ayakları, kızın göğsüne vurarak debelendi. Sonea, çocuğun sallanan bacaklarından kaçarken sert bir karşılık verdi. "Bize zarar vermeyecekler," diyordu Yalia çocuklara, "Buna esaret edemezler. Hepinizin çok küçük olduğunu hemen anlayacaklardır. Onlar daha çok... "

"Hey Sonea!" fısıldadı Cery, sert bir şekilde.

Yukarı baktığında, Cery'yi bacaklarını pencerenin pervazından geçirmiş ve ona doğru uzanmış aşağı doğru sarkarken gördü. "Hadi!"

Uzanıp sıkıca çocuğun ellerini tuttu. Kız eşiği tutana dek, Cery şaşırtıcı bir güçle onu yukarı çekti. Bir an asılı kaldıktan sonra pencerenin üst kasasını tutana kadar, yavaş yavaş gücünü ellerine verdi. Bacaklarını yukarı doğru savurarak, botlarının ucuyla pervazın kenarına bastı, sonra kendini yukarı çekti.

Harcadığı güçten dolayı nefes nefese kalan Sonea, soğuk kiremitlerin üstüne uzandı. Hava buz gibiydi ve soğuk anında giysilerinin içine sızmaya başlamıştı. Kafasını kaldırınca, çatılardan oluşan bir uçsuz bucaksız bir görüntüyle karşılaştı. Güneş, alçakta bir yerde gökyüzünde asılı duruyordu. Cery pencereyi kapatmak için elini uzattı ve donup kaldı. Çatı katının kapağının açılma sesini duydular, sonra çocuklar korku içinde aralarında fısıldaşmaya başladı. Sonea kafasını kaldırıp dikkatle içeri baktı. Kırmızı cüppeli bir adam, öfkeyle odaya göz gezdirerek açık kapağın yanında dikiliyordu. Saçları sarıydı ve arkaya doğru taranmıştı. Şakağında küçük,

kırmızı bir yara izi vardı. Kalbi gümbürdemeye başlayan Sonea vücudunu tekrar çatıya yapıştırdı. Adamda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ikinci bir bakışı göze alamazdı. Adamın sesini duydular. "Kız nerede?" diye sordu adam.

"Kimi kastediyorsunuz ?" diye karşılık verdi Yalia.

"Şu kızı. Bana onun burada olduğu bildirildi. Onu nereye sakladınız?"

"Ben kimseyi saklamadım," dedi yaşlı bir ses. *Bu Norin olmalı,* diye düşündü Sonea.

"Burası ne o zaman? Bu dilenciler neden buradalar?"

"Burada kalmalarına ben izin veriyorum. Kışın gidecek başka yerleri yok."

"Kız burada mıydı?"

"Adlarını sormam. Aradığınız kız onların arasında olsa bile, bunu bilemezdim."

"Sanırım yalan söylüyorsun yaşlı adam," büyücünün ses tonu kararmıştı. Çocuklardan birkaçı ağlamaya başlayınca, içeride bir yas havası esmeye başladı. Cery kızın yenini çekti. "Doğru söylüyorum," diye karşılık verdi yaşlı tüccar. "Kim olduklarına dair bir fikrim yok... Buraya hep çocuklar ge... "

"Lonca'nın düşmanlarını saklamanın cezasını biliyor musun yaşlı adam?" diye çıkıştı büyücü. "Bana, bu kızı nerede sakladığını söylemezsen, evini taş üstünde taş kalmayacak şekilde başına yıkarım ve... "

"Sonea," diye fısıldadı Cery. Sonea dönüp çocuğa baktı. Çocuk eliyle ısrarcı bir şekilde gelmesini işaret ettikten sonra yavaş yavaş çatıda sürünmeye başladı. Sonea, çocuğu takip etmek için, kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Büyücünün duyacağından korkarak, çok hızlı sürünmeye cesaret edemiyordu. Çatının kenarına doğru yaklaşıyordu. Çatının kenarına uzanarak arkasına baktı ve Cery'nin ortadan kaybolduğunu gördü. Küçük bir hareket yakalayan Sonea, altındaki oluğu tutan bir çift el gördü. "Sonea," diye tısladı çocuk. "Benimle aşağı gelmek zorundasın." Sonea oluğun üstüne boylu boyunca uzanana kadar, bacaklarını büküp aşağı doğru kaydı. Kenara şöyle bir bakarak, Cery'nin yerden iki kat yüksekte

sallandığını gördü. Çocuk, başıyla, tüccarın evinin yanındaki tek katlı evi gösterdi. "Oraya gideceğiz," dedi. "Beni izle, sonra yaptıklarımı yap."

Cery elini duvara uzatarak, oluğa bağlı, duvardan yere kadar inen boruya tutundu. Bütün ağırlığını verince, boru korkutucu bir şekilde gıcırdadı ama Cery duvara tutturulmuş kelepçeleri, bir merdiven gibi kullanarak hızla aşağı indi. Yandaki çatıya geçtikten sonra yukarı baktı ve eliyle kızı çağırdı. Sonea derin bir nefes alarak oluğa tutundu ve kendini çatıdan aşağı bıraktı. Bir an, elleri itiraz ederek asılı kaldıktan sonra boruya tutunmak için elini uzattı. Elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde kelepçeleri kullanarak aşağı indi ve yandaki evin çatısına geçti. Cery sırıttı. "Kolay mıydı?"

Kelepçelerin keskin uçlarından dolayı kızaran parmaklarını ovdu ve omuzlarını silkti. "Hem evet, hem hayır."

"Hadi. Gidelim buradan."

Çatıda, sert esen soğuk rüzgâra karşı koyarak, yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlediler. Yandaki evin çatısına ulaşarak, evlerin arasındaki dar sokağa inen boruya tırmandılar. Cery bir parmağını dudağına götürüp sokakta ilerlemeye başladı. Yarı yolda durdu ve hâlâ yalnız olup olmadıklarını kontrol etmek için arkasına baktıktan sonra bir duvarın yan tarafındaki ızgarayı kaldırdı. Karnının üstüne yattı ve çabucak içeri girdi. Sonea da aynısını yaptı. Dinlenmek için karanlıkta durdular. Dar, tuğla bir geçidin duvarlarını görene kadar, gözleri karanlığa alıştı. Cery karanlığın içine doğru bakıyordu, Norin'in evine doğru. "Zavallı Norin," diye fısıldadı Sonea. "Ne olacak ona?"

"Bilmiyorum ama durumu kötü görünüyordu." Sonea ani bir suçluluk hissine kapıldı. "Hepsi benim yüzümden." Çocuk dönüp kıza baktı.

"Hayır," diye homurdandı. "Büyücülerin -ve bize ihanet eden her kimse onun- yüzünden." Kaşlarını çatıp tekrar geçide baktı. "Geri dönüp kim olduğunu bulurdum ama seni güvenli bir yere götürmeliyim."

Dikkatle çocuğa bakan Sonea, yüz ifadesinde daha önce hiç görmediği bir sertlik gördü. O olmasaydı, günler önce -muhtemelen ölü olarak- yakalanmış olurdu. Cery'ye ihtiyacı vardı ama yardımının bedeli ne

olacaktı? Onun için şimdiden sözler vermiş, alacağı iyilikleri kullanmış ve tünelleri kullanarak Hırsızlar'ın hoşnutsuzluğunu göze almıştı.

Ya büyücüler onu bulursa? Norin'e yalnızca onu saklamakla suçlandığı için evinin kalıntılarında acı çektiriyorlarsa, acaba Cery'ye ne yaparlardı? "Lonca'nın düşmanlarını saklamanın cezasını biliyor musun yaşlı adam?" Ürperdi ve çocuğun koluna yapıştı. "Bana bir söz ver Cery." Çocuk gözleri ardına kadar açılmış bir şekilde dönüp kıza baktı. "Söz mü?" Kız başıyla onayladı. "Eğer bizi yakalarlarsa, beni tanımıyormuş gibi davranacağına dair söz ver." Çocuk itiraz etmek için ağzını açtı ama kız, onun konuşmasını beklemedi. "Senin bana yardım ettiğini anlarlarsa, kaç. Seni de yakalamalarına izin verme." Çocuk kafasını iki yana salladı. "Sonea, ben... "

"Sadece yapacağını söyle. Ben... benim yüzümden ölürsen, bunu kaldıramam." Cery'nin gözleri büyüdü. Bir elini kızın omzuna koyup gülümsedi. "Seni yakalayamayacaklar," dedi. "Yakalasalar bile, seni kurtaracağım. Söz veriyorum."

VI
Yeraltı Karşılaşmaları

Bolevinin tabelasında şöyle yazıyordu: Cesur Bıçak. Cesaret verici bir isim değildi ama içeriye atılan hızlı bir bakış, burasının sakin bir yer olduğunu izlenimi vermişti. Dannyl'in girdiği diğer bütün bolevlerinin müşterilerinin aksine, buranın müşterileri sakindi ve kısık sesle konuşuyorlardı. Yarı açık kapıyı iterek içeri girdi. İçerdekilerden birkaçı onun bulunduğu tarafa doğru baktı ama çoğu onu görmezden geldi. Bu da hoş karşıladığı bir farklılıktı. Kendini biraz tedirgin hissetti. Burası, neden gittiği diğer yerlerden bu kadar farklıydı? Bu güne kadar hiçbir bolevine girmemiş, girmek de istememişti ama Hırsızlar'ı bulması için gönderdiği muhafıza, açık talimatlar verilmişti; bir bolevine git, sahibine konuşmak istediğini söyle, rehber ortaya çıkınca da ücreti öde... Anlaşılan iş bu şekilde yürüyordu.

Tabii ki cüppe giyerek bir bolevine giremez ve bunun sonucunda da ihtiyacı olan işbirliğini gerçekleştiremezdi. Bu yüzden üstlerine itaatsizlik ederek, sade bir tüccar kıyafetine bürünmüştü.

Kıyafetini dikkatle seçmişti. Normalden uzun olan boyunu, sağlıklı görünümünü ve eğitimli sesini saklayacak bir kıyafet yoktu. Uydurduğu hikâye, talihsiz yatırımların ve ödeyemeyeceği borçların masalını anlatıyordu. Hiç kimse ona borç vermiyordu. Hırsızlar son çareydi. Bu durumdaki bir tüccar, ancak Dannyl kadar umutsuz olabilirdi. Dannyl, derin bir nefes alarak servisin yapıldığı tezgâha doğru ilerledi. Servisi yapan adam, çıkık elmacık kemikleri ve sert bir yüz ifadesine sahip, zayıf bir adamdı. Siyah saçlarının arasında gri çizgiler vardı. Sert gözlerle Dannyl'e baktı. "Ne alacaksın?"

"İçki."

Adam ahşap bir kupa aldı ve kupayı, tezgâhın arkasındaki fıçıların birinden doldurdu. Dannyl, para kesesinden birer tane bakır ve gümüş sikke aldı. Gümüşü saklayarak, bakır sikkeyi adamın uzatmış olduğu eline bıraktı. "Bir bıçağın peşinde misin?" diye soru adam sessiz bir şekilde.

Dannyl, şaşkınlık içinde adama baktı. Adam pis pis gülümsedi. "Yoksa Cesur Bıçak'ta başka ne işin olurdu ki? Bunu daha önce yaptın mı?"

Dannyl, hızla düşünerek kafasını iki yana salladı. Adamın ses tonundan, bu 'bıçak'ın elde edilişinde, bir miktar gizlilik varmış gibi gözüküyordu. Bıçak sahibi olmaya karşı bir yasa olmadığı için de 'bıçak', yasadışı bir nesne -ya da hizmet- için kullanılan bir şifre olmalıydı. Ne olabileceği hakkında bir fikri yoktu ama adam şimdiden, gizli anlaşmalar yapmaya hevesli olduğunu göstermişti ve bu da başlangıç için iyi sayılırdı.

"Bıçak istemiyorum." Dannyl, adama gergin bir şekilde gülümsedi. "Hırsızlar'la bağlantı kurmak istiyorum."

Adamın kaşları kalktı. "Yaaa?" Dannyl'e bakarak gözlerini kıstı. "Konuşma yapmakla ilgilenmelerini sağlamak, bir parça hareket ister, bilirsin."

Dannyl gümüş sikkeyi göstermek için elini açtı ama adam paraya uzanırken parmaklarını kapadı. Adam homurdandıktan sonra hafifçe arkasına döndü. "Hey, Kollin!" Tezgâhın arkasındaki kapıda bir çocuk göründü ve Dannyl'i tepeden tırnağa süzdü. "Bu adamı mezbahaya götür."

Kolin, eliyle Dannyl'i yanına çağırdı. Dannyl, tezgâhın arkasına geçerken, adam yolunu kesti ve elini açtı. "Ücreti var. Gümüş."

Dannyl kaşlarını çatıp kuşkuyla, uzanmış ele baktı. "Endişelenme," dedi adam. "Yardımını istediğin adamlar seni kazıkladığımı duyarlarsa, diğerlerine ders olsun diye derimi yüzüp, bir çatı kirişine asarlar." Dolandırılıp dolandırılmadığını merak eden Dannyl, gümüş sikkeyi adamın avucuna bastırdı. Adam, Kollin' i takip edebilmesi için Dannyl'e yol vermek üzere kenara çekildi.

"Beni takip et ama tek kelime etme," dedi çocuk. Küçük bir mutfağa girdi, sonra başka bir kapıyı açtı ve dışarıya çıkmadan önce sokağı kontrol etti.

Çocuk, dar sokaklardan oluşan bir labirentte, Dannyl'e yol göstererek ilerledi. Fırında pişmiş et ve sebze kokularının veya yağlı etlerin keskin kokusunun yoğun olduğu kapıların önünden geçtiler. Çocuk durdu ve bir sokağın girişini gösterdi. Dar sokak, çöp ve çamurla doluydu ve yirmi adım sonra bir çıkmaz oluyordu. "Mezbaha. Oraya git," dedi çocuk, sokağın ilerisini göstererek. Döndü ve aceleyle uzaklaştı.

Dannyl sokağın sonuna ilerlerken, şüpheyle etrafa baktı. Hiç kapı yoktu. Hiç pencere yoktu. Hiç kimse onu karşılamaya gelmedi. Sokağın sonuna ulaştığında iç geçirdi. Kandırılmıştı, iki yerin ismini düşününce, bir pusudan kuşkulandı.

Omuzlarını silkerek arkasını döndü ve sokağın girişinde duran iri yapılı üç adam gördü. "Hey! Birini mi arıyorsun?"

"Evet." Dannyl, adamlara doğru birkaç adım attı. Üçü de uzun ceketli ve eldivenliydiler. Ortadaki adamın bir yanağını baştan aşağı kaplayan bir yara izi vardı. Adamlar Dannyl'in bakışlarına soğuk bir şekilde karşılık verdiler. *Sadece sıradan bir haydut,* diye düşündü Dannyl. Belki de pusu buydu. Birkaç adım ötede durdu ve arkasını dönüp sokağa baktı ve gülümsedi. "Demek mezbaha burası. Ne kadar uygun bir isim. Artık refakatçim siz misiniz?" Ortadaki haydut elini uzattı. "Fiyatı var."

"Parayı Cesur Bıçak'taki adama verdim." Haydut kaşlarını çattı. "Bıçak mı istiyorsun?"

"Hayır." Dannyl iç geçirdi. "Hırsızlarla konuşmak istiyorum."

Adam, sırıtan arkadaşlarına baktı. "Hangisiyle?"

"En geniş nüfuzu olanla." Ortadaki haydut kıkırdadı. "Bu Gorin olmalı." Arkadaşlarından biri gülmesini bastırdı. Lider sırıtmaya devam ederek, Dannyl'e onu izlemesini işaret etti. "Benimle gel." Diğer ikisi yanlara doğru çekildiler. Dannyl daha geniş bir sokağın girişine doğru yeni rehberini takip etti. Arkasına baktığında, diğerlerinin hâlâ genişçe sırıtarak onu izlediklerini gördü.

Dolambaçlı sokaklar ve ara yollar birbirini takip etti. Dannyl, her fırının, deri dükkânının, terzinin ve bolevinin arkasının aynı göründüğünü

düşünmeye başladı. Sonra bir tabelayı tanıdı ve durdu. "Daha önce buraya gelmiştik. Neden bana daireler çizdiriyorsun?"

Haydut dönüp Dannyl'e baktı, önüne döndü ve en yakındaki duvara ilerledi. Aşağı eğilerek bir havalandırma ızgarasını kaldırdı ve ileri doğru salladı.

Haydut başıyla deliği gösterdi. "İlk önce sen. "

Dannyl çömelip içeriye baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Bir ışık küresi yaratma güdüsüne direnerek, bir ayağını delikten içeri soktu ama zeminin olması gereken yerde yalnızca boşluk vardı. Kafasını kaldırıp rehberine baktı. "Yaklaşık göğüs hizasındadır," dedi haydut. "Devam et."

Dannyl, deliğin kenarına sıkıca tutunarak içeri girdi. Destek alabileceği bir çıkıntı buldu, ardından delikten öteki bacağını geçirdi ve ayağı yere değene dek aşağı indirdi. Geriye doğru çekilirken omzu bir duvara değdi. Haydut, tecrübeli olmanın verdiği rahatlıkla kolayca geçidin içine süzüldü. Loş ışıkta adamın siluetinden fazlasını göremeyen Dannyl, mesafesini korudu.

"Ayak seslerimi takip et," dedi adam. Adam geçitte ilerlemeye başlayınca, Dannyl ellerini yanlardaki duvarlara koyarak birkaç adım geriden yürümeye başladı. Karmaşık dönemeçlerden geçerek, bir müddet yürüdüler, sonra önündeki ayak sesleri durdu ve yakından bir yerlerden gelen hafif bir vurma sesi geldi.

"Uzun bir yol gideceksin," dedi haydut. "Bundan emin misin? Fikrini şimdi değiştirebilirsin. Ben de seni geri götürürüm."

"Bunu neden yapmak isteyeyim?" diye sordu Dannyl.

"Sadece isteyebilirsin, hepsi bu." İnce bir ışık huzmesi belirdi, sonra yanlara doğru yayıldı. Işığın içinde, başka bir adamın silueti duruyordu. Dannyl göz kamaştırıcı ışığın içinde duran adamın yüzünü seçemiyordu.

"Bu adam Gorin'e gidecek," dedi haydut. Dannyl'e baktı, hızlı bir el hareketi yaptı, sonra gölgelerin içinde gözden kayboldu. "Gorin ha?" dedi, kapının eşiğinde duran adam. Ses, yirmiyle altmış yaş arasındaki herhangi birine ait olabilirdi. "Adın ne?"

"Larkin."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Simba mat'ı satıyorum." Son birkaç yıl içinde, mal yapan evler Imardin'in her tarafına yayılmıştı.

"Rekabete dayanan bir piyasa."

"Bana mı söylüyorsun?" Adam homurdandı.

"Gorin'le niçin konuşmak istiyorsun?"

"Bu Gorin'in bilmesi gereken bir şey."

"Elbette." Adam omuzlarını silkti, sonra elini odanın iç duvarına uzattı. "Arkanı dön," dedi adam. "Buradan sonra gözbağıyla gideceksin."

Dannyl, isteksizce dönmeden önce duraksadı. Bunu bekliyordu. Gözlerinin önüne bir parça bez geldi ve adamın, bezi başının arkasında bağladığını hissetti. Lambanın zayıf ışığı, yalnızca kumaşın kalın dokumasını açığa çıkarıyordu.

"Ayak seslerimi takip edin lütfen." Dannyl, bir kez daha ellerini duvarlara sürterek ilerledi. Yeni rehberi hızlı yol alıyordu. Dannyl adımlarını saydı. Fırsatı varken gideceği yerin kaç adım uzakta olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir şey, muhtemelen bir el, aniden göğsüne çarptı ve Dannyl durdu. Bir kapının açıldığını duydu ve ileri doğru itildi. Burun deliklerini baharat ve çiçek kokuları doldurdu ve ayaklarının altında, halı olduğunu tahmin ettiği bir yumuşaklık hissetti.

"Burada bekle. Gözbağını çıkartma." Kapı kapandı.

Yukarıdan zayıf konuşma ve ayak sesleri geliyordu. En gürültülü bolevlerinden birinin altında olduğunu tahmin etti. Sesleri dinledi, ardından nefes alıp verişlerini saymaya başladı. Bundan sıkılınca, ellerini gözbağına doğru kaldırdı. Arkasında, çıplak bir topuğun halı kaplı zeminde çıkardığı sese benzer hafif bir ses duydu. Arkasına döndü ve çıkartmak için gözbağını tuttu, sonra kapı kolunun döndüğünü duyunca donakaldı. Sırtını dikleştirerek, elini çabucak gözbağından çekti. Kapı açılmadı. Bekledi ve odadaki sessizliğe konsantre oldu. Bir şey dikkatini çekti. Daha önce duyduğu zayıf sesten daha zor fark edilen bir şey. Bir varlık. Arkasında asılı

duruyordu. Derin bir nefes alarak kollarını uzattı ve duvarları arıyormuş gibi davrandı. Arkasını dönünce, varlık uzaklaştı.

Odada birisi vardı. Fark edilmek istemeyen birisi. Halı, adamın ayak seslerini boğuyordu ve bolevinin gürültüsü, istenmeden çıkabilecek herhangi bir sesi bastırabilecek düzeydeydi. Havada asılı duran çiçek kokulu parfüm, bir vücudun hafif kokularını gizliyordu. Bir büyücü olarak bir yabancıyı farketmesi için yalnızca hisleri vardı. Bu bir testti. Varlığın sahibinin, fark edilmeden kalmak için, yeteneklerini test ediyor olduğundan şüphelendi. Hayır, bu test kendisi içindi. Herhangi bir şeyi fark edip edemeyeceğini anlamak içindi. Bir büyücü olup olmadığını anlamak için.

Hislerini ileri doğru göndererek, başka bir zayıf varlık tespit etti. Bu seferki sabitti. Kollarını ileri doğru uzatarak, tekrar ilerlemeye başladı. İlk varlık, etrafında hızla hareket etti ama Dannyl onu görmezden geldi. On adım sonra bir duvarla karşılaştı. Ellerini kaba yüzeyden ayırmadan, diğer varlığın bulunduğu yere doğru odanın çevresinde ilerlemeye başladı. İlki uzaklaştı, sonra aniden hızla üzerine doğru geldi. Ensesinde hafif bir esinti hissetti. Tepki vermeden devam etti.

Parmakları kapının kasasına, sonra bir giysi koluna ve bir kola değdi. Gözbağı, gözlerinden alındı ve kendini yaşlı bir adama bakarken buldu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," dedi adam. Sesi tanıyan Dannyl, adamın rehberi olduğunu anladı. Adam odadan hiç çıkmamış mıydı? Rehber, açıklama yapmadan kapıyı açtı. "Şimdi beni takip edin lütfen." Dannyl, artık boş olan odaya göz gezdirdikten sonra geçide girdi.

Yolculuğa, yaşlı adamın elinde sallanan lambanın yardımıyla, daha rahat devam ettiler. Duvarlar sağlam yapılmıştı. Her dönemeçte, tuğlaların içine garip semboller oyulmuş ufak birer panel yerleştirilmişti. Saatin kaç olduğunu tahmin etmek imkansızdı ama ilk bolevine girdiğinden beri, saatler geçmiş olması gerektiğinin farkındaydı. Test edildiğini anladığı için kendisiyle gurur duydu. Acaba bir büyücü olduğunu anlasalardı, onu Hırsızlar'a götürürler miydi? Bundan emin değildi.

Başka testlerde olabilirdi, dikkatli olması gerekiyordu. Gorin'le konuşmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyordu. Bu arada görüşmek istediği

insanlar hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmeliydi. Düşünüp taşınarak, dikkatli bir şekilde yanındaki adama baktı. "'Bıçak' nedir?"

Yaşlı adam homurdandı. "Kiralık katil." Dannyl gözlerini kırpıştırdı, sonra gülmesini bastırdı. Cesur Bıçak, gerçekten yerinde bir isimdi o halde. Sahibi bu kadar bağıra bağıra reklam yaptığı halde, paçasını nasıl kurtarıyordu acaba?

Bunu düşünmeyi daha sonraya bırakabilirdi. Şimdilik, daha yararlı şeyler öğrenmeliydi. "Bilmem gereken başka isimler var mı?" Yaşlı adam gülümsedi. "Eğer biri sana bir ulak gönderirse, anla ki bu ya bir tehdittir ya da bir tehdit mesajı getirmiştir."

"Anlıyorum."

"Ve Hırsızlar'a ihanet eden birisi, bir haindir. Onlardan biri olmak istemezsin. Ömürleri kısadır."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Her şey yolunda giderse, müşteri diye çağırılacaksın. Tabii bu ne için burada olduğuna bağlı." Durdu ve dönüp Dannyl'e baktı. "Sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi."

Duvara vurdu. Sessizliğin ardından, tuğlalar ikiye ayrılarak içeri doğru katlandı. Yaşlı adam başıyla açıklığı gösterdi. Dannyl'in girdiği oda küçüktü. Ortadaki masanın büyüklüğü ve konumu, arkasındaki sandalyede oturan adama erişimi etkili olarak engelleyecek şekildeydi. Adamın arkasında, aralık duran iki kapı vardı. "Mat satıcısı Larkin," dedi adam. Sesi şaşırtıcı bir şekilde kalındı. Dannyl başını eğerek selam verdi. "Ve siz de?" Adam gülümsedi. "Gorin."

Odada konuklar için sandalye yoktu. Dannyl masaya yaklaştı. Gorin etkileyici bir adam değildi. Şişman bir adam gibi görünüyordu ama vücudu yağdan çok kas ile kaplıydı. Saçları gür ve kıvırcıktı, yün gibi bir sakal bütün çenesini kaplıyordu. Adam gerçekten, Tarali nehrinde punt'ları yukarı çeken devasa hayvanlar olan adaşlarına uygun yaşıyordu. Dannyl, bunun haydutların bir şakası olup olmadığını düşündü; Gorin büyük olasılıkla Hırsızlar'ın arasında en geniş nüfuzlu adamdı .

"Hırsızlar'ı sen mi yönetiyorsun?" diye sordu Dannyl.

Gorin gülümsedi. "Hırsızlar'ı hiç kimse yönetmez."

"O zaman doğru insanla konuştuğumu nereden bileceğim?"

"Bir anlaşma mı yapmak istiyorsun? Anlaşmayı benimle yap." Ellerini yanlara doğru açtı. "Anlaşmayı bozarsan, seni cezalandırırım. Beni bir babayla bir kral arasındaki konumdaymışım gibi düşün. Sana yardım ederim ama bana ihanet edersen, seni öldürürüm. Bu mantıklı geliyor mu?"

Dannyl dudaklarını büzdü. "Ben biraz daha aklı başında bir şeyler düşünüyordum. Babadan babaya, belki? Hoşuma gitmesine rağmen, kraldan krala olmasını önermeye cesaret edemedim."

Gorin tekrar gülümsedi ama gözlerine yansımadı. "Ne istiyorsun, mat satıcısı Larkin?"

"Birisini bulmam için bana yardım etmeni."

"Ah..." Hırsız başıyla onayladı. Küçük bir kâğıt, bir tüy kalem ve bir hokka çıkardı. "Kim bu?"

"Bir kız. On dört en fazla on altı yaşlarında. Ufak tefek, siyah saçlı, sıska."

"Kaçtı mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Yanlış anlaşılma."

Gorin halden anlar bir şekilde başını salladı. "Nereye gitmiş olabileceğini düşünüyorsun?"

"Varoşlara."

"Eğer hayattaysa, onu bulurum. Değilse, ya da onu belli bir sürede -süre konusunda anlaşacağız- bulamazsak, bana karşı olan yükümlülüklerin biter. Adı ne?"

"Henüz adını bilmiyoruz."

"Adını..." Gorin kafasını kaldırıp baktı, sonra gözlerini kıstı. "Bilmiyoruz mu?" Dannyl gülümsedi. "Daha iyi bir test bulmalısınız."

Gorin'in gözleri hafifçe büyüdü. Yutkunduktan ve "Öyle mi?" diye sordu. "Testi geçemeseydim, bana ne yapmayı tasarlıyordunuz?"

"Seni buradan uzakta bir yere yönlendirecektik." Dudaklarını yaladıktan sonra omuzlarını silkti. "Ama buradasın. Ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi; kızı bulmak için bize yardım etmeni istiyoruz."

"Ya etmezsem?" Dannyl'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "O zaman kız ölecek. Onu kendi güçleri öldürecek ve şehrin bir kısmını da yok edecek... gerçi kızın gücünü bilmediğim için, ne kadarının yok olacağını söyleyemem." İlerleyip ellerini masanın üzerine koydu ve Hırsız'ın gözlerinin içine.

"Bize yardım edersen, bu kârsız bir anlaşma olmak zorunda değil... ama yapabileceğimiz şeylerin bir sınırı olduğunu anlaman gerekiyor."

Gorin, sessizce Dannyl'e baktıktan sonra elindeki kalemi ve kâğıdı bir kenara bıraktı. Arkasına yaslandı ve kafasını hafifçe arkaya çevirdi.

"Hey, Dagan! Konuğumuza bir sandalye getir."

* * *

Oda karanlık ve köhneydi. Çoğu kırık olan gemi kasaları bir duvarın dibine istiflenmişti. Köşelerde su birikintilerinden havuzcuklar oluşmuş, buna karşın geride kalan her şeyin üstünü kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

"Demek babanın mallarını sakladığı yer burasıydı, öyle mi?" diye sordu Harrin.

Cery başıyla onayladı. "Babamın eski deposu." Eliyle kasalardan birinin üstündeki tozu temizleyip oturdu.

"Burada yatak yok," dedi Donia.

"Bir şeyler uydururuz," diye yanıtladı Harrin. Kasaların üstünde yürüyerek ve kasaları alt üst ederek etrafı aramaya başladı.

Sonea, geceyi böylesine soğuk ve hoş olmayan bir yerde geçirme olasılığıyla dehşete düşmüş bir şekilde, kapının eşiğinde durmuştu. İç geçirerek, en alt basamağa oturdu. Ödül avcılarından kaçmak için, gece boyunca üç kere yer değiştirmişlerdi. Kendini günlerdir uyumamış gibi hissediyordu. Gözlerini kapatarak, içinin geçmesine izin verdi. Arkasındaki geçitten gelen ayak seslerini dinlerken, Harrin'in Donia'yla yaptığı sohbet giderek uzaklaşıyordu. Ayak sesleri mi?

Gözlerini açarak arkasına baktı ve karanlıkta sallanan zayıf bir ışık gördü. "Hey! Birileri geliyor."

"Ne?" Harrin kapıya giderek geçide baktı. Kısa bir süre dinledikten sonra Sonea'yı çekerek ayağa kaldırdı ve odanın uzak tarafını gösterdi. "Şuraya geç. Görüş alanının dışında kal." Sonea kapıdan uzaklaşırken, Cery, Harrin'e katılmak için ayağa kalktı. "Buraya hiç kimse gelmez," dedi Cery. "Merdivenlerdeki toz bozulmamış."

"O halde bizi takip etmiş olmalılar." Cery küfrederek geçide baktı. Sonea'ya döndü. "Yüzünü gizle. Başka bir şeyin peşinde olabilirler."

"Gitmiyor muyuz?" diye sordu Donia. Cery kafasını iki yana salladı. "Başka çıkış yok. Eskiden bir geçit vardı ama Hırsızlar, onu yıllar önce kapattılar. Daha önce sizi buraya getirmememin gerçek sebebi buydu." Ayak sesleri, odanın içinden artık daha rahat duyulabiliyordu. Harrin ve Cery kapıdan uzaklaşıp beklemeye başladı. Sonea pelerininin başlığını çekerek odanın uzak köşesinde Donia'ya katıldı.

Yeni gelenler merdivenlerden inerken, geçidin içinde önce botlar, sonra pantolonlar, göğüsler ve yüzler belirdi. Kapıdan dört çocuk girdi. Harrin'le Cery'ye baktıktan sonra, Sonea'yı görünce istekli bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Burril," dedi Harrin. "Burada ne işin var?" Kaslı kolları olan, tıknaz bir genç kasıla kasıla yürüyüp Harrin'in tam karşısına geçti. Sonea ürperdiğini hissetti. Bu onu casuslukla suçlayan çocuktu.

Diğer gençlere bakarken birini tanıyınca, sarsıldığını hissetti. Harrin'in çetesindeki sessiz çocuklardan biri olan Evin'i hatırladı. Çocuk ona nasıl hile yapılacağını öğretmişti. Bir elinde ağır demir bir çubuk çevirirken, artık

bakışlarında arkadaşlık yoktu. Sonea ürpererek bakışlarını kaçırdı. Diğer iki çocuk büyük tahta parçaları taşıyordu. Muhtemelen yol üstünden almışlardı. Sonea olasılıkları düşündü. Dörde karşı dört. Donia'nın dövüşmeyi hiç öğrenmediğinden ya da ikisinin, Burril'in müttefiklerinden birine eş değer olabileceğinden kuşkuluydu. Yine de birlikte birisinin üstesinden gelebilirlerdi. Yere eğildi ve kırık kasaların birinden bir tahta parçası kopardı.

"Kızı almaya geldik," dedi Burril. "Hainliğe mi başladın Burril?" Harrin'in sesi aşağılamayla kararmıştı.

"Ben de bunu sana sormayı düşünüyordum," diye karşılık verdi Burril. "Günlerdir seni göremedik. Sonra ödülü duyduk ve her şey anlaşıldı. Parayı kendine saklamak istiyorsun."

"Hayır Burril," dedi Harrin kararlı bir şekilde. Gençlere baktı. "Sonea arkadaşım. Ben arkadaşlarımı satmam."

"Ama bizim arkadaşımız değil," diye karşılık verdi Burril, kendi arkadaşlarına bakarak. Harrin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani, her şey açık. Kuralları biliyorsun Burril. Ya bizimlesin ya da değilsin." Tekrar Burril'in yandaşlarına baktı. "Aynısı sizin için de geçerli çocuklar. Bu haini örnek almak istiyor musunuz?" Yerlerinde kalmalarına rağmen, gençler önce Burril'e, sonra Harrin'e, sonra da birbirlerine baktılar. Yüz ifadeleri temkinliydi.

"Yüz altın," dedi Burril sessizce. "Bu kadar çok paradan, sadece bu aptalın peşinden gitmek için mi vazgeçiyorsunuz? Krallar gibi yaşayabiliriz."

Gençlerin yüz ifadeleri sertleşti. Harrin'in gözleri kısıldı. "Kaybol Burril." Burril'in elinde bir bıçak parıldadı ve onunla Sonea'yı gösterdi. "Kızı almadan olmaz. Bırak onu."

"Hayır."

"O halde onu kendimiz almak zorunda kalacağız." Burril, Harrin'e doğru bir adım attı. Burril'in arkadaşları Harrin'in etrafını sarmak için açılırlarken, Cery gözleri çelik gibi sert, elleri ceplerinde arkadaşının yanına geçti.

"Hadi Harrin," diye mırıldandı Burril. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Kızı teslim et. Parayı paylaşırız, tıpkı eski günlerdeki gibi."

Harrin'in yüzü, öfke ve aşağılamayla çarpıldı. Elinde bir bıçak parıldadı ve ileri doğru hamle yaptı. Burril yana kaçtı ve bıçağını rasgele savurdu. Bıçak Harrin'in kolunu sıyırıp, geride kırmızı bir çizgi bırakınca, Sonea nefesini tuttu. Evin, demir çubukla saldırırken, Harrin menzilin dışına sıçradı.

Donia kızın koluna yapıştı. "Durdur onları Sonea," diye fısıldadı Sonea'yı sıkıştırarak. "Büyünü kullan!"

Sonea dik dik kıza baktı. "Ama... nasıl kullanacağımı bilmiyorum!"

"Sadece bir şeyler dene... Herhangi bir şey!" Diğer iki çocuk Cery'ye doğru yaklaşırken, Cery ceplerinden iki hançer çıkardı. Çocuklar hançerleri görünce duraksadılar. Sonea, bıçakları düşürmeden ellerini kullanabilmesi için Cery'nin, hançerleri avuçlarına kayışlarla sıkıca bağlamış olduğunu fark etti. Gülümsemesine engel olamadı. Cery birazcık bile değişmemişti. Daha ağır olan çocuk hamle yapınca, Cery çocuğun bileğini yakaladı ve ivmesini kullanarak dengesini bozmak için onu ileri doğru çekti. Çocuk ileri doğru sendeledi, Cery bileğini bükünce de elindeki tahta tangırdayarak yere düştü. Cery kollarını savurarak havaya kaldırıp, hançerlerden birinin kabzasıyla çocuğun kafasına sersemletici bir darbe indirdi. Çocuk sendeleyip dizlerinin üstüne düştü. İkinci saldırgan elindeki tahta sopayı savurduğunda, Cery geri çekilerek hamleyi savuşturdu. Arkasındaki Harrin, Burril'in başka bir saldırı hamlesinden sıyrıldı. Dövüşen iki çift, bir an için ayrılınca, Evin, aralarından süzüldü ve Sonea'ya doğru ilerlemeye başladı.

Sonea, çocuğun ellerinin boş olduğunu fark edince biraz olsun rahatladı. Demir çubuğun nereye gittiğine dair bir fikri yoktu. Muhtemelen paltosunun içine sokmuştu... "Bir şey yap!" diye cıyakladı Donia, Sonea'nın kolunu daha da sıkarak. Sonea ellerindeki tahta parçasına bakarak, Kuzey Meydanı'nda yaptığı şeyi tekrar etmeye çalışmanın artık anlamsız olduğunu düşündü. Delinecek bir büyü kalkanı yoktu ve Evin'e tahta atmanın onu durduracağından da kuş kuluydu.

Başka bir şey denemeliydi. Belki tahtanın daha sert çarpması için iradesini kullanabilirdi? Kullanabilir miyim? Kafasını kaldırıp Evin'e baktı. Yapmalı mıyım? Ya ona korkunç bir şey yaparsam? "Yap şunu!" diye tısladı Donia,

Evin yaklaşırken geri çekilirken. Derin bir nefes alan Sonea, tahta parçasının, onu devirmesini arzulayarak Evin'e fırlattı. Yürümeye devam eden Evin, üstüne gelen tahtayı koluyla savuşturdu. Sonea'ya doğru uzanırken, Donia kızın önüne geçti. "Bunu nasıl yapabilirsin Evin?" diye sordu Donia. "Eskiden arkadaşımızdın. Sonea'yla birlikte taş oyunu oynadığınızı hatırlıyorum. Bu... " Evin, Donia'yı omzundan tutup kızı kenara itti. Sonea ileri doğru hamle yaptı ve yumruğunu bütün gücüyle çocuğun midesine geçirdi. Sonea bu kez, çocuğun yüzünü hedef alarak, yumruğunu tekrar tekrar savururken, çocuk darbeyi savuşturmak için bir adım geriye sıçradı. Odayı boğuk bir çığlık doldurdu. Kafasını kaldırdığında Cery'nin rakibinin, kolunu tutarak geri çekildiğini gördü. Sonra bir şey göğsüne çarptı ve geriye doğru düştü. Yere düşerken Evin'in menzilinin dışına yuvarlanmaya çalışarak kıvrıldı ama çocuk, üstüne atlayıp onu yere bastırdı.

"İn onun üstünden!" diye bağırdı Donia. Kız, iki elinde tuttuğu tahta parçasıyla Evin'in başına dikildi. Tahtayı Evin'in kafasına indirince, acıdan bağıran çocuk, yan tarafa yuvarlandı ve Donia'nın ikinci darbesi çocuğun şakağında patladı. İyice sersemleyip, yavaşça yere düştü. Donia, silahını baygınlık geçiren gencin üstüne attı, sonra gevşedi ve Sonea'ya bakıp sırıttı. Elini uzatarak Sonea'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Arkalarını döndüklerinde, Burril'le Harrin'i hâlâ dövüşürken buldular. Cery yerdeki diğer iki gence bakıyordu, biri göğsünün yan tarafını tutuyordu, diğeri bir elini başına bastırarak eğilmiş, duvara dayanıyordu. "Hey!" diye bağırdı Donia. "Sanırım biz kazanıyoruz!"

Burril, Harrin'den birkaç adım uzaklaşıp kıza baktı. Ani bir hareketle elini cebine attı ve çıkarıp, savurdu. Harrin'in başının etrafı kırınızı bir pusla doldu. Harrin, papea tozu gözlerine batmaya başlayınca küfür etti. Hızlıca gözlerini kırpıştırarak Burril'den uzaklaştı. Donia, Harrin'e doğru ilerlerken, Sonea kızın kolunu tutup onu geri çekti. Burril bir kez daha saldırırken -yeterince hızlı değildi- Harrin yana çekildi. Acı bir haykırış yükseldi ve Harrin'in bıçağı tangırdayarak yere düştü. Cery, saldırıyı karşılamak için tam zamanında dönen Burril'e doğru fırladı. Harrin gözlerini ovuşturmaya devam ederek, çömelip bıçağına uzandı. Burril, Cery'yi iterek uzaklaştırdı ve elini paltosunun içine soktu, ani bir el hareketi daha yaptı ve ellerinden

tekrar kırmızı bir toz serpintisi savruldu. Cery çok geç eğildi. Yüzü acıyla çarpıldı, Burril üstüne gelirken geriye doğru sendeledi.

"Onları öldürecek!" diye bağırdı Donia. Sonea yere uzanarak başka bir tahta parçası aldı. Kuzey Meydanı'nda yaptığı şeyi hatırlamaya çalışarak, bir an gözlerini kapadı. Tahtayı sıkıca tutarak, bütün öfkesini ve korkusunu topladı. Tahtaya konsantre olarak, bütün gücüyle Burril'e fırlattı.

Burril, tahta sırtına çarpınca homurdandı ve dönüp kıza baktı. Sonra, Donia eline geçen her şeyi ona doğru fırlatmaya başlayınca, kendini korumak için kollarını kaldırdı. "Büyünü kullan," diye üsteledi Donia, Sonea ona katılırken. "Denedim. İşe yaramıyor."

"Tekrar dene," dedi Donia nefes nefese. Burril elini cebine atıp küçük bir paket çıkardı. Paketi tanıyan Sonea, içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Elindeki tahtayı fırlatmak için ağırlığını ayaklarına verdikten sonra duraksadı. Belki de sert atmaya çok fazla konsantre oluyordu. Büyü fiziksel bir olgu değildi. Donia, Burril'e hızla bir boş kasayı fırlatırken izledi. Herhangi bir şey atmasına gerek yoktu...

Kutuya odaklanarak, Burril'i yere devirecek kadar sert vurmasını arzulayan zihinsel bir itme verdi.

Zihninin içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. Odayı bir ışık parlaması doldurdu ve kasa birden yanmaya başladı. Yanan kasa, Burril'e doğru gitmeye başlayınca, çocuk çığlık atıp kenara çekildi. Gürültüyle bir su birikintisinin içine düşen kasa, sudan buharlar çıkartarak söndü. Papea tozu paketi yere düştü. Burril, Sonea'ya baktı. Sonea gülümseyerek başka bir tahta parçası almak için eğildi, doğruldu, sonra gözlerini kısarak çocuğa baktı. Çocuğun yüzündeki bütün kan çekildi. Geriye doğru sendeledi ve arkadaşlarına bakmadan kapıya doğru fırladı... Sonea, yanında cılız bir ses duydu ve döndüğünde Evin'i, kendine gelmiş ve sadece birkaç adım ötede ayağa kalkarken buldu. Çocuk iki adım geriledikten sonra ok gibi kapıya fırladı. Arkadaşlarının gittiğini gören diğer iki genç de ayağa kalkıp onları takip etti. Ayak sesleri uzaklaşırken odayı Harrin'in kahkahası doldurdu. Çocuk, sallanarak ayağa kalktıktan sonra dikkatlice kapıya doğru yürüdü. "Sorun nedir?" diye bağırdı. "Onu alıp götürmenize, izin vereceğini mi sandınız?" Sırıtarak döndü ve Sonea'ya göz kırptı. "Hey! Aferin!"

"İyiydi." diye katıldı Cery. Gözlerini ovdu ve yüzünü ekşitti. Elini paltosunun içine sokarak, küçük bir cep matarası çıkardı ve içindekiyle gözlerini yıkamaya başladı. Donia telaşla Harrin'in yanına gitti ve yaralarını gözden geçirdi.

"Yaralara pansuman yapmak lazım. Yaralı mısın Cery?"

"Hayır." Cery matarayı kıza uzattı. Donia, Harrin'in yüzünü yıkmaya başladı. Çocuğun derisi kızarmış ve kabarmıştı. "Günlerce acıyacak. Onu iyileştirebilir misin Sonea?"

Sonea kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. O kasanın yanmasını istememiştim. Ya Harrin'i iyileştirmeye çalışırken onu da yakarsam?" Donia, büyümüş gözlerle Sonea'ya baktı. "Bu korkunç bir düşünce."

"Pratik yapman gerekiyor," dedi Cery. Sonea dönüp çocuğa baktı. "Alıştırma yapmak için zamana ve yaptığım zaman da hiç kimsenin dikkatini çekmeyecek bir yere ihtiyacım var." Cery, paltosundan bir bez çıkarıp hançerlerini temizledi. "Bu yaptığın bir kez etrafa yayıldı mı, artık insanların seni yakalamak için daha fazla cesarete ihtiyaçları olacaktır. Bu da bize biraz olsun rahatlık sağlayacaktır."

"Sağlamayacak," dedi Harrin. "Burril'in ve diğerlerinin bu olay hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine dair bahse girebilirsin. Söyleseler bile, bazıları kendilerinin daha iyisini yapabileceğini düşünecektir." Cery kaşlarını çatıp küfretti.

"Öyleyse buradan hemen gitsek iyi olur," dedi Donia. "Şimdi nereye Cery?" Cery kafasını kaşıdıktan sonra gülümsedi. "Kimde para var?"

Harrin'le Donia, Sonea'ya baktılar. "Para benim değil," diye itiraz etti kız. "Jonna ve Ranel'in."

"Eminim, parayı hayatını kurtarmak için harcamana aldırmayacaklardır," dedi Donia. "Ve bunu yapmazsan aptal olduğunu düşünecekler," diye ekledi Cery. Sonea iç geçirerek para kesesinin kopçasını açmak için elini gömleğinin içine soktu. "Sanırım bu durumdan kurtulursam, onlara bu parayı geri ödeyebilirim." Cery'ye baktı. "Onları bir an önce bulsan iyi olur."

"Bulacağım," dedi Cery. "Sen güvende olur olmaz. Sanırım şimdilik ayrılmalıyız. Bir saat içinde tekrar buluşuruz. Aklımda, hiç kimsenin seni aramayı düşünmeyeceği bir yer var. Yalnızca birkaç saatliğine kalabiliriz ama gideceğimiz bir sonraki yeri belirlemek için bize zaman kazandıracaktır."

VII
Tehlikeli Anlaşmalar

Ahırlardan dönen Rothen bahçelere gelince yavaşladı. Hava soğuktu ama çok rahatsız edici değildi ve sessizlik, şehrin koşuşturmacasından sonra iyi gelmişti. Derin bir nefes alıp iç geçirdi.

Sayısız muhbirle görüşmesine rağmen, sadece birkaç tanesi yararlı bilgi verebilmişti. Çoğu muhbir, ne kadar ilgisi olduğu umursamadan, kızın yakalanmasına yol açacak ve ödüle gidebilecek bir parça bilgi vermek umuduyla gelmişti. Bazıları da Lonca ile birlikte olduğunu gösterip hava atmaya gelmişti.

Kimileri de, ortalıkta görünmekten sakınan ve yalnız dolaşan kızları rapor etmiş; varoşlara yapılan birkaç yolculuktan sonra, karanlık köşelerde birçok sokak çocuğunun saklandığı ortaya çıkmıştı. Muhbirlerle görüşen diğer büyücülerle yaptığı görüşmeler, birçok benzer hayal kırıklığını gözler önüne sermişti. Ödül ilanlarında kızın bir resmi olsaydı, bu iş çok daha kolay olurdu. Özlemle, zihinsel görüntüleri kâğıda aktaracak bir yol bulmaya çalışıp, başarısız olan merhum akıl hocası Lord Margen'i düşündü. İşi üstlenen Dannyl, henüz çok az ilerleme kaydedebilmişti. Rothen, Dannyl'in yeni bir ilerleme sağlayıp sağlayamadığını merak etti. Arkadaşıyla yaptığı kısa bir zihinsel sohbetle, genç büyücünün herhangi bir sorunla karşılaşmamış olduğunu ve gün batımında döneceğini öğrenmişti. Diğer büyücülerin, konuşmalarına kulak misafiri olma olasılığı her zaman olduğundan, Dannyl'in varoşlara yaptığı ziyaretin arkasında yatan gerçek amaca değinmemişlerdi. Ama Rothen, arkadaşının iletişiminde umut verici bir rahatlık hissetmişti.

"...biliyor... Rothen..." Kendi adının söylendiğini duyan Rothen, kafasını kaldırıp baktı. Bahçenin sık yeşilliği konuşanı saklıyordu ama Rothen, sesi

tanıdığından emindi. "...bu tür şeyler aceleye gelmez." Bu ses Yönetici Lorlen'e aitti. İkili, Rothen'in olduğu yere yaklaşıyordu. Yakınından geçeceklerini tahmin eden Rothen, geniş bahçedeki küçük avlulardan birine ilerledi. Bir banka oturdu ve konuşma daha da netleşirken dikkatle dinledi. "Adaylığını dikkate aldım Fergun," dedi Lorlen sabırla. "Daha fazlasını yapamam. Kız bulunduğu zaman, konu her zamanki şekilde halledilecek. Şimdilik tek ilgilendiğim konu, kızın yakalanması."

"Ama bütün bu... bu sıkıntı ya katlanmak zorunda mıyız? Kızın güçlerini ilk anlayan kişi Rothen değildi. Bendim! Bana karşı nasıl bir şansı olabilir?"

Yanıt verirken Yönetici'nin sesi aşırı kibardı ama adımları aceleciydi. İkili geçerken Rothen kendi kendine gülümsedi. "Bu sıkıntı değil Fergun," diye karşılık verdi Lorlen, sert bir şekilde. "Lonca'nın yasası böyle. Yasa der ki ..."

"Birisinin içindeki büyü potansiyelini fark eden ilk büyücü, onun gardiyanlığına hak kazanır," diye hızla ezberden okudu Fergun, "Kızın güçlerinin etkisini ilk hisseden bendim, Rothen değil."

"Yine de, konu kız bulunana kadar halledilemeyecek... "

İkili, artık Rothen'i iyice geçmişti ve sesleri bir tartışmadan daha yüksek çıkıyordu. Rothen, banktan kalktı ve yavaşça Büyücülerin 'Makamlarıma doğru ilerledi. Demek Fergun kızın gardiyanlığını yapmayı tasarlıyordu. Rothen kızın eğitiminin sorumluluğunu almayı teklif ettiğinde, görevi başka bir büyücünün istemeyeceğini düşünmüştü. Alt tabakadaki insanlara her zaman hor görme ile bakıyor izlenimi veren Fergun ise kesinlikle aklına bile gelmemişti. Gülümsedi. Dannyl, bundan memnun olmayacaktı. Arkadaşı, ikisinin de çıraklık dönemlerinden beri Fergun'dan nefret etmişti. Haberi duyduğunda Dannyl, kızı kendisi bulmak için daha da hırslanacaktı.

* * *

Cery, bir hamamı ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu ve pahalı özel odaların içini ise hiç görmemişti. Günlerdir ilk defa, ılık bir suyla yıkanmış ve kalın bir kumaşa sarınmıştı. Buharlı kurulanma odasına giderken keyfi yerine gelmişti. Sonea, yerdeki bir simba matın üzerinde oturuyordu. Kızın ince vücudu kalın bir örtüye sarınmıştı ve yüzünde rahatlamanın getirdiği bir

tebessüm vardı. Cery, kıza bakıp sırıttı. "Hey! Ne muamele ama! Jonna'nın buna asla kızmayacağından eminim!" Sonea irkilince, Cery söylediklerine anında pişman oldu. "Üzgünüm Sonea." Özür dilercesine yüzünü ekşitti. "Hatırlatmamalıydım." Kendini kızın arkasında duran yer yatağının üzerine bıraktı, sonra duvara yaslandı. "Sessiz konuşursak, güvende oluruz," diye ekledi kısık bir sesle. Kız başıyla onayladı. "Şimdi ne yapacağız? Burada kalamayız."

"Biliyorum. Ben de bunu düşünüyordum." İç geçirdi. "Durum kötü Sonea. Seni büyücülerden saklamaya devam etmek kolay olacaktı ama ödül işleri değiştirdi. Artık kimseye güvenemem. İyilik isteyemem ve... ve seni saklayacak yerim kalmadı."

Kızın yüzü asıldı. "Ne yapacağız öyleyse?" Çocuk duraksadı. Kavgadan sonra, kızın bir tek seçeneğinin kaldığını fark etmişti. Kız bundan hoşlanmayacaktı. Keşke güvenebileceği birisi olsaydı. Kafasını iki yana salladı ve dönüp kızın bakışlarına karşılık verdi. "Sanırım Hırsızlar'dan yardım istememiz gerekiyor."

Sonea'nın gözleri büyüdü. "Delirdin mi sen?!"

"Keşke, seni sadece kendi başıma saklama olanağım olabilse... Er ya da geç birisi seni ele verecek."

"Ya Hırsızlar? Onlar neden beni ele vermesin?"

"Sende istedikleri bir şey var."

Kız kaşlarını çattı, sonra yüz ifadesi karardı. "Büyü mü?"

"Evet. Bahse girerim, kendi büyücülerinin olmasına bayılacaklardır." Parmaklarını matın üstünde gezdirdi.

"Bir kez seni korumaları altına aldılar mı, hiç kimse sana dokunamaz. Hiç kimse Hırsızlar'ı geçemez. Yüz altın için bile." Kız gözlerini kapadı. "Jonna'yla Ranel her zaman, Hırsızlar'dan kurtulmanın mümkün olmadığını söyler. İnsanı avuçlarının içinde tutarlarmış. Bir anlaşma bittikten sonra bile, onlardan yakanı asla kurtaramazmışsın." Cery kafasını iki yana salladı. "Kötü hikâyeler duyduğunu biliyorum. Herkes duydu. Sadece kurallarına

bağlı kalmak zorundasın, böyle olduğu müddetçe herkese adil davranırlar. Babam öyle söylerdi."

"Onlar babanı öldürdüler."

"Aptaldı. O bir haindi."

"Ya...?" Kız içini çekip kafasını iki yana salladı. "Ne seçeneğim var ki? Yapmazsam, Lonca beni bulacak. Sanırım bir Hırsız'ın kölesi olmak, ölmekten daha iyidir." Cery yüzünü ekşitti. "Böyle olmayacak. Bir kez güçlerini kullanmayı öğrendin mi, önemli ve güçlü birisi olacaksın. Sana çok fazla özgürlük verecekler. Mecburlar. Sonuçta, bir şeyi yapmak istemediğine karar verirsen, sana nasıl yaptırabilecekler?"

Çocuğa baktı, oldukça uzun bir süre, inceden inceye yüzünü araştırarak, sorgulayarak. "Bundan pek de emin değilsin, değil mi?" Cery, kendini kızın gözlerine bakmaya zorladı. "Bunun, senin tek seçeneğin olduğundan eminim. Sana adil davranacaklarından eminim."

"Ya sonra?"

Çocuk iç geçirdi. "Karşılığında senden neler yapmanı isteyeceklerinden emin değilim." Kız başıyla onayladıktan sonra arkasına yaslandı ve birkaç dakika karşıdaki duvara baktı. "Yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyorsan, yapacağım Cery. Lonca'ya boyun eğmektense, etrafımın Hırsızlar'la sarılı olmasını tercih ederim."

Kızın gergin yüzüne bakarak, artık alıştığı rahatsızlığının gevşediğini hissetti fakat bu sefer de kendini daha suçlu hissediyordu. Kız korkmuştu ama her zamanki boyun eğmez kararlılığıyla Hırsızlar'la yüzleşecekti. Kızın bu tavrı, kendisini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu. Onu korumaya güçlerinin yetmeyeceğini bildiği halde, kızı Hırsızlar'a götürmek düşüncesi bir ihanet gibi geliyordu. Kızı tekrar kaybetmek istemiyordu. Yine de başka seçeneği yoktu. Ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

"Harrin'le Donia'yı bulacağım," dedi. "Sen iyi misin?"

Sonea kafasını kaldırıp bakmadı, yalnızca başıyla onayladı. Havlucu kız odanın dışındaki koridorda dikiliyordu. Harrin'le Donia'yı sorduğu kız,

başıyla yandaki odayı gösterdi. Cery dudağını ısırarak kapıyı çaldı. "Gel," diye seslendi Harrin.

İkisi de simba matlarda oturuyordu. Donia, bir havluyla saçlarını kuruluyordu.

"Ona söyledim ve kabul etti."

Harrin kaşlarını çattı. "Hâlâ emin değilim. Onu şehrin dışına çıkartsak nasıl olur?" Cery kafasını iki yana salladı. "Fazla uzaklaşabileceğimizi sanmıyorum. Şimdiye kadar Hırsızlar'ın onun hakkındaki her şeyi öğrendiğine emin olabilirsiniz. Nerede yaşadığını ve nerede olduğunu bulmuş olmalılar. Neye benzediğini, anne ve babasının kimler olduğunu, teyzesinin ve eniştesinin nerede yaşadığını biliyorlardır. Burril ve tayfasından öğrenmek zor olmayacaktır, onun... "

"Bu kadar çok şey biliyorlarsa," diye araya girdi Donia, "neden hemen gelip onu almadılar?"

"Bu şekilde çalışmadıkları için," dedi Cery. "Anlaşma yapmayı severler, onlar için çalışan çoğu insan mutludur ve daha sonra belaya sebep olmazlar. Bize gelip koruma teklif edebilirlerdi ama gelmediler. Bu bana, onda büyü olduğundan emin olmadıklarını düşündürüyor. Eğer onlara gitmezsek, içlerinden birinin kızı ele vermesine izin verirler. Onu asla şehir dışına çıkaramayacak olmamızın sebebi bu." Donia ve Harrin birbirlerine baktılar. "O ne düşünüyor?" diye sordu Donia. Cery yüzünü buruşturdu. "Hikâyeler duymuş. Korkuyor ama başka seçeneği olmadığını da biliyor." Harrin ayağa kalktı. "Bundan emin misin Cery?" diye sordu. "Ondan hoşlandığını sanıyordum. Onu bir daha göremeyebilirsin." Cery şaşırarak gözlerini kırpıştırdı ve suratının yandığını hissetti. "Asıl önce büyücüler onu yakalarsa bir daha görebileceğimi sanmıyorum?"

Harrin omuzlarını silkti. "Sanırım haklısın." Cery volta atmaya başladı. "Onunla gideceğim. Etrafta tanıdığı birisine ihtiyacı olacak. Yararlı olabilirim."

Harrin uzanıp Cery'nin kolunu tuttu. Gözlerini araştırarak Cery'ye baktı ve kolunu bıraktı. "Demek bundan sonra seni de çok fazla göremeyeceğiz?"

Cery başını salladı. Suçluluk duygusu hissediyordu. Harrin, çetesinin dört üyesi tarafından terk edilmişti ve geri kalanlardan da çok emin değildi. Şimdi de en yakın arkadaşı ayrılıyordu. "Elimden geldiğince uğrarım. Gelin, zaten Hırsızlar için çalıştığımı düşünüyor." Harrin gülümsedi. "Tamam o zaman. Onu ne zaman götüreceksin?"

"Bu gece." Donia elini Cery'nin koluna koydu. "Peki, ya onu istemezlerse?" Cery sinsice gülümsedi. "İsteyecekler."

Büyücülerin Makamları'nın koridoru sessiz ve boştu. Yaldin'in odasına doğru giderken koridorda Dannyl'in ayak sesleri yankılanıyordu. Kapıyı çaldı ve odadan gelen zayıf konuşma seslerini duyarak bekledi. Bir kadının sesi diğerlerininkini bastırıyordu. "Ne yapmış, ne?" Bir süre sonra kapı açıldı. Yaldin'in karısı Ezrille, kafası karışmış bir şekilde gülümsedi ve Dannyl'in girebilmesi için geri çekildi. Alçak bir masanın etrafına birkaç tane minderli sandalye dizilmişti ve sandalyelerden ikisinde Yaldin'le Rothen oturuyordu. "Muhafıza, adamı evinden tahliye etmesini emretmiş," dedi Yaldin. "Yalnızca tavan arasında çocukların uyumasına izin verdiği için mi? Bu korkunç!" diye bağırdı Ezrille, elini sallayıp Dannyl'e oturmasını işaret ederek. Yaldin başıyla selam verdi. "İyi akşamlar Dannyl. Bir fincan sumi ister misin?"

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi Dannyl, bir sandalyeye çökerek. "Sumi çok iyi olur, teşekkür ederim. Uzun bir gün oldu." Rothen kafasını kaldırıp Dannyl'e bakarak, soru soran bir biçimde kaşlarını kaldırdı. Dannyl gülümseyerek omuzlarını silkti. Rothen'in, Hırsızlar'la olan konuşmasının nasıl gittiğini öğrenmek için sabırsızlandığını biliyordu ama ilk önce, normalde çok uysal ve bağışlayıcı olan Ezrille'i neyin kızdırdığını öğrenmek istiyordu. "Ne kaçırdım?"

"Dün aramacılarımızdan biri, varoşların en iyi kısmındaki bir eve kadar bir muhbiri takip etmiş," diye anlatmaya başladı Rothen. "Evin sahibi, evsiz çocukların tavan arasında uyumasına izin veriyormuş ve muhbir daha büyük bir kızın orada saklandığını iddia etmiş. Meslektaşımız, kızın ve arkadaşının ev sahibinin yardımıyla, o gelmeden hemen önce kaçtığını iddia ediyor. Bu yüzden o da muhafızlara, adamı ve ailesini tahliye etmesini emretmiş ."

Dannyl kaşlarını çattı. "Meslektaşımız mı? Kim...?" Gözlerini kısarak Rothen'e baktı. "Bu, Fergun adındaki malum Savaşçı tarafından yaptırılmış olabilir mi?"

"Olabilir." Dannyl kaba bir ses çıkardı, sonra Ezrille ona dumanı tüten bir fincan sumi verirken gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sonra ne olmuş?" diye sordu Ezrille. "Adam tahliye edilmiş mi?"

"Lorlen emri iptal etmiş tabii ki," diye yanıtladı Yaldin, "ama Fergun zaten evin çoğunu dağıtmış. Gizli yerler aradığını söylüyor."

Ezrille kafasını iki yana salladı. "Fergun'un bu kadar şey olduğuna inanamıyorum... bu kadar... "

"Kinci?" diye homurdandı Dannyl. "Zavallı adamı sorguya çekmeye karar vermediğine şaşırdım."

"Cesaret edemezdi," dedi Yaldin küçümseyerek. "Artık edemez," diye onayladı Dannyl. Rothen iç geçirip arkasına yaslandı. "Dahası var. Bu akşam ilginç bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Fergun kızın gardiyanlığını istiyor."

Dannyl kanının donduğunu hissetti. "Fergun mu?" Ezrille kaşlarını çattı. "O güçlü bir büyücü değil. Lonca'nın zayıf büyücüleri çırakların gardiyanlığını almasından caydırdığını sanıyordum."

"Caydırıyoruz," dedi Yaldin. "Ama buna karşı bir kural yok."

"Kazanma şansı ne?"

"Kızın güçlerinin etkisini ilk o hissettiği için güçlerini ilk anlayanın o olduğunu söylüyor," dedi Rothen. "Bu iyi bir gerekçe mi?"

"Umarım değildir," diye mırıldandı Dannyl. Bu haber onu rahatsız etmişti. Fergun'u iyi tanıyordu. Hem de çok iyi... Alt tabakadaki insanları küçümseyen Fergun, bir varoş kızıyla ne yapmak isterdi ki? "Belki de Kuzey Meydanı'nda küçük düşürüldüğü için intikam almayı tasarlıyordur?" Rothen kaşlarını çattı. "Bak Dannyl..."

"Her olasılığı düşünmek zorundasın," diye araya girdi Dannyl.

"Fergun küçük bir çürük için bütün bu sıkıntıya katlanmayacaktır, egosu incinmiş olsa bile," dedi Rothen kendinden emin bir şekilde. "Sadece kızı kendisi yakalamak istiyor... ve sonrasında da insanların bunu unutmasını istemiyor."

Dannyl bakışlarını kaçırdı. Kır saçlı büyücü, Fergun'a duyduğu nefretin, çıraklık günlerinden kalan basit bir kinden daha fazlası olduğunu asla anlamamıştı. Dannyl, iş intikam almaya geldiğinde, sabit fikirli Fergun'un nasıl biri olabileceğini çok iyi tecrübe etmişti.

"Bu gelişmelerden dolayı bir kavga çıkacağını görüyorum." Yaldin kıkırdadı. "Zavallı kızın, Lonca'ya ne kadar çok sorun çıkarttığına dair en ufak bir fikri olmadığını biliyorsunuz. Bir çırağın gardiyanlığı için yarışan iki büyücü çok fazla rastlanan bir durum değil." Rothen hafifçe homurdandı. "Eminim, kızın en az ilgilendiği konu budur. Kuzey Meydanı'nda olanlardan sonra, onu öldürmeye niyetli olduğumuza inanmıştır."

Yaldin'in gülümsemesi kayboldu. "Ne yazık ki kızı bulmadan, onu ikna edemeyiz."

"Oh, bunu bilmiyorum," dedi Dannyl sessizce. Rothen kafasını kaldırıp genç büyücüye baktı.

"Bir önerin mi var Dannyl?"

"Zannedersem, yeni Hırsız arkadaşımın, varoşların her tarafına kendine has bilgi gönderme yöntemleri var."

"Arkadaş mı?" Yaldin inanmayarak bir kahkaha patlattı. "Şimdi de onlara arkadaşlar diyorsun."

"İş arkadaşı." Dannyl hınzırca gülümsedi. "Bir miktar başarı kazandığın sonucunu mu çıkartayım?" Rothen bir kaşını kaldırdı. "Biraz. Yalnızca bir başlangıç." Dannyl omuzlarını silkti. "Liderlerinden biriyle konuştuğuma inanıyorum." Ezrille'in gözleri büyüdü. "Nasıl görünüyor?"

"Adı Gorin'di."

"Gorin mi?" Yaldin kaşlarını çattı. "Garip bir isim."

"Anlaşılan liderleri kendilerine hayvan adları takıyor. Sanırım, görünüşlerine göre bir isim seçiyorlar, çünkü adam kesinlikle adaşına benziyordu. Çok iri ve kıllıydı. Neredeyse boynuz göreceğimi zannettim."

"Ne dedi?" diye sordu Rothen sabırsızca. "Söz vermedi. Ona, etrafta güçlerini kontrol etmeyi öğrenmemiş bir büyücünün olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlattım. Ama o, kızı bulması karşılığında, Lonca'nın ona vereceği şeyle daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu."

Yaldin kaşlarını çattı. "Yüksek Büyücüler, Hırsızlar'la işbirliği yapmayı kabul etmeyeceklerdir."

Dannyl umursamaz bir tavırla elini salladı. "Elbette etmeyeceklerdir. Bunu ona söyledim ve anladı. Sanırım parayı kabul edecek."

"Parayı mı?" Yaldin kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum..."

"Zaten bir ödül vaat ettiğimiz için, paranın Hırsızlar'dan birine gidip gitmemesi o kadar da önemli olmayacak." Dannyl ellerini iki yana açtı. "Herkes, paranın her halükarda varoşlulardan birine gideceğini biliyor; bu yüzden de bu insanın güvenilmez tabiatta birisi olması zaten bilinen bir şey ." Ezrille gözlerini yuvarladı. "Sadece sen, bunun gibi bir şeyi tamamen mantıklıymış gibi gösterebilirdin Dannyl."

Dannyl sırıttı. "Ah, dahası var. Eğer bunu dikkatli bir şekilde sunarsak, herkes şehre iyi bir hizmette bulundukları için Yüksek Büyücüler'in sırtını sıvazlayacaktır." Ezrille kahkaha attı. "Umarım Hırsızlar bunun farkına varmaz, aksi takdirde size yardım etmeyi reddedeceklerdir."

"Şey, bu şimdilik bir sır olarak kalmalı," dedi Dannyl. "Gorin'in bize yardım etmeye istekli olup olmadığını anlayana kadar, burada işlerin karışmasını istemiyorum. Sessiz kalacağınıza güvenebilir miyim?" Diğerlerine baktı. Ezrille hevesle başını salladı. Rothen bir kez başını eğdi. Yaldin kaşlarını çattıktan sonra omuzlarını silkti. "Pekala. Ama dikkatli ol Dannyl. Burada tehlikede olan yalnızca senin derin değil."

"Biliyorum." Dannyl gülümsedi. "Biliyorum."

* * *

Hırsızlar'ın Yolu'nda, bir lambanın ışığında yolculuk yapmak, karanlıkta el yordamıyla ilerlemekten daha hızlı ve daha ilginçti. Geçitlerin duvarları, görünüşte sonsuz farklı çeşit tuğladan yapılmıştı. Duvarların içine semboller oyulmuş ve kavşaklardan bazılarında çeşitli işaretler konmuştu. Rehber, bir kavşakta durdu ve lambayı yere koydu. Paltosundan bir avuç dolusu siyah bez parçası çıkardı. "Buradan sonra gözlerinizi bağlamam gerekiyor."

Cery başıyla onayladı ve adam gözlerini bağlarken sessizce bekledi. Adam, Sonea'nın arkasına geçti ve kız sert kumaş sıkıca yüzünü sararken gözlerini kapadı. Bir elin omzunu tuttuğunu hissetti, sonra bir diğeri bileğini tuttu ve onu geçitte çekmeye başladı. Dönemeçleri aklında tutmaya çalışmasına rağmen, kısa bir süre sonra sayısını şaşırdı. Dönemeçlerin içine karıştılar. Zayıf sesler duydular: konuşma sesleri, ayak sesleri, damlayan su sesleri ve adlandıramadığı başkaca sesler. Gözbağı derisini kaşındırıyordu ama rehber, etrafı dikizlediğini düşünür diye kaşımaya cesaret edemedi.

Rehber tekrar durduğunda, Sonea rahatlayarak iç geçirdi. Gözbağı çıkarıldı. Cery'ye göz attı. Cery ona güven veren bir şekilde gülümsedi.

Rehber paltosundan vernikle parlatılmış bir sopa çıkartıp duvardaki bir deliğe soktu. Bir duraklamanın ardından, duvarın bir bölümü içeriye doğru açıldı ve dışarı iri, kaslı bir adam çıktı. "Evet?"

"Faren'i görüşecekler, Ceryni ve Sonea," dedi rehber.

Adam başıyla onayladı, kapıyı ardına kadar açtı ve başıyla Sonea ve Cery'ye işaret etti. "İçeri girin."

Cery duraksadıktan sonra rehbere döndü. "Ben Ravi'yi görmek istemiştim." Adam sahtekarca gülümsedi. "Demek ki Ravi, Faren'i görmeni istiyor." Cery omuzlarını silkip içeri girdi. Onu takip eden Sonea; zehirli, sekiz bacaklı bir böcek olarak adlandırılan bir Hırsız'ın, bir kemirgen olarak adlandırılan diğer bir Hırsız'dan daha mı tehlikeli olduğunu merak etti. Küçük bir odaya girdiler. İki iri yapılı adam daha, odanın her iki tarafındaki sandalyelerinden onları süzdü. Onları karşılayan adam geçit kapısını kapattı, sonra diğer taraftaki kapıyı açtı ve başıyla içeri doğru devam etmelerini işaret etti. Yan odanın duvarlarından, tavanda sarı daireler oluşturan lambalar sarkıyordu. Zemin, uçları altın püsküllü bir halıyla

kaplıydı. Odanın uzak tarafında; siyah, üzerine tam oturan kıyafetler içinde, bir masanın arkasında oturan, kara derili bir adam vardı. Ürkütücü, soluk, sarı gözler dikkatle onları inceledi.

Sonea arkasına baktı. Hırsız, uzun yıllardır Kyralia'nın kuzeyinde yaşayan, gururlu çöl ırkının bir üyesi olan Lonmar'dı. Lonmarlar, Imardin'de seyrek görülürdü; katı kültürlerinin dışında yaşamaktan çok azı hoşlanıyordu. Hırsızlık, Lonmar'da büyük bir kötülük olarak sayılıyordu. İnançlarına göre, bir kişi bir şey çaldığı zaman, -ne kadar küçük olduğu önemli değildi- kişi ruhundan bir parça kaybederdi. Yine de, buradaki Hırsız bir Lonmardı. Adamın gözleri kısıldı. Sonea adama baktığını fark ederek bakışlarını çabucak yere çevirdi. Adam arkasına yaslandı, gülümsedi ve uzun kahverengi parmağıyla onu gösterdi. "Yaklaş kızım." Sonea masanın önüne kadar ilerledi. "Demek Lonca'nın aradığı kişi sensin, ha?"

"Evet."

"Sonea, değil mi?"

"Evet."

Faren dudaklarını büzdü. "Daha etkileyici bir şeyler bekliyordum." Adam omuzlarını silkti, ardından öne doğru eğilip dirseklerini masanın üstüne koydu. "Söylediğin kişi olduğunu nereden bileceğim?"

Sonea omzunun üstünden arkaya baktı. "Cery, benim o olduğumu bildiğini söyledi, beni izlemiyor muydunuz?"

"Ah öyle mi dedi?" Faren kıkırdadı ve bakışları Cery'e kaydı. "Zeki biri, şu küçük Ceryni. Tıpkı babası gibi. Evet ikinizi de izliyorduk ama Cery'yi daha da uzunca bir süredir. Buraya gel Cery." Cery, Sonea'nın yanına ilerledi. "Ravi selamlarını gönderdi."

"Bir kemirgenden ötekine mi?" Cery'nin sesi hafifçe titredi. Beyaz dişler parladı ama Faren'in sırıtışı çabucak kayboldu ve sarı gözleri tekrar Sonea'ya çevrildi.

"Demek büyü yapabiliyorsun, öyle mi?" Sonea boğazını ıslatmak için yutkundu. "Evet."

"Kuzey Meydanı'ndaki küçük sürprizinden beri büyü kullandın mı?"

"Evet." Faren'in kaşları kalktı. Elleri saçlarının arasında gezindi. Şakağında birkaç gri çizgi vardı ama teni pürüzsüz ve kırışıksızdı. Parmaklarını n çoğu, iri taşlı olan yüzüklerle doluydu. Sonea, daha önce bir varoşlunun ellerinde hiç bu büyüklükte taşlar görmemişti... ama bu adam sıradan bir varoşlu değildi.

"Güçlerini keşfetmek için kötü bir zaman seçtin Sonea," dedi Faren. "Artık büyücüler seni bulmaya can atıyor. Aramaları bizi büyük bir sıkıntıya soktu... Hiç şüphe yok ki, ödül de seni büyük bir sıkıntıya soktu. Şimdi bizden, seni onlardan saklamamızı istiyorsun. Seni onlara teslim edip ödülü almak bizim için daha iyi olmaz mı? Aramalar sona erer. Sinir bozucu büyücüler gider... Biraz daha zenginleşirim... " Kız tekrar Cery'ye baktı. "Ya da bir anlaşma yapabiliriz."

Faren omuzlarını silkti. "Yapabiliriz. Karşılık olarak ne teklif ediyorsun?"

"Babam, ona borçlu olduğunu söylemişti... " diye başladı Cery.

Sarı gözler Cery'ye kıvılcım saçtı. "Baban bize ihanet ettiği zaman bütün alacaklarını kaybetti," diye çıkıştı Faren. Cery başını önüne eğdikten sonra çenesini kaldırdı ve Hırsız'ın gözlerine baktı. "Babam bana çok şey öğretti," diye başladı. "Belki size... " Faren homurdanıp elini salladı. "Bir gün bize yararlı olabilirsin küçük Ceryni ama şu anda, babanın sahip olduğu arkadaşlara sahip değilsin... ve bu istediğin büyük bir iyilik. Başıboş bir büyücüyü Lonca'dan saklamanın cezasının ölüm olduğunu biliyor muydun? Kral, emretmediği şeylerin yapılmasından hiç hoşlanmaz." Bakışları Sonea'ya kaydı ve kurnazca gülümsedi. "Ama, bu ilginç bir fikir. Büyük anlaşmalar, yapmayı sevdiğim türden şeylerdir." Ellerini birbirine kavuşturdu. "Arınma'dan beri güçlerini ne için kullandın?"

"Bir şeyleri tutuşturdum." Faren'in gözleri parladı. "Gerçekten mi? Başka bir şey yaptın mı?"

"Hayır."

"Niye bize şimdi bir şeyler göstermiyorsun?" Kız uzun uzun adama baktı. "Şimdi mi?" Adam eliyle masanın üstünde duran kitaplardan birini gösterdi. "Şunu hareket ettirmeyi dene." Sonea, Cery'ye baktı. Arkadaşı hafifçe başıyla onayladı. Dudağını ısırarak, Hırsızlar'ın yardımını kabul ettiği anı

hatırladı. Artık büyü kullanmak istemiyordu ama kabul etmek zorundaydı. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiğinin bir önemi yoktu. Faren arkasına yaslandı. "Hadi." Sonea derin bir nefes alarak kitaba baktı ve hareket etmesini arzuladı. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatarak, Kuzey Meydanı'nı ve Burril'le yaptıkları dövüşü düşündü. Her iki seferinde de öfkelendiğini hatırladı. Gözlerini kapatarak büyücüleri düşündü. Hayatını mahvetmişlerdi. Korunmak için kendini Hırsızlar'a satması onların suçuydu. Öfkesinin kabardığını hissederek gözlerini açtı ve kızgınlığını kitaba yansıttı. Bir çatırtı koptu ve odayı bir ışık parlaması doldurdu. Kitap alevler içinde kalınca Faren, küfür ederek geriye sıçradı. Masadaki sürahiyi kaparak, ateşi söndürmek için içindekini aceleyle kitabın üzerine döktü. "Üzgünüm," dedi Sonea çabucak. "Son seferde de istediğimi yapamadım. Ben..." Faren, kızı susturmak için elini kaldırdı ve sırıttı. "Sanırım, sende korumaya değecek bir şeyler var, genç Sonea."

VIII
Karanlıktaki Mesajlar

Kalabalık Gece Odası'na göz gezdiren Rothen, erken gelmekle hata yaptığını anladı. Bir kalabalıkla konuşmak yerine; aynı sorulara defalarca cevap vermeye zorlanarak, küçük gruplar ya da kişiler tarafından sorgulanmıştı.

"Kendimi formülleri tekrar eden bir çırak gibi hissetmeye başlıyorum," diye mırıldandı Dannyl'e, sinirli bir şekilde.

"Belki her akşam, gelişmeler hakkında bir rapor yazıp kapına aşmalısın."

"Bunun da pek yardımı olacağını sanmıyorum. Eminim, beni şahsen sorgulamazlarsa, bazı

bilgi parçacıklarını atladıklarını düşüneceklerdir."

Rothen kafasını iki yana salladı ve sohbet eden büyücü gruplarına göz gezdirdi. "Ve bir takım sebeplerden dolayı, hepsi de bunu benden duymak istiyor. Neden seni hiç rahatsız etmiyorlar?"

"Çok açık. Kıdemliliğine saygıdan," diye yanıtladı Dannyl.

Rothen gözlerini kısıp arkadaşına baktı. "Açık mı?"

"Ah, işte; zavallı, yorgun ses tellerini ıslatmak için biraz şarap." Dannyl, tepsi taşıyan bir hizmetkâra işaret etti. Rothen bardağı alarak, minnettar bir şekilde yudumladı. Her nasılsa, operasyonun gayri resmi düzenleyicisi olmuştu. Fergun ve arkadaşlarının dışındaki herkes, talimat için Rothen'e bakıyordu. Bu ona, etkin olarak arama yapabilmesi için az bir zaman bırakıyordu; çünkü, buldukları kızları ona teşhis ettirmek isteyenlerden gelen zihin iletişimleri yüzünden, çalışmaları gün içinde defalarca bölünüyordu.

Birisi omzuna dokununca irkildi. Dönünce, yanında duran Yönetici Lorlen'i gördü. "İyi akşamlar Lord Rothen, Lord Dannyl," dedi Lorlen. "Yüce Lord, sizinle konuşmak istiyor." Rothen, her zamanki yerinde oturan Yüce Lord'u görmek için odaya baktı. Konuşma mırıltıları, Akkarin'in varlığı fark edilince, bir ilgi uğultusuna dönüşmüştü. *Bir kez daha kendimi tekrar edecekmişim gibi görünüyor,* diye düşündü Rothen, Dannyl'le beraber, Lonca liderine doğru ilerlerken. Yaklaşırlarken Yüce Lord, kafasını kaldırıp onlara baktı ve neredeyse görülmeyen bir baş hareketiyle onları selamladı. Uzun parmakları bir şarap bardağını sarmalamıştı. "Lütfen oturun." Lorlen, iki sandalye gösterdi. "Bize aramalarınızın nasıl gittiğini anlatın."

Rothen bir sandalyeye yerleşti. "İki yüzün üstünde muhbirle görüştük. Çoğu yararlı bir bilgi vermedi. Birkaç tanesi, kıza yaklaşılmaması gerektiğini söylememize rağmen, sıradan dilenci kızları yakalayıp getirmişler. Çoğu da, kızın saklandığına inandıkları yerler boş çıkınca, hayal kırıklığına uğradı. Ne yazık ki şimdilik rapor edebileceğim her şey bu kadar." Lorlen başıyla onayladı. "Lord Fergun, kızın birisi tarafından korunduğuna inanıyor." Dannyl'in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü ama hiçbir şey söylemedi. "Hırsızlar mı?" diye belirtti Rothen. Lorlen omuzlarını silkti. "Ya da başıboş bir büyücü. Varlığını saklamayı çok çabuk öğrendi."

"Bir başıboş mu?" Rothen, Yüce Lord'un varoşlarda başıboş büyücüler olmadığını söylediğini hatırlayarak, Akkarin'e baktı. "Artık bir başıbo ş büyücümüzün olduğundan şüphelenmek için bir sebep olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Birisinin büyü kullandığını hissettim," dedi Akkarin sessizce. "Çok fazla ve uzun süreli değil. Şimdiye kadar bir öğretmeni olsaydı, ilk olarak etkinliklerini saklamayı öğütleyeceği için kızın tek başına deneme yaptığını düşünüyorum." Rothen, Yüce Lord'a baktı. Akkarin'in şehirdeki böylesine zayıf büyüsel olayları hissedebilmesi aşırı derecede şaşırtıcı, hatta rahatsız ediciydi. Akkarin'in kara gözleri onun gözlerine bakmak için kalkarken, Rothen çabucak ellerine baktı. "Bu... ilginç bir haber," diye karşılık verdi. "Kızın... Kızın izini sürebilir misiniz?" diye sordu Dannyl.

Akkarin dudaklarını büzdü. "Kız büyüyü kısa patlamalar şeklinde kullanıyor, bazen tek bir oluş, bazen bir saatte birkaç kez. Bekleyip tetikte olursanız patlamaları hissedebilirsiniz ama gücünü daha uzun zaman dilimleri içinde kullanmadıkça, onu bulup yakalamanız için yeterli zamanınız olmayacaktır."

"Ama her büyü kullandığında biraz daha yaklaşabiliriz," dedi Dannyl ağır ağır. "Şehrin içine yayılıp bekleyebiliriz. Her deneme yaptığında, biraz daha yaklaşabiliriz." Yüce Lord başıyla onayladı. "Kız, Dış Çember'in kuzey bölümünde."

"O halde yarın oradan başlayalım." Dannyl parmaklarını birbirine vurdu. "Ama kızın planımızı anlamaması için dikkatli olmalıyız. Eğer birisi tarafından korunuyorsa, büyücüleri gözetleyen yardımcıları olabilir." Yüce Lord'a bakıp bir kaşını kaldırdı. "Kılık değiştirirsek başarı şansımız artacaktır." Akkarin'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Pelerin, cüppelerinizi yeterince saklayacaktır."

Dannyl çabucak başıyla onayladı. "Elbette."

"Yalnızca tek bir şansınız var," diye uyardı Lorlen. "Kız büyü kullanırken onu hissedebildiğinizi öğrenirse, her denemeden sonra yeni bir yere geçerek sizden kaçacaktır."

"O halde hızlı çalışmalıyız... ve ne kadar çok büyücü yardım ederse, kızın yerini o kadar çabuk buluruz."

"Daha fazla gönüllü isteyeceğim."

"Teşekkür ederiz Yönetici." Dannyl, başını eğerek selam verdi. Lorlen gülümseyip arkasına yaslandı. "İtiraf etmeliyim ki, küçük kaçağımızın güçlerini kullanmaya başladığını öğrenmenin beni mutlu edeceğini hiç düşünmemiştim."

Rothen kaşlarını çattı. *Evet,* diye düşündü, *ama her denemesinde, güçlerinin kontrolünü tamamen kaybetmeye daha da yaklaşıyor.*

*** * ***

Paket küçük boyutuna rağmen ağırdı. Cery, paketi masanın üstüne bıraktığında tok bir ses çıkarttı. Faren, paketi aldı ve etrafındaki kâğıdı

yırtarak; küçük, ahşap bir kutuyu açığa çıkardı. Kutuyu açınca, küçük disklerin yansıttığı ışıklar, Hırsız'ın üstüne ve arkasındaki duvara saçıldı. İçine baktığında, cilalanmış sikkeleri gördüğü zaman Cery'nin göğsü sıkıştı. Faren, içine dört tane kanca yerleştirilmiş tahta bir blok çıkardı. Hırsız, kancaların üstüne sikkeleri dizmeye başlayınca Cery izledi. Sikkelerdeki delikler ilgili kancalara uyuyordu: yuvarlak kancanın üstüne altın, karenin üstüne gümüş ve üçgenin üstüne büyük bakırlar. Büyük bakırlar için olan son kanca, ki Cery'ye en tanıdık gelen oydu, boş kaldı. Dizili sikkelerin sayısı ona ulaşınca Faren onları bir kabın içine yerleştirdi. "Sana vereceğim bir iş daha var Ceryni." Gözlerini, önünde düzenli olarak yığılan servetten isteksizce ayıran Cery doğruldu. Faren'in sözleri kafasına dank edince kaşlarını çattı. Sonea'yı görmesine izin verilmeden önce, kaç tane daha 'iş' yapması gerekiyordu? Faren'in, kızı yanına almasından beri bir haftadan fazla bir zaman geçmişti. Kendine hakim olarak, başıyla onayladı. "Nedir?" Sarı gözleri keyifle parlayan Faren arkasına yaslandı. "Bu, yeteneklerine çok daha uygun bir iş olabilir. İki haydut, iç Kuzeyyakası civarındaki dükkânları soymaya başlamış... dükkânlar anlaşmalarım olan insanlara ait. Senden, bu ikilinin nerede yaşadığını bulmanı ve onları yakından izlediğimi kesin bir şekilde anlatacak tarzda bir mesaj götürmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?" Cery başıyla onayladı. "Onları nasıl tanıyacağım?"

"Adamlarımdan biri dükkâncıları sorguladı. Seni o bilgilendirecek. Bunu al." Cery'ye katlanmış, küçük bir kâğıt parçası verdi. "Dışarıdaki odada bekle."

Cery döndükten sonra durdu. Dönüp Faren'e baktı ve Sonea'yı sormak için uygun bir zaman olup olmadığını düşündü.

"Yakında," dedi Faren. "Yarın... Eğer her şey yolunda giderse."

Cery başıyla onaylayarak, kapıya yürüdü ve dışarı çıktı. İri yarı muhafızların onu şüpheyle süzmesine karşın, Cery onlara gülümseyerek karşılık verdi. Birisinin uşaklarından asla düşman edinme, demişti babası ona. Hatta, seni daha çok sevmelerini sağla. Bu ikisi birbirlerine kardeş kadar benziyordu fakat birinin çenesinde bulunan bir yara izi, onları birbirinden ayırmada kolaylık sağlıyordu.

"Burada beklemem söylendi," dedi Cery adamlara. Bir sandalyeyi gösterdi. "Oturabilir miyim?"

Yara izi olan adam omuzlarını silkti. Cery oturup odaya göz gezdirdi. Gözleri, duvarda asılı duran, parlak yeşil kumaştan bir şeride takıldı. Üzerinde altın işlemeler olan bir şeritti. "Hey! Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu, tekrar ayağa kalkarak. Yara izi olan adam sırıttı. "Evet."

"Thunderwind'in eyer kuşağı mı?" diye sordu Cery, nefesi kesilerek. "Nereden aldın bunu?"

"Kuzenim, Arran Evi'nin ahırında çalışıyor," diye yanıtladı adam. "Benim için aldı." Elini uzatıp kumaşı okşadı. "Bana yirmi altın kazandırdı bu at."

"Çok iyi bir yarışçı olduğunu söylerler."

"Onun gibisi bir daha asla gelmez."

"Yarışı izledin mi?"

"l-ıh. Sen?"

Cery sırıttı. "Biletçilerin arasından sıvıştım. Hiç kolay olmadı. Thunderwind'in günü olacağını bilmiyorlardı. Sadece çok şanslıydı." Yarışı anlatan Cery'yi dinleyen nöbetçinin gözleri buğulandı.

Kapının çalınması konuşmalarını böldü. Sessiz nöbetçi kapıyı açtı ve içeri, siyah, uzun bir ceket giyen, ters bir yüz ifadesi taşıyan, uzun boylu, atletik yapılı bir adam girdi. "Ceryni?" Cery öne çıktı. Adam kaşlarını kaldırarak Cery'yi inceledi, sonra başıyla takip etmesini işaret etti. Cery kafasıyla nöbetçileri selamlayarak geçitte ilerlemeye başladı. "Seni bilgilendirmem söylendi," dedi adam. Cery başıyla onayladı. "Haydutların eşgali nedir?"

"Bir tanesi benim boyumda ama daha iri, diğeri daha kısa ve sıska. Saçları kısa ve siyah. Saçlanın halinden, kendilerinin kestiği anlaşılıyor. İri olanın gözlerinden birinde tuhaf bir şey var. Bir dükkân sahibi komik göründüklerini söylemişti. Bir diğeri de ilginç olduklarını... Sonuçta basit birer varoşlular."

"Silahları?"

"Bıçak."

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

"Hayır ama esnaflardan biri, bu akşam onları bir bolevinde görmüş. Şimdi onların izini sürebilmek için oraya gidiyorsun. Eve dolambaçlı yoldan döneceklerine emin olabilirsin, bu yüzden kurnaz ol."

"Tabii ki. Tarzları ne?" Adam arkasına baktı. Yüzündeki ifade tepkisizdi. "Sert. Esnafları ve birkaç aileyi dövmüşler. Oyun oynamak için durmamışlar ama. İstediklerini alıp, işleri bitince hemen tüymüşler."

"Ne almışlar?"

"Çoğunlukla sikke. Etrafta varsa, biraz içki. Neredeyse geldik." Geçitten karanlık sokağa çıktılar. Rehber lambayı söndürdü ve Cery'yi bir caddeye yönlendirdi, sonra bir kapı eşiğinin gölgelerinde durdu. Yolun karşısından gelen eğlence sesleri, dikkatini bir bolevine çekti.

Karşı sokaktaki bir adam, elleri ile hızlı ve sessiz bir işaret yaptı. Adamın el ve bakışlarını takip eden Cery, yandaki sokakta bir hareket yakaladı. "Hâlâ oradalar. Bekleyeceğiz." Cery kapıya yaslandı. Adam dikkatle bolevini izlerken hiç konuşmadı. Yağmur, çatılarda tıkırdayarak ve çamurlu su birikintilerine yeni şekiller vererek yağmaya başlamıştı. Beklerlerken, evlerin üzerinden yükselen ayın ışığı, yağmur bulutlarının arkasına ulaşmadan ve gökyüzünde hayaletsi bir parıltıya dönüşmeden önce son kez sokağı doldurdu. Bolevinden küçük gruplar halinde erkekler ve kadınlar çıktı. Erkeklerden oluşan büyükçe bir grup, gülerek ve yalpalayarak sokağa çıktıklarında, Cery'nin rehberi gerildi. Cery daha dikkatli bakınca, iki siluetin, eğlence düşkünlerinin yanından geçtiklerini gördü. Ara sokaktaki gözcü elleriyle başka bir hareket yaptı ve Cery'nin rehberi başıyla onayladı. "Bunlar onlar." Cery başıyla onaylayarak yağmura çıktı. İki adamı sokağın aşağısına doğru takip ederken gölgelerde kaldı. Bir tanesi açıkça sarhoştu; diğeriyse gizlice su birikintilerini araştırıyordu. Cery arayı biraz açmalarına izin verdi. Sarhoş adam, çok az içtiği için arkadaşını azarlarken Cery dikkatle dinledi. "Hiçbir şey olmayacak Tullin," diye geveledi adam. "Biz onlara göre çok zekiyiz."

"Kes şunu Nig."

İkili, varoşların içinde daireler çizerek ilerliyordu. Tullin zaman zaman durup etrafı kolaçan ediyordu. Gölgelerde duran Cery'yi hiç görmedi. Sonunda arkadaşının dırdırına sinirlenen Tullin, varoşlarda düz bir rota çizdi ve terkedilmiş bir dükkâna ulaştı. İkili içeride kaybolur kaybolmaz, Cery binayı incelemek için daha yakına süzüldü. Dükkânın hemen önünde yerde bir tabela yatıyordu. Raka kelimesini tanıdı. Bir elini göğsüne koyarak, cebinde bekleyen mesajı düşündü. Faren, mesajın haydutları korkutacak şekilde verilmesini istiyordu. İkiliye, Hırsızlar'ın her şeyden haberdar olduğunun gösterilmesi gerekiyordu; kim olduklarından, nerede saklandıklarından, ne yaptıklarından ve Hırsızlar'ın onları ne kadar kolayca öldürebileceklerinden... Cery düşünürken dudaklarını ısırdı. Notu kapılarının altından atabilirdi ama bu çok kolay olurdu. Bu, haydutları saklanma yerlerinin içinde birisinin olduğunu keşfetmeleri kadar korkutmazdı. Adamlar tekrar dışarı çıkana kadar bekleyecek, sonra içeri süzülecekti.

Ya da beklemeli miydi? Saklanma yeri olarak kullandıkları evlerine döndüklerinde bir mesaj bulmak onları korkuturdu ama uyanıp da, uyurlarken birisinin orada olduğunu fark etmeleri kadar değil.

Cery gülümseyerek saklanma yerini düşündü. Burası, her biri, bir sonrakinin duvarını paylaşan dükkânlar sırasının bir parçasıydı. Bu, dükkâna sadece önden ve arkadan girilebileceği anlamına geliyordu. Cery, sokağın sonuna ilerleyerek, ikiliyi takip ettiği sokağa girdi. Sokak boş tahta kasalar ve çöp yığınlarıyla doluydu. Kapıları saydı ve duvarın dibine yığılmış, çürümüş raka yapraklarıyla dolu, kokuşmuş torbaları görünce, haydutların dükkânını bulduğunu anladı. Çömelerek, arka kapının anahtar deliğinden içeriyi gözetledi. Odanın diğer tarafında bir lamba yanıyordu. Biri uzak taraftaki bir yatağa yatmış, hafifçe horluyordu. Tullin, yüzünü ovarak volta atıyordu. Adam, lambanın ışığına döndüğü zaman, Cery adamın çarpılmış gözünü ve altındaki koyu gölgeleri gördü. İri adam uyuyamıyordu... Muhtemelen, Hırsızlar'ın bir ziyaret için damlayacağından şüphelenen Tullin, sanki Cery'nin düşüncelerini okumuş gibi, aniden arka kapıya doğru yürümeye başladı. Cery, sıvışmaya hazır bir biçimde gerildi ama Tullin, kapı koluna uzanmadı. Parmakları odanın ortasında havada asılı duran bir şeyin etrafına kapandı ve görüş alanının dışına, yukarı doğru izlediği yolu takip etti. İp, diye tahmin etti Cery. Tullin'in istenmeyen

ziyaretçilere karşı bir tuzak kurduğunu tahmin etmek için kapının üstünde asılı duran şeyi görmesine gerek yoktu.

Tullin, tatmin olmuş bir şekilde ikinci yatağa doğru ilerledi. Kemerinden bir bıçak çıkardı ve bıçağı yandaki masaya koydu, sonra lambanın yağını yeniledi. Odaya son bir kez göz gezdirdikten sonra yatağa uzandı. Cery kapıyı düşündü. Raka, Imardin'e, kendi yapraklarına sarılmış salkımlar şeklinde geliyordu. Fasulyeler, dükkân sahipleri tarafından salkımlarından ayıklanıyor ve kavruluyordu. Yapraklar ve salkımlar genelde dışarıda bulunan bir yalağa açılan oluğun içine bırakılıyordu ve yalakların içindekiler daha sonra şehrin yakınındaki çiftçilere satılmak üzere çocuklar tarafından toplanıyordu.

Cery, duvarı takip ederek oluğun kapağını buldu. Kapak, içeriden -açılması zor olmayan-basit bir sürgüyle kilitlenmişti. Paltosundan küçük bir matara ve bir kamış tıkardı. Kamışa bir miktar yağ çekerek, dikkatle sürgüyü ve kapağın menteşelerini yağladı. Matarayı ve kamışı paltosuna geri koyarak, çıkardığı birkaç tane kürdan ve manivela kolu ile sürgüyü kurcalamaya başladı. Bu yavaş bir işti ama iyice uykuya dalması için Tullin'e, bol miktarda zaman veriyordu. Sürgü açıldığında, Cery dikkatle kapağı kaldırdı ve içerideki küçük boşluğu inceledi. Kürdanları cebine koyarak, çok iyi dokunmuş kumaştan bir beze sarılı, parlatılmış, metal bir parça çıkardı. Kolunu oluğa sokarak, metali Tullin'in tuzağını incelemek için bir ayna gibi kullandı. Gördüğü şey karşısında neredeyse yüksek sesle gülecekti. Kapının üstünde asılı duran şey bir tırmıktı. Sapının ucu, bir iple kapı eşiğinin üstündeki bir kancaya bağlanmıştı. Tırmığın demir dişleri bir kirişin üstünde dengelenmiş, muhtemelen bir çivinin üstüne yerleştirilmişti. Dişlerden kapı koluna doğru bir parça ip gerdirilmişti. *Çok kolay*, diye düşündü Cery. Başka tuzak olup olmadığını kontrol etti ama bulamadı. Kolunu oluktan çıkartarak, tekrar kapıya gitti ve yağlama aletlerini tekrar çıkarttı. Kilide hızlıca göz gezdirdi. Kilit muhtemelen haydutlar dükkâna ilk girdiklerinde kırılmış olduğunu gösteriyordu. Paltosundan küçük bir kutu çıkartarak açtı ve içinden ince bir bıçak aldı. Diğer cebinden babasından kalan mirasın bir parçası olan, menteşeli bir alet çıkarttı. Bıçağı alete kenetleyerek, anahtar deliğinden soktu ve kapı kolunu yokladı. Kolu bularak, aleti, ipin gerginliğini hissedene kadar kol boyunca ilerletti. Bıçağı sıkıca ipin üstüne bastırdı. Oluğa geri giderek, aynayla, ipin artık zararsız

bir şekilde kirişlerin üstünden sallandığını gördü. Sakin bir şekilde aletlerini toparladı, botlarının altına birer parça kumaş sardı ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Sessizce kapıyı açtı. İçeri süzülerek, dikkatle, uyuyan adamlara baktı. Babası her zaman, birisinin yanına gizlice sokulmanın en iyi yolunun, onların yanına gizlice sokulmamaya çalışmak olduğunu söylerdi. Haydutları inceledi. Her ikisi de uyuyordu, üstelik sarhoş olanı hafifçe horluyordu. Odanın karşı tarafına yürüyerek ön kapıyı inceledi. Kilitte bir anahtar duruyordu. Arkasını dönerek, tekrar iki adamı inceledi. Tullin'in bıçağı karanlıkta parlıyordu. Cery, Faren'in mesajını çıkartarak, haydutların yanına ilerledi. Bıçağı kullanarak kâğıdı dikkatli bir şekilde masaya tutturdu. Bu işe arayacaktır. Pis pis gülümseyerek, tekrar ön kapıya gitti ve anahtarı tuttu. Anahtarı çevirince kilit tıkladı. Tullin'in göz kapakları oynadı ama açılmadı. Cery kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra kapıyı çarparak kapadı. İçeriden bir bağırış geldi. Cery, yandaki dükkânın karanlık kapı eşiğine fırlayarak, izlemek için arkasını döndü. Bir süre sonra dükkânın kapısı açıldı ve Tullin yüzü donuk, ay ışığında solgun bir şekilde uzun uzun karanlığın içine baktı. Dükkânın içinden önce bir itiraz sesi, ardından da bir korku çığlığı yükseldi. Tullin kaşlarını çatıp dükkânın içine girdi.

Cery gülümseyerek, karanlığın içine süzüldü.

** * **

Sonea, sessizce Faren'e küfür etti. Önündeki ocakta kısa bir tahta parçası duruyordu. Çeşitli nesnelerle yapılan çalışmalardan sonra, büyüyle deney yaptığı zaman kullanılabilecek en güvenli malzemenin ağaç olduğuna karar vermişti. Tahta ucuz değildi -kereste, kuzey dağlarında kesiliyor ve Tarali Nehri'den aşağı yüzdürülüyordu- ama buna rağmen, gözden çıkarılabilirdi ve odada bol miktarda vardı.

Şüpheyle tahta parçasına baktı, sonra hayal kırıklığının buna değdiğini kendine hatırlatmak için odaya göz gezdirdi. Etrafında vernikli masalar ve yastıklı sandalyeler vardı. Bitişik odalarda yumuşak yataklar, bol miktarda yiyecek ve cömert bir likör stoku vardı. Faren ona, büyük Evler'in birinden gelen onurlu bir konuk gibi davranıyordu.

Ama o kendini bir mahkum gibi hissediyordu. Tamamen yerin altında olduğu için sığınağın hiç penceresi yoktu. Buraya sadece tek bir yol ile ulaşılabiliyordu ve yol, gece gündüz korunuyordu. Yalnızca Faren'in en güvendiği insanlar, 'akrabaları', yolu biliyordu. İç geçirerek omuzlarını düşürdü. Hem büyücülerden hem de meraklı varoşlulardan uzaktı ama şimdi de sıkıntıyla mücadele ediyordu. Altı gün boyunca aynı duvarlara baktıktan sonra, odanın lüksleri bile artık ilgisini çekmiyordu, gerçi Faren, arada sırada uğruyordu ama büyü deneyleri yapmaktan başka çok az şeyi vardı.

Büyük olasılıkla Faren'in niyeti de buydu. Tahta parçasına baktı. Sonra bir başka sıkıntı kapladı içini. Sığınağa geldiğinden beri günde birkaç kez güçlerini kullanmaya çalışmasına rağmen, asla düşündüğü şekilde çalışmamışlardı. Bir şeyi yakmak istediği zaman hareket ediyordu. Hareket etmesini istediği zaman ise patlıyordu. Kırılmasını arzuladığı zamanda yanıyordu. Faren'e bunu söylediği zaman, adam sadece gülümsemiş ve pratik yapmaya devam etmesini söylemişti. Sonea suratını buruşturarak dikkatini tekrar tahta parçasına çevirdi. Derin bir nefes alarak, uzun uzun tahta parçasına baktı. Gözlerini kısarak, tahtanın şöminenin taşlarında yuvarlanmasını arzuladı. Hiçbir şey olmadı.

Sabırlı ol, dedi kendi kendine. Büyü, işe yaramadan önce, genelde birkaç deneme gerektiriyordu. Bütün iradesini hayal edilmiş bir gücün içine toplayarak, tahta parçasına hareket etmesi komutunu verdi. Tahta parçası kıpırdamadı.

İç geçirip çömeldi. Büyü her defasında öfkeli olduğu zaman çalışmıştı. Onu kızdıran bir şeyler düşünerek bu duygularını yukarı çektiğinde de, bu iş yorucu ve iç karartıcı oluyordu. Ama büyücüler bunu her zaman yapıyorlar, diye hatırlattı kendine. Büyü güçlerini yukarı çekmek için, içlerinde öfke ve nefretin bir haznesini mi saklıyorlardı? Ürperdi. Ne biçim insanlardı bunlar?

Tahta parçasına bakarak, bunu sadece bu şekilde yapmak zorunda olduğunu fark etti. Büyü yapmaya ihtiyacı olduğunda kullanmak üzere öfkesini biriktirmeli ve nefretini toplamalıydı. Bunu yapmazsa, başarısız olacaktı ve Faren onu Lonca'ya bırakacaktı. Kollarını vücuduna dolayarak, boğucu bir çaresizliğin içinde hissetti kendini. *Kapana kısıldım,* diye

düşündü. *İki seçeneğim var: ya onlardan biri olurum ya da beni öldürmelerine izin veririm.* Hafif bir çat sesi duydu. Sanki bir nesne havaya atılıp aniden yere doğru çekilmiş gibi. Sıçrayıp etrafına bakındı. Sandalyelerden ikisinin arasındaki küçük bir masanın yüzeyinde parlak turuncu alevler kıvrılıyordu. Ayağa fırladı ve kalbi çarparak geri çekildi. *Bunu ben mi yaptım?* diye düşündü. *Ama kızgın değildim.*

Alevler çoğalırken ateş çatırdamaya başladı. Sonea ne yapacağından emin olamayarak yavaş yavaş masaya yaklaştı. Sığınağının yandığını öğrendiği zaman, Faren ne diyecekti? Homurdandı. Sinirlenecekti ve evcil büyücüsünün öldüğünü öğrenince biraz hayal kırıklığına uğrayacaktı. Duman yukarı doğru süzülüyor ve hava bacasından yukarı kıvrılıyordu. Sonea emekleyerek masanın bir bacağını tuttu ve masayı ileri doğru itti. Hareketle birlikte ateş birdenbire daha da yükseldi. Sonea ısıdan uzak durmaya çalışarak masayı kaldırdı ve şöminenin içine attı. Masa ızgaraya doğru yaslandı ve yanmaya devam etti. Sonea iç geçirdi ve alevlerin masayı yutmasını izledi. En azından yeni bir şey keşfetmişti. Masalar kendi kendine alevler içinde kalmazdı. Çaresizlik de büyüyü uyandıran bir duyguymuş gibi görünüyordu. *Öfke, nefret ve çaresizlik,* diye düşündü. *Büyücü olmanın neresi eğlenceli?* "Bunu hissettin mi?" diye sordu Rothen, sesi heyecandan gerilmiş bir şekilde. Dannyl başıyla onayladı. "Evet. Beklediğim şey bu değildi. Büyü hissetmenin, şarkı söyleyen birisini hissetmek gibi olduğunu düşünmüştüm hep. Bu daha çok bir öksürüğe benziyor."

"Bir büyü öksürüğü."

Rothen kıkırdadı. "Büyüyü tanımlamanın ilginç bir yolu."

"Nasıl şarkı söyleyeceğini veya konuşacağını bilmeseydin, onun yerine kaba sesler çıkartır mıydın? Belki kontrol edilemediğinde büyü buna benziyordur." Dannyl gözlerini kırpıştırdı, sonra pencereden uzaklaştı ve gözlerini ovdu. "Geç oldu ve ben oldukça yorgunum. Biraz uyumalıyız." Rothen başını salladı ama pencereden uzaklaşmadı. Gözlerini dikmiş, şehirde yanan son birkaç ışığa bakıyordu.

"Saatlerdir dinliyorduk. Artık hiçbir yararı yok," dedi Dannyl. "Artık onu hissedebildiğimizi biliyoruz. Biraz uyu Rothen. Yarın zinde olmamız

gerekecek."

"Kızın bize bu kadar yakın olduğunu bilip, bizim onu bulamadığımızı düşünmek inanılmaz gibi görünüyor," dedi Rothen hafifçe. "Ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum."

"Rothen," dedi Dannyl sert bir şekilde. Kır saçlı büyücü iç geçirip Dannyl'e döndü. Bitkin bir şekilde gülümsedi. "Pekala. Uyumayı deneyeceğim."

"Güzel." Dannyl, tatmin olmuş bir şekilde kapıya yürüdü. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler Dannyl."

Kapı kapanırken arkasına bakan Dannyl, arkadaşını yatak odasına doğru yürürken görünce memnun oldu. Rothen'in kızı bulmaya olan tutkusunun, görevi bilincini geçtiğini biliyordu. Koridorda ilerlerken kendi kendine gülümsedi.

Yıllar önce, Dannyl henüz bir çırakken, Fergun kaba bir şakanın öcünü almak için onun hakkında söylentiler yaymıştı. Hiç kimsenin Fergun'u ciddiye alacağını düşünmemişti ama öğretmenler ve çıraklar ona farklı davranmaya başlayınca ve saygılarını geri kazanmak için hiçbir şey yapamayacağını anlayınca, üslerine olan bütün saygısını yitirmişti. Derslerine olan isteği gitmiş ve çok fazla geride kalmıştı.

Ama Rothen onun yanında yer almış; sonsuz görünen azmi ve iyimserliği ile Dannyl'in aklını, büyüye ve öğrenmeye geri döndürmüştü. Görünen o ki, zor durumdaki gençlere yardım etme isteğine engel olamıyordu. Dannyl, arkadaşının her zamanki gibi azimli olduğundan emin olmasına rağmen, Rothen'in bu kızın eğitimini üstlenmeye gerçekten hazır olup olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Huysuz bir çırakla, büyük olasılıkla büyücülerden nefret eden bir varoş kızı arasında büyük bir fark olmalıydı. Ama bir şeyden emindi: kız bulunduğu zaman, hayat çok ilginçleşecekti.

IX
İstenmeyen Ziyaretçi

Soğuk bir rüzgâr, yağmuru kırbaçlıyor ve kışlık paltoları tırmalıyordu. Cery, uzun ceketini daha sıkı çekti ve kamburunu çıkartarak iyice atkısının kıvrımlarına gömüldü. Yağmur yüzüne vururken suratını ekşitti, sonra kararlı bir şekilde rüzgâra karşı yürüdü. Harrin'in olduğu bolevinin içi, baştan çıkartıcı bir şekilde sıcaktı. Donia'nın babası cömert bir ruh halindeydi ama bedava bol bile Cery'yi kalması için ikna edemezdi... Faren, sonunda Sonea'yı ziyaret etmesine izin vermişken bu imkansızdı... Uzun boylu bir adam onu iterek geçince homurdandı. Adam, yolun aşağısına doğru giderken, yabancının arkasından öfkeyle baktı. Bir tüccar, diye tahmin yürüttü. Yeni pelerinin ve botlarının üstünde yağmur parıldıyordu. Bir küfür mırıldandı ve yorucu yürüyüşüne devam etti. Haydutların dükkânından döndüğü zaman, Faren onu gece işi hakkında sorguya çekmişti. Hırsız, ne bir sevinme ne de bir hoşnutsuzluk belirtisi göstererek, Cery'nin raporunu dinlemiş, sonra da sadece başıyla onaylamıştı.

Yararlılığımı sınıyor, diye düşündü. *Sınırlarımı öğrenmek istiyor. Bir dahaki sefere benden ne yapmamı isteyeceğini çok merak ediyorum.*

Kafasını kaldırarak sokağı kolaçan etti. Birkaç varoşlu aceleyle yağmurda yürüyordu. Bunda olağandışı bir şey yoktu. Önündeki tüccar sebepsiz yere bir binanın yanında durmuştu. Yolun aşağısına devam eden Cery, yanından geçerken tüccara baktı. Yabancının gözleri kapalıydı ve sanki konsantrasyondaymış gibi kaşlarını çatmıştı. Cery yandaki sokağa girerek adamın kafasının birden bire harekete geçtiğini ve gözlerinin yola odaklandığını görmek için tam zamanında döndü. *Hayır,* diye düşündü, derisi karıncalanarak, yolun altına bakıyor. Tüccarın kıyafetlerine daha dikkatli baktı. Adamın ayakkabıları hem tanıdık hem de alışılmamıştı. Donuk ışıkta, küçük bir sembol parıldadı...

Cery'nin kalbi tekledi. Dönerek, koşmaya başladı.

* * *

Rothen, yağmurun içinden, karşısındaki sokağın köşesinde duran pelerinli, uzun boylu bir adamın şeklini seçebiliyordu.

— *Yaklaştık*, diye zihinsel bir mesaj gönderdi Dannyl. *Bu evlerin altında bir yerde*.

Tek yapmamız gereken, içeri giden bir yol bulmak, diye karşılık verdi Rothen. Yavaş ve umutsuz bir gün olmuştu. Ama kız bir ara peş peşe birkaç kez büyü kullanmıştı ve iyi takip edebilmişlerdi. Diğer zamanlar, kızın tek bir deneme yapmasına rastlayabilmek için, saatlerce beklerlerdi. Cüppesini saklamasına rağmen, pelerininin hâlâ varoşlar için çok kaliteli olması, onu hemen farklı kılıyordu. Yine, birçok pelerinli adamın, aynı bölgede dolaşmasının dikkatleri çekeceğini fark etmiş, bu yüzden büyücüler kıza yaklaşırken, bir çoğuna uzaklaşmalarını emretmişti.

Zihninin köşesindeki uğultu, dikkatini tekrar kıza çekti. Dannyl yerinden ayrılıp bir ara yola girdi. Rothen aramaya katılan diğer büyücüleri kontrol ederek, kızın solundaki evin altında bir yerde olması gerektiğine karar vermişti.

— *Sanırım burada alttaki geçitlere bir giriş var*, diye gönderdi Dannyl. *Duvarda bir havalandırma ızgarası var. Daha önce gördüklerimiz gibi.*

— *Bu, kendimizi belli etmeden yaklaşacağımız en yakın mesafe*, diye gönderdi Rothen arayıcılara. *Vakit geldi. Makin ve ben ön girişi gözetleyeceğiz. Kiano ve Yaldin arka kapıyı gözetleyin! Geçide ilk önce Dannyl ve Jolen girecek, kızın kaçmayı deneyeceği ilk yol burası olmalı.*

Herkes yerlerini aldığını bildirince, Rothen, Dannyl ve Jolen'e gitmeleri talimatını verdi. Dannyl ızgarayı açarken, herkese görüntü göndermeye başladı.

Dannyl, mazgaldan geçide indi. Bir ışık küresi yarattı ve ilerleyen Lord Jolen'i izledi. Her ikisi de yanlara giden geçidin karanlığında kaybolarak, ayrıldılar. Aşağı yukarı yüz adım sonra, Dannyl durup ışığını ileri gönderdi. Işık bir dönemece ulaşmadan önce birkaç adım daha ilerledi.

— *Burası sokağın altına gidiyor sanırım. Geri dönüyorum.*

Kısa bir süre sonra, Lord Jolen aşağı inen bir merdivenin görüntüsünü gönderdi. Aşağı inmeye başladı ama önüne bir adam çıkınca duraksadı. Adam, Jolen'in ışık küresine baktı, sonra döndü ve hızla bir yan geçide girdi.

— *Fark edildik*, diye bildirdi Jolen.

— *İlerlemeye devam et*, diye karşılık verdi Rothen.

Rothen, Jolen'in ilerleyişini izleyebilsin diye, Dannyl görüntü göndermeyi kesti. Merdivenlerin dibine ulaşan Jolen, dar bir geçitte ilerlemeye başladı. Bir dönemece ulaştığında, Rothen'in hislerini toz, gürültü ve bir tehlike hissi dövmeye başladı. Bütün büyücüler soru göndermeye başlayınca, bunu bir akıl karışıklığı izledi.

— *Geçidi çökerttiler,* diye gönderdi Jolen, molozlardan oluşan bir duvarın görüntüsünü göndererek. *Arkamda Dannyl vardı.* Rothen içten gelen bir huzursuzluk hissetti.

— *Dannyl?*

Bir sessizliğin ardından, zayıf zihinsel bir ses geldi.

— *Gömüldüm. Bekle... Çıktım. Yaralı değilim. İlerlemeye devam et Jolen. Burayı geçmemizi istemedikleri çok açık. Devam et ve kızı bul.*

— Devam et, diye tekrarladı Rothen. Jolen, molozlardan oluşan duvara arkasını dönüp geçidin aşağısına doğru seğirtti.

* * *

Bir çan çaldı. Sonea, şömineden yukarı baktı ve ayağa kalktı. Duvardaki bir panel kayarak açıldı ve içeri Faren girdi. Siyah giyinmiş, dikkat çeken gözleri parlayan adam, tıpkı bir böceğe benziyordu ve tehlikeli görünüyordu. Gülümsedi ve kıza kumaşa sarılıp, iple bağlanmış bir paket verdi. "Bu sana."

Sonea paketi elinde evirip çevirdi. "Bu ne?"

"Aç," dedi Faren, sandalye üzerinde bağdaş kurarak.

Sonea adamın karşısına oturarak ipleri çözdü. Kumaş yanlara düşerken deri kaplı eski bir kitap ortaya çıktı. Sayfaların geniş bir bölümü ciltlendikleri yerden ayrılmıştı. Kafasını kaldırıp Faren'e baktı ve kaşlarını çattı. "Eski bir kitap mı?"

Adam başıyla onayladı. "İsmine bak."

Sonea kitaba baktı, sonra kafasını kaldırıp tekrar adama baktı. "Okuma bilmiyorum."

Adam şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ya!" Kafasını iki yana salladı. "Özür dilerim, tahmin etmeliydim. Bu, büyü üstüne yazılmış bir kitap. Bu kitabı bulabilmek için tüm eskici dükkânlarına ve iğrenç yerlere baktırdım. Söylenenlere göre, büyücüler eski kitaplarını yok ederlermiş ama dükkân sahibine göre bu kitap, ona cüretkar ve itaatkar olmayan bir hizmetkâr tarafından satılmış. İçine bak."

Kapağı açan kız, katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Kâğıdı eline alınca hemen parşömenin kalınlığına dikkat etti. Bu kalitede bir parşömen, genellikle büyük bir ailenin bir öğünlük yemeğinden ya da yeni bir pelerinden daha pahalıya mâl olurdu. Kâğıdı açarak, sayfada kusursuz çizgilerle kıvrılan siyah harflere baktı, sonra bir köşeye damgalanmış sembolü gördüğü zaman heyecanla bir nefes aldı. 'Y' şeklinde ayrılmış bir elmas... Lonca'nın sembolü. "Bu nedir?" diye fısıldadı.

"Bir mesaj," diye yanıtladı Faren. "Sana."

"Bana mı?" Kafasını kaldırıp adama baktı. Adam başıyla onayladı.

"Bunu, bana nasıl ulaştıracaklarını nereden biliyorlardı?"

"Bilmiyorlardı ama onu, Hırsızlarla bağlantısı olduğunu bildikleri birisine verdiler ve mesajı o aktardı." Mesajı adama uzattı. "Ne diyor?"

Adam kâğıdı aldı. "Diyor ki: 'Büyüsel güçleri olan genç hanıma. Şahsen sizinle konuşamayınca, bu mesajı, size ulaşabileceği umuduyla, Hırsızlar aracılığıyla gönderiyoruz. Size herhangi bir şekilde zarar verme niyetimizin olmadığına size özellikle belirtmek isteriz. Aynı zamanda, Arınma gününde ne size, ne de o genç adama zarar verme niyetimizin olmadığına dair, sizi

temin ederiz. Genç adamın ölümü trajik bir kazaydı. Size, yalnızca güçlerinizi nasıl kontrol edeceğinizi öğretmek ve Lonca'ya katılma fırsatını sunmak istiyoruz. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız.' Şöyle imzalanmış: 'Büyücüler Loncası'ndan Lord Rothen.'" Sonea inanamayarak uzun uzun mesaja baktı. Lord, onun, bir varoş kızının onlara katılmasını mı istiyordu.

Bu bir tuzak olmalı, diye düşündü; *kendisini saklandığı yerden çıkartmak için yapılan bir oyun.* Çatı katı sığınağını basan büyücüyü hatırlayarak, onu nasıl Lonca'nın düşmanı olarak adlandırdığını hatırladı. Adam, onun dinlediğini bilmiyordu. Kendi yaşadıkları gerçeğe daha uygundu.

Faren, parşömeni katlayarak cebine koydu. Adamın kurnaz gülümsemesini gören Sonea, şüpheden dolayı bir sancı hissetti. Adamın okuduğu şeyin, mesajın gerçek içeriği olduğunu nereden bilecekti?

Ama Faren'in bunu uydurması için bir nedene ihtiyacı yoktu. Adam onun için çalışmasını istiyordu, büyücülere katılmak için çekip gitmesini değil. Tabii onu test etmiyorduysa... Hırsız bir kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun genç Sonea?"

"Onlara inanmıyorum."

"Neden?"

"Bir varoşluyu asla aralarına almazlar." Adam sandalyenin kolunu ovuşturdu. "Ya gerçekten onlara katılmanı istediklerini keşfetseydin? Çoğu sıradan insan, büyücü olmayı düşler. Belki Lonca kendini toplumun gözünde affettirmeye heveslidir." Sonea kafasını iki yana salladı. "Bu bir tuzak. Yanlış olan, bir varoşluyu öldürmeleri değildi, yanlış hedef seçmeleriydi." Faren yavaşça başıyla onayladı. "Çoğu tanığın söylediği de bu. Pekala, Lonca'nın davetini reddedecek ve işimize döneceğiz." Kızın kucağında duran kitabı gösterdi. "Bunun yararlı olup olmayacağını bilmiyorum. Onu sana okuması için birisini bulmak zorunda kalacağım. Kendi kendine okumayı öğrenseydin daha iyi olurdu."

"Teyzem biraz öğretmişti," dedi Sonea, sayfalara hafifçe vurarak. "Ama bu uzun zaman önceydi." Kafasını kaldırdı. "Yakında Jonna'yla Ranel'i görebilecek miyim? Jonna'nın bana okumayı öğretebileceğinden eminim."

Adam kafasını iki yana salladı. "Büyücüler durana kadar olmaz... " Kaşlarını çattı ve hafifçe kafasını eğdi. Kız uzaktan gelen bir zil sesi duydu.

"Bu nedir?" Faren ayağa kalktı. "Burada bekle," dedi ve panelin arkasındaki karanlıkta kayboldu. Sonea kitabı kenara koydu ve şömineye ilerledi. Panel tekrar kayarak açıldı ve odaya Faren girdi. "Çabuk," dedi telaşla, "beni takip et... ve sessiz ol!" Uzun adımlarla kızın yanından geçti. Sonea peşinden gitmeden önce bir an adama baktı. Faren cebinden küçük bir nesne çıkartarak, onu panelin üzerine yerleştirdi ve itip çekmeye başladı. Sonea yakına sokuldu ve odanın içinde yarım parmak bir çıkıntı yapana kadar ileri kayan bir tahta tokmak gördü. Faren bunu tutup çekti. Duvarın bir bölümü içeri doğru açıldı. Faren kızı kolundan tutarak, onu gölgelerin içine çekti. Faren tokmağı panelle aynı seviyeye gelene kadar iterek kapıyı kapadı. Karanlıkta duruyorlardı. Gözleri karanlığa alışınca, Sonea omuz yüksekliğinde, belli aralıklarla kapıya sıralanmış beş tane minik delik gördü. Faren bir gözünü deliklerden birisine yaklaştırdı.

"Odanın dışına çıkan daha hızlı yollar var," dedi adam, "ama zamanımız olduğu için, açması neredeyse imkansız olan bu kapıyı seçmenin daha iyi olacağını düşündüm. Bak." Adam gözetleme deliğinden uzaklaştı. Bir alev aniden karanlığı aydınlatınca Sonea gözlerini kırpıştırdı. Faren geçidin içini aydınlatan küçük bir lamba kaldırdı. Lambayı yukarı kaldırarak birkaç metal sürgü ve karmaşık görünen dişliler gösterdi. "Peki neler oluyor?" diye sordu Sonea. Sürgüleri yerlerine iterken, loş ışıkta Faren'in sarı gözleri parladı. "Bir avuç büyücü hâlâ seni arıyor. Casuslarım artık görünüşlerini, adlarını ve hareketlerini biliyor." Faren kıkırdadı. "Onları meşgul etmek için, onlara sahte muhbirler gönderiyorduk. "Bugün garip davranıyorlardı. Varoşlara her zamankinden daha çok sayıda geldiler ve cüppelerinin üzerine pelerin giymişlerdi. Varoşların her yerinde pozisyon aldılar. Bir şey bekliyor gibi görünüyorlardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama yeni pozisyonlar almayı sürdürdüler. Her ilerlediklerinde, buraya daha da yaklaştılar. Sonra, tüm bunların üzerine Ceryni gelip, bana büyücülerin senin izini sürdüklerinden şüphelendiğini söyledi. Büyü kullanırken seni hissedebildiklerini düşündüğünü söyledi. Buna inanmamıştım..." Faren durakladı, sonra lambadan gelen ince ışık hüzmesi aniden yok oldu ve geçidi karanlık doldurdu, Sonea adamın duvara yaklaştığını duydu. O da yavaşça duvara ilerledi ve gözünü deliklerden birine dayadı. odanın girişi açıktı ve oda boş

görünüyordu. Sonea ilk başta sığınağın boş olduğunu düşündü, sonra aniden yan odaların birinden görüş alanına bir siluet girdi. Siluet durduğunda cüppesi sallanıyordu. "Adamlarım geçidi çökerterek onları durdurmayı başardı," diye fısıldadı Faren, "ama bu geçmiş. Korkma. Hiç kimse bu kapıyı geçemez. Kapı..." Hızlı bir nefes aldı. "İlginç."

Sonea gözünü tekrar deliğe dayadı ve kalbinin teklediğini hissetti. Büyücü direkt ona bakıyor gibiydi.

"Bizi duyabilir mi?" diye mırıldandı Faren. "Duvarları defalarca test ettim."

"Belki kapıyı görebiliyordur," diye tahmin yürüttü Sonea.

"Hayır, çok yakından bakması lazım. Öyle bile olsa, kapıları aramaya başlardı. Bu odadan dışarı beş çıkış var. Neden bu kapıyı seçti?" Büyücü onlara doğru yürüdü ve durdu. Uzun uzun kapıya baktıktan sonra gözlerini kapadı. Sonea hepsi çok tanıdık olan hislerin üzerinden aktığını hissetti. Büyücü gözlerini açtığında kaş çatışı gitmişti ve doğrudan Faren'e bakıyordu. "Nasıl biliyor?" diye tısladı Faren. "Şu anda büyü yapıyor musun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Sonea, sesindeki güvene şaşırarak. "Kendimi ondan saklayabilirim. Bu sensin. Seni hissediyor."

"Beni mi?' Faren şaşkınca Sonea'ya baktı. Sonea omuzlarını silkti. "Nedenini sorma."

"Beni de saklayabilir misin?" Faren'in sesi gergindi. "İkimizi birden saklayabilir misin?" Sonea delikten uzaklaştı. Yapabilir miydi? Büyücünün hissettiği şeyi hissetmeden yapamazdı. Faren'e baktı, ardından tekrar Faren'e baktı. Daha önceki hislerine benzer bir şey hissetti -hayır, bu daha önceki hislerinden daha faklıyıdı- ve oradaki kişiyi hissedebiliyordu. Faren küfür etti.

"Her ne yapıyorsan kes!" dedi nefesi kesilerek. Bir şey duvara sürttü. Faren geri çekildi. "Kapıyı açmaya çalışıyor," dedi kıza. "Kapıyı parçalayacağından korkuyordum. Bu bize biraz zaman kazandırır." Lambanın kapağını açtı ve kıza onu takip etmesini işaret etti. Bir sürgünün tahtaya sürtme sesi onları durdurduğunda, yalnızca birkaç adım atmışlardı.

Faren dönüp küfür etti. Işık, kapının olduğu duvarı aydınlatana kadar lambayı kaldırdı. Sürgüler birer birer sanki kendi kendilerine çözülüyormuşçasına kayarak açılıyordu. Sonea kapı düzeneğinin dişli çarklarının dönmeye başladığını gördü, sonra lamba yere düşünce geçit karanlığa gömüldü.

"Koş!" diye tısladı Faren. "Beni takip et!" Sonea bir elini geçidin duvarına dayayarak, Faren'in ayakkabılarından çıkan sesi takip etti. Bir ışık huzmesi gölgesini yere düşürerek hızla onu geçtiğinde, daha yirmi adım koşamamıştı. Botlu ayakların çıkardığı ses, geçitte yankılanıyordu. Birden geçidi parlak bir ışık doldurdu ve gölgesi hızla küçülmeye başladı. Kulağının yanında ani bir ısı dalgalanması hissetti ve parlak bir ışık topu yanına geldiği zaman kendini yana attı. Top, Faren'i geçti ve bir bariyer oluşturmak için parlayarak yanlara doğru genişledi. Kayarak duran Faren'in yüzü beyaz ışıkta soldu. Sonea, adamın yanına giderek arkasını döndü. Cüppeli bir şekil onlara doğru geliyordu. Sonea kalbi çarparak, arkasındaki bariyerin titreşimini ve sıcaklığını hissedene kadar geri çekildi. Faren boğuk bir hırıltı çıkarttı, yumruklarını sıktı ve büyücüye doğru yürümeye başladı. Sonea, şaşkın bir şekilde bakakaldı. "Sen!" diye büyücüyü gösterdi Faren. "Kim olduğunu zannediyorsun? Burası benim bölgem. Sen izinsiz girmişsin."

Sesi geçitte yankılandı. Büyücü yavaşladı ve temkinli bir şekilde Hırsız'a baktı. "Yasa, gerektiği yere girebileceğimi söyler," dedi büyücü, Faren'e.

"Aynı yasa, insanlara ve mallarına zarar veremeyeceğinizi de söyler," diye karşılık verdi Faren, sert bir şekilde. "Son birkaç hafta içinde, her ikisine de yeterince zarar verdiğinizi söyleyebilirim." Büyücü durdu ve yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı.

"O çocuğu öldürmek istemedik. O bir hataydı." Büyücü, Sonea'ya baktı ve kız baştan aşağı ürperdiğini hissetti. "Sana açıklamamız gereken daha çok şey var. Güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmen gerekiyor."

"Anlamıyor musun?" diye tısladı Faren. "Kız büyücü olmak istemiyor. Sizinle hiçbir şey yapmak istemiyor. Onu rahat bırakın."

"Bunu yapamam," diyerek kafasını iki yana salladı büyücü. "Kız bizimle gelmek.."

"Hayır!" diye bağırdı Faren.

Büyücünün gözleri, Sonea'nın içine işleyen bir soğuklukla baktı. "Yapma Faren!" diye bağırdı kız. "Öldürecek seni."

Faren, kızı duymazdan gelerek, ağırlığını ayaklarına verip ellerini geçidin duvarlarına yerleştirdi.

"Eğer onu istiyorsan," diye hırladı adam, "beni geçmek zorundasın."

Büyücü duraksadıktan sonra avuç içlerini Faren'e doğru çevirerek bir adım attı. Geçidi metalik bir şıngırtı sesi doldurdu. Büyücünün kolları yukarı kalktı ve yok oldu. Sonea şaşkın şaşkın, büyücünün bir anda yok olduğu yere baktı. Yerde kare şeklinde bir siyahlık duruyordu.

Faren, kollarını indirip kafasını arkaya attı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Hâlâ kalbi hızlıca çarpan Sonea, yavaş adımlarla adamın yanına ilerledi. Aşağıya baktığında, siyah karenin, yerdeki büyük bir delik olduğunu gördü.

"N... ne oldu?" Faren'in kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. Elini yukarı kaldırdı ve duvardaki bir tuğlayı çekti. Açılan boşluğa elini sokarak bir şey tuttu ve küçük bir hareketle çekti. Yerdeki tuzak kapağı yavaşça yukarı kalktı ve bir tık sesiyle deliği kapayarak yerine oturdu. Faren, ayağıyla kapağın üzerine bir miktar toz attı. "Çok kolay oldu," dedi adam, bir mendille ellerini silerek. Sonea'ya bakıp sırıttı ve kabaca başını eğip selam verdi. "Gösterimi beğendin mi?"

Sonea, bir gülümsemenin dudaklarını germeye başladığını hissetti. "Hâlâ uyanığım, sanırım."

"Ha!" Faren'in kaşları kalktı. "Bunun inandırıcı olduğunu düşünüyor gibi görünüyordun. 'Yapma Faren! Öldürecek seni!'," dedi adam, sesini incelterek. Elini kalbinin üstüne koyup gülümsedi. "Benim için endişelenmenden çok duygulandım."

"Keyfini çıkar," dedi kız. "Bu son olmayabilir." Ayakkabısının ucuyla kapağa dokundu. "Nereye açılıyor?" Adam omuzlarını silkti. "Oh, doğruca demir kazıklarla dolu bir çukura." Sonea, dik dik adama baktı. "Nasıl... yani... öldü mü?"

"Hem de nasıl." Faren'in gözleri parladı. Sonea yerdeki kapağa baktı. Elbette olamazdı... ama Faren öyle diyorsa... gerçi büyücü bununla başa çıkabilirdi... Aniden kendini hasta ve üşümüş hissetti. Bir büyücünün öldürülebileceğini hiç düşünmemişti. Yaralı belki ama ölü değil. Büyücülerinden birinin öldüğünü öğrendiği zaman Lonca ne yapacaktı? "Sonea." Faren, elini kızın omzuna koydu. "O ölmedi. Tuzak, bir lağım çukuruna açılıyor. Bu da bir kaçış yolu anlamına geliyor. Oradan, Tarali Nehri'den bile daha kötü kokarak çıkacak ama yaşayacak."

Sonea rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Ama sana neler yapabileceğini bir düşün Sonea. Bir gün özgürlüğün için öldürmek zorunda kalabilirsin." Faren bir kaşını kaldırdı. "Bunu düşünmüş müydün?" Adam yanıt beklemeden döndü ve hâlâ geçidi kapatan ısı ve ışık bariyerine baktı. Kafasını iki yana salladı ve sığınağa doğru yürümeye başladı. Sonea gergin bir şekilde kapağın üstünden atladı ve adamı takip etti. "Geri dönemeyiz," diye, yüksek sesle düşündü adam yürürken, "diğer büyücüler içeri girmek için başka bir yol bulmuş olabilir. Başka bir yol..." incelemek için duvara yaklaştı. "Ah, işte burada." Duvardaki bir şeye dokundu. Yer ayaklarının altından çekilirken kızın nefesi kesildi. Sırtı sert bir şeye çarptı, ardından dik, düzgün bir yüzeyden aşağı kaydı. Hava çabucak ısınmaya ve oldukça berbat kokmaya başladı.

Birden havalanmaya başladı, sonra ıslak bir karanlığın içine daldı. Ağzını sıkıca kapattı ama kulaklarına ve burnuna pis sular doldu. Debelenirken zemini fark etti ve kendini yüzeye doğru ittirdi. Faren'in bir tünelden uçup havuza düştüğünü görmek için gözlerini tam zamanında açtı. Adam bir küfürle kendini su yüzeyine doğru ittirirken debelendi. "Argh!" diye kükredi adam. Gözlerini sildi ve tekrar küfür etti. "Yanlış kapak!" Sonea kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki büyücü nereye gitti öyleyse?" Faren kafasını kaldırdı ve sarı gözlerini kötücül bir ışık doldurdu. "Birkaç bina ötedeki bolevinin çöplüğüne," dedi nefes nefese. "Oradan çıktıktan sonra, bir hafta mayalanmış tugor püresi kokacak." Sonea homurdandı ve havuzun kenarına çıkmaya başladı. "Orası buradan kötü mü?" Adam omuzlarını silkti. "Bir büyücü için belki. Duyduğuma göre boldan nefret ederlermiş." Havuzdan çıktı, sonra kıza düşünceli bir bakış attı. "Sanırım sana bir banyo ve kıyafet borçluyum, ha?"

"Beni korumayı neredeyse başaramadığın için mi?" Sonea omuzlarını silkti. "Onları zaten borçlusun ama asıl, beni bir kanalizasyona düşürdüğün için daha iyi şeyler düşünmek zorundasın."

Adam sırıttı. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

X
Taraf Tutmak

Gri bulutlarla kaplı gökyüzünün altında, rüzgâr, soğuk kışın da etkisiyle insanın vücudunu ısırırcasına esiyordu. Dışarı çıkınca Rothen'in keyfi yerine geldi. Bugün Boşgün'dü. Çoğu büyücü için haftanın beşinci ve son günü, bir serbestlikti. Çıraklar için, kısmen çalışmaya ayrılmıştı ve öğretmenler için de konuları yeniden gözden geçirerek, derslere hazırlanma fırsatı sağlıyordu. Rothen, genellikle bahçelerde yürüyerek bir saat geçirir, sonra da dersler üstünde çalışmak için odasına dönerdi. Ama bu hafta hazırlayacak hiçbir şeyi yoktu. Lonca tarafından hazırlanmış ajandasına hızlıca bir göz attı. Bugünkü dersleri başka bir eğitmen büyücüye devredilmişti.

Zamanının çoğunu gönüllüleri koordine ederek geçiriyordu. Bu -kendisi ve gönüllüler için- yorucu bir görevdi. Boşgünler dahil, son üç haftayı arama yaparak geçirmişlerdi. Rothen, eğer aramalara devam ederse bir çoğunun bu işten bıkacağını bildiğinden, aramanın bir günlüğüne durdurulmasına karar vermişti. Bir köşeyi dönünce, görüş alanına Arena girdi. Sekiz tane dikili taş, Savaşçıların dersleri süresince onları dışarıdaki her şeyden koruyan güçlü bir kalkan oluşturmak üzere, dairesel tabanından yukarı doğru kıvrılarak yükseliyordu. İçeride dört çırak vardı ama bugün görülmeye değer bir güç gösterisi yoktu.

Onun yerine, kontrollü, eş zamanlı hareketlerle kılıçlarını sallayan çıraklar vardı. Birkaç adım ötede, elinde bir kılıçla dikkatle çırakları izleyen Fergun duruyordu. Onları izleyen Rothen, bu durumu tasvip etmiyordu ama bunu belli etmemeye çalıştı. Çırakların zamanlarını derslerine harcamaları, kesinlikle bu gereksiz savaş sanatının peşinden koşmaktan daha iyi olacaktı. Kılıç dövüşü, akademi çalışmalarının bir parçası değildi. Bu sanatı öğrenmeye kararlı olan çıraklar, bunu yapmak için boş zamanlarından

feragat ediyorlardı. Bu bir hobiydi ve Rothen büyü içermeyen ve onları havasız odalarından dışarı çıkartan bu uğraşın gençler için sağlıklı olduğunu biliyordu. Yine de her zaman, cüppelerle kılıçların birbirine yakışmadığını düşünmüştü. Bir büyücünün karşısındaki insana zarar vermesinin zaten çok fazla yolu vardı. Listeye neden büyülü olmayan bir yol daha eklensindi ki? Arena'nın çevresindeki basamaklarda, çırakları dikkatle izleyen iki büyücü duruyordu. Rothen, Fergun'un arkadaşları olan Simya öğretmenleri Lord Kerrin ve Lord Elben'i tanıdı. Her ikisi de Fergun gibi, güçlü Maron Evi'ndendi. Kendi kendine gülümsedi. Çıraklardan ve büyücülerden, Lonca'ya katıldıkları zaman Ev ittifaklarını ve düşmanlıklarını arkalarında bırakmaları beklenirdi ama çok azı bunu yapardı. Fergun çıraklardan birini yanına çağırdı. Öğretmen ve çırak birbirlerini selamlayıp çömeldiler. Rothen nefesini tutup izlemeye başladı. Çırağın kesin bir saldırıda hızlı kılıç çekmesi konusunda kendini geliştirdiğini farketti. Fergun bir adım ileri attı. Fergun'un kılıcı gözle görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde indi. Çırak donup kaldı ve aşağı bakınca Fergun'un silahını göğsüne bastırdığını gördü. "Lord Fergun'un derslerine katılmaya mı heveslendiniz?" diye sordu arkasından gelen tanıdık ses.

Rothen arkasına döndü. "Benim yaşımda biri mi Yönetici?" Kafasını iki yana salladı. "Otuz yaş daha genç olsaydım bile buna değer bulmazdım."

"Refleksleri geliştiriyor, ayrıca disiplini ve konsantrasyonu öğrenmek için oldukça yararlı," dedi Lorlen. "Lord Fergun'un artık bu iş için destekçileri var ve bizden, akademi çalışmalarına kılıç dövüşünün de dahil edilmesini düşünmemizi talep etti."

"Buna Lord Balkan'ın karar vermesi gerekiyor, değil mi?"

"Kısmen. Savaşçıların Başı, bunun oylanabilmesi için Yüksek Büyücüler'e teklif sunmalı. Ne zaman olacağı ve yapıp yapmayacağı ona bağlı." dedi Lorlen. "Arama yapanlara bir günlük dinlenme vermeye karar verdiğinizi duydum."

Rothen başıyla onayladı. "Çok fazla çalışıyorlardı, bazen gece geç saatlere kadar."

"Hepiniz için yoğun bir dört hafta oldu," diye onayladı Lorlen. "Hiç ilerleme kaydettiniz mi?"

"Çok değil," dedi Rothen. "En azından geçen haftadan beri değil. Kızı her hissettiğimizde, onu başka bir yere gitmiş halde buluyoruz."

"Dannyl'in öngördüğü gibi."

"Evet ama hareketlerindeki tekrarı araştırıyoruz. Eğer kız, o sığınaklardan birine dönerse, ilk seferde gittiğimiz yolla onların yerini bulabiliriz hem de çok daha kısa bir zaman diliminde."

"Ya kızın kaçmasına yardım eden şu adam? Sizce Hırsızlar'dan biri mi?"

Rothen omuzlarını silkti. "Büyük olasılıkla. Lord Jolen'i toprağına tecavüz etmekle suçlamış... ayrıca, öyle olduğunu söylüyor ama Hırsızlar'dan birinin, bir Lonmar olmasını, inanması güç buluyorum. Adam sadece bir koruyucu, suçlaması da Jolen'i kapağın üstüne çekmek için düzenlenmiş bir yem olabilir."

"Öyleyse kızın, Hırsızlar'a katılmamış olma olasılığı var?"

"Bir olasılık belki ama bu pek mümkün değil. Sanırım kızın, koruyuculara ödeyecek parası var. Jolen'in tünelde karşılaştığı adamlar ve kızın kaldığı konforlu odalar, iyi örgütlenmiş ve paralı birisinin, kızı kolladığını gösteriyor."

"Her ikisi de iyi haber değil." Lorlen iç geçirdi ve Arena'daki çıraklara baktı. "Kral bu işten hiç memnun değil ve kızı kontrolümüz altına alana kadar da olmayacak."

"Ben de."

Lorlen başıyla onayladı. Dudaklarını büzdü, sonra tekrar Rothen'e baktı. "Sizinle konuşmam gereken başka bir konu daha var."

"Evet?"

Lorlen, sanki dikkatle söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi duraksadı. "Lord Fergun, kızın gardiyanlık hakkını istiyor."

"Evet, biliyorum."

Lorlen'in kaşları kalktı. "Beklenmedik bir şekilde iyi bilgilendirilmişsiniz Lord Rothen."

Rothen gülümsedi. "Beklenmedik bir şekilde, evet. Kazara öğrendim."

"Hâlâ kızın gardiyanlık hakkını almaya niyetli misiniz?"

"Henüz karar vermedim. Olmalı mıyım?"

Lorlen kafasını iki yana salladı. "Kız bulunana kadar bu konuyla uğraşmaya gerek görmüyorum. Ama kız bulunduğu zaman hâlâ ikinizde kızı almaya niyetli olursanız bir Duruşma ilan etmem gerektiğini anlamalısınız."

"Anlıyorum."

Rothen duraksadı. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii," diye karşılık verdi Lorlen.

"Fergun'un, adaylığını desteklemek için güçlü bir savunması var mı?"

"Büyük olasılıkla. Büyüsünün sonuçlarını o tecrübe ettiği için, kızın güçlerini ilk fark edenin kendisi olduğunu söylüyor. Siz, kızın güçlerini kullandıktan sonra onu gördüğünüzü ve bunu kızın yüz ifadesinden çıkardığınızı rapor ettiniz, ki bu, onun güçlerini kullandığını hiç hissetmediğiniz ya da görmediğiniz anlamına geliyor. Bu durumda yasanın nasıl uygulanacağı açık değil ve iş, bir yasayı bir duruma uydurmak için esnek, Fergun'un sıkı rehberliğinde geçireceği birkaç aydan sonra, kız, disipline olur ve bizim en iyilerimizden biri haline gelir."

"Lord Fergun sorumluluk sahibi bir insandır," diye karşılık verdi Lorlen. "Bir çırağın eğitimine rehberlik yapmaması için bir sebep gösteremem."

Ama şu ana kadar hiçbir çırağa ilgi göstermemişti, diye düşündü Rothen. Arkasını dönerek, bahçelerdeki gezintisine devam etti. Gardiyanlık yaygın bir şey değildi. Her yıl birkaç çırak tercih edilirdi ama bunlar, sadece istisnai yetenek ve güç gösterenler için olurdu. Varoş kızının, ne kadar güç ya da yetenek gösterdiği önemli değildi, öncelikle Lonca'daki yaşama alışana kadar yardıma ve desteğe ihtiyacı olacaktı. Rothen, onun gardiyanı olarak, kızın bu yardımı alacağını garanti edecekti. Fergun'un, kızın gardiyanlığını isteme sebebinin bu olduğundan kuşkuluydu. Lord Elben'in sözleri eğer bir kanıtsa, Fergun; asi, serseri kızı, uysal ve itaatkar bir kıza

dönüştürmeye niyetliydi. Başarılı olursa, kesin olarak bir miktar övgü ve hayranlık kazanacaktı.

Kızın güçleri büyük olasılıkla çok güçlü ve onunkiler de zayıf olduğu için, Fergun'un bunu nasıl yapacağını görmek çok ilginç olacaktı. Eğer kız, ona itaatsizlik etmeyi aklına koyarsa, Fergun kızı durduramazdı. Bu ve diğer sebeplerden dolayı büyücüler, kendilerinden daha güçlü olan çırakların gardiyanlığını almaktan caydırılırdı. Genelde zayıf büyücüler, kendilerinden daha güçsüz bile olsa, bir çırağın gardiyanlığına aday olurlarsa, bu nadiren gerçekleşirdi. Bu düşünceye gelince oylamayı en basit yorum kazanır:" Rothen kaşlarını çattı. "Anlıyorum." Lorlen, Rothen'e takip etmesini işaret ederek Arena'ya doğru yürümeye başladı, adımları yavaş ve ölçülüydü. "Fergun kararlı," dedi sessizce, "ve çok desteği var ama birçok kişi de seni destekleyecektir." Rothen, başıyla onayladıktan sonra iç geçirdi. "Bu kolay bir karar değil. Fergun'un adaylığına muhalefet etmeyerek, Lonca'yı karıştırmamamı mı tercih ederdiniz? Böylece size daha az sorun çıkar."

"Ben neyi mi tercih ederdim?" Lorlen, kıkırdadı ve Rothen'e dik bir bakış attı. "Her iki şekilde de bana daha az sorun çıkmayacak." Sinsice gülümsedi, sonra başını eğdi. "İyi günler Lord Rothen."

"İyi günler," diye karşılık verdi Rothen. Arena'yı çevreleyen merdivenlerin kenarına gelmişlerdi. Çıraklar eşleşmişler, birbirleriyle saldırı ve savunma pratiği yapıyorlardı. Rothen, dersleri izleyen iki büyücünün yanına doğru inen Lorlen'i izlerken, aklı karışmış bir şekilde durup Yönetici'ye baktı. Lorlen'in, ona bakış tarzındaki bir şey, Yönetici'nin daha fazla bir şeyler önermiş olduğu ipucunu vermişti. Lorlen yanlarına yaklaşırken iki izleyici irkildi. "Selamlar Lord Kerrin, Lord Elben."

"Yönetici." İkili başlarını eğerek selam verdi, sonra çıraklardan biri şaşırarak bağırınca çabucak Arena'ya döndüler. "iyi bir öğretmen," dedi Lord Elben hevesle, Arena'yı göstererek. "Biz de şimdi, Lord Fergun'un varoş kızı için ne kadar değerli bir gardiyan olacağını konuşuyorduk,."

Yalnızca kendi kusurlarına... ve çırakların güç eksikliğine dikkat çekerdi. Ama bu kız farklıydı. Fergun'un sınırları, kızın öğrenimini engellerse, hiç kimse buna aldırış etmezdi. Çoğunun düşüncesi, ne olursa olsun eğitim aldığı için kızın şanslı olacağıydı. Hem başarısız olursa, Fergun'u kim

suçlayabilirdi ki? Her zaman kızın kökenini bir bahane olarak kullanabilirdi ve kızın eğitimini ihmal ederse, hiç kimse bunu sorgulamazdı... Rothen kafasını iki yana salladı. Artık Dannyl gibi düşünmeye başlıyordu. Fergun, kıza yardım etmek istiyordu ve bu kendi içinde yeterince asil bir davranıştı. Zaten iki çırağın gardiyanlığını yapmış olan Rothen'in aksine, Fergun'un kazanmış olmak için bir zafer ölçüsü vardı... ve bunda yanlış bir şey yoktu. Lorlen, açıkça olmadığını düşünüyordu. Yoksa düşünüyor muydu? Lorlen ne demişti? Her iki şekilde de bana daha az sorun çıkmayacak. Rothen, sonunda Lorlen'in ne demek istediğini anlayınca kıkırdadı. Haklıysa, o halde Lorlen inanıyordu ki, Fergun'un kazanmasına izin vermek, en az kızın gardiyanlığı için mücadele etmek kadar soruna yol açacaktı... ve bu da mücadelenin daha az soruna yol açmayacağının deliliydi. Bunun anlamı; Lorlen, Rothen'e desteği konusunda ince bir ipucunu vermişti.

Sonea'nın korumaları, geçitlerde ona yol gösterirken, her zaman olduğu gibi sessizdiler. İlk sığınakta geçirdiği haftalardan farklı olarak, Arınma'dan beri neredeyse sürekli hareket halindeydi. Artık hoş karşıladığı tek farklılık, yolculuk ederken keşfedilme korkusu hissetmemesiydi.

Korumaların başı bir kapıda durdu ve kapıyı çaldı. Kapı eşiğinde tanıdık, siyah bir surat belirdi.

"Burada kalıp kapıyı koruyun," diye emretti Faren. "İçeri gel Sonea."

Sonea odaya girdiğinde, adamın arkasında duran ufak tefek adamı görünce kalbi yerinden sıçradı. "Cery!"

Çocuk sırıttı ve kıza hızlıca sarıldı. "Nasılsın?"

"İyi," dedi kız. "Sen?"

"Seni tekrar görmek güzel." Kızın yüzünü inceledi. "Daha iyi görünüyorsun."

"En azından birkaç gündür bir büyücüyle yüz yüze gelmedim," dedi kız, göz ucuyla Faren'e bakarak. Hırsız kıkırdadı. "Onları gerçekten alt ettik galiba."

Oda küçük ama konforluydu. Bir duvarın içinde cömert bir ateş yanıyordu. Faren onları sandalyelere buyur etti. "Herhangi bir geliş me var

mı Sonea?"

Kız irkildi. "Hayır, henüz yok. Sürekli deniyorum ama asla istediğim şekilde olmuyor." Kaşlarını çattı. "Gerçi neredeyse hep bir şeyler oluyor. Ama bir şey olmadan önce birkaç deneme yapmak gerekiyor." Faren arkasına yaslanıp gülümsedi. "Eh... işte bu da bir gelişme. Kitapların yardımı oldu mu?"

Kız kafasını iki yana salladı. "Kitaplarda yazılanları anlamıyorum."

"Katip anlaşılır değil mi?"

"Hayır, öyle değil. İyi okuyor. Yalnızca, şey, çok fazla yabancı kelime var ve bazı şeyler hiç anlamlı gelmiyor." Faren başıyla onayladı. "Kitaplar üstünde çalışmak için daha fazla zamanın olsaydı, büyük olasılıkla ne demek istediklerini anlardın. Hâlâ birkaç kitap arıyorum." Dudaklarını büzerek, düşünceli bir şekilde ikisine birden baktı. "Bazı söylentileri araştırıyorum. Uzun yıllardır söylendiğine göre; bir Hırsız, büyü hakkında bazı şeyler bilen bir büyücü ile bir arkadaşlık bağı kuracak. Ben bunun her zaman diğerlerimizin kibar davranmasını garanti altına almak için bir çağrı olduğunu düşündüm."

"Bir büyücü mü?" diye sordu Cery. Faren omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Emin değilim. Büyük olasılıkla, büyü gibi gözüken ufak numaralar yapan bir adamdan fazlası değildir. Ama gerçek büyü hakkında herhangi bir bilgisi varsa, adam yararlı olabilir. Ayrıntıları öğrendiğimde size haber veririm." Gülümsedi. "Bendeki bütün haberler bunlar ama Cery'de daha fazlası olduğuna inanıyorum." Cery başıyla onayladı. "Harrin ve Donia, teyzenle enişteni bulmuş."

"Buldular demek!" Sonea sandalyenin ucuna kaydı. "Neredeler? İyiler mi? Kalacak iyi bir yer bulmuşlar mı? Harrin...?" Cery ellerini salladı. "Hey! Tek tek sor!" Sonea gülümseyerek ve sabırsızca çocuğa doğru eğildi. "Affedersin. Seni dinliyorum."

"Pekala," diye başladı Cery, "eskiden yaşadığın yerde kalacak bir oda bulamamışlar ama birkaç sokak ötede daha iyisini bulmuşlar. Ranel her gün seni arıyormuş. Büyücülerin bir kızı aradığını duymuşlar ama senin olabileceğin akıllarına gelmemiş."

Çocuk kıkırdadı. "Harrin, Arınma'da onlara katıldığını söyleyince, Jonna biraz söylenmiş ama sonra Harrin, senin ne yaptığını anlatmış. İlk başta inanmamışlar. Onlara, seni nasıl saklamaya çalıştığımızı, ödülü ve Hırsızlar tarafından korunduğunu anlatmış. Harrin bu konuda, beklediği kadar kızgın olmadıklarını söylüyor...yani, her şeyi anlattıktan sonra."

"Bana bir şey söylemişler mi?"

"Kendine iyi bakmanı ve kime güvenmen gerektiğin konusunda dikkatli olmanı söylemişler."

"Bu son kısım Jonna'nın olmalı." Sonea özlemle gülümsedi. "Kalacak bir yer bulduklarını duymak çok güzel. Ayrıca artık onları öylece terk etmediğimi biliyorlar."

"Sanırım Harrin, Arınma'da seni, bize katılmaya çağırdığımız için, Jonna'nın onu fena halde haşlayacağından korkmuş. Haber almak için hana gelmeyi sürdüreceklerini söylüyor. Onlara söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Sadece iyi ve güvende olduğumu bilsinler yeter." Faren'e baktı. "Bir ara beni görmeleri için onları buraya getirttirebilir misin?"

Adam kaşlarını çattı. "Evet, ama bunun güvenli olduğundan emin olana kadar olmaz. Büyücülerin -her ne kadar belirsiz de olsa- kim olduklarını biliyor olma ve onların aracılığıyla seni bulma olasılıkları var."

Sonea nefesini tuttu. "Ya gerçekten kim olduklarını biliyorlarsa ve beni, teslim olmazsam onlara zarar vermekle tehdit ederlerse?"

Hırsız gülümsedi. "Bunu yapacaklarını zannetmiyorum. En azından alenen yapmazlar. Eğer bunu gizlice yapmaya çalışırlarsa...?" Başıyla Cery'yi gösterdi. "Bununla ilgili bir şeyler düşüneceğiz, Sonea. Bu gibi şeyler için endişelenme."

Cery hafifçe gülümsedi. Üstü kapalı ortaklığa şaşıran Sonea, dikkatle arkadaşına baktı. Çocuğun omuzları gerilmişti ve ne zaman Faren'e baksa, kaşlarının ortasında bir kırışıklık beliriyordu. Bir Hırsız'ın huzurunda rahat olmasını beklemiyordu ama biraz fazla gergin görünüyordu. Sonea dönüp Hırsız'a baktı.

"Cery'yle konuşmak için zamanımız var mı?" diye sordu. "Sadece ikimiz?"

"Elbette." Adam kalkıp kapıya gitti, sonra arkasına baktı. "Cery, senin için bir şeyim var ama acil değil. İşin bittiğinde hallederiz, şimdilik keyfine bak. Yarın görüşürüz Sonea."

"Görüşürüz," diye karşılık verdi kız, başıyla onaylayarak. Kapı, Hırsız'ın arkasından kapandığında Sonea, Cery'ye döndü. "Burada güvende miyim?" diye sordu, sesini alçal tarak.

"Şimdilik," dedi çocuk. "Ya sonra?" Çocuk omuzlarını silkti. "Bu büyü gücüne göre değişir." Sonea biraz paniklemiş göründü. "Ya asla başaramazsam?"

Cery öne doğru eğilip kızın elini tuttu. "Başaracaksın. Sadece pratik yapman gerekiyor. Eğer bu kolay bir şey olsaydı, bir Lonca olmazdı, değil mi? Duyduğuma göre çıraklara 'Lord' gibi bir şey demeden önce en az beş yıl eğitim veriyorlarmış."

"Faren bunu biliyor mu?"

Çocuk başıyla onayladı. "Sana zaman verecek."

"Güvendeyim öyleyse."

Çocuk sırıttı. "Evet."

Sonea iç geçirdi. "Senden n'aber?"

"Kendimi işe yarar hale getirmeye çalışıyorum."

Kız dik dik baktı. "Kendini Faren'in kölesi mi yapıyorsun?"

Çocuk bakışlarını kaçırdı. "Burada kalmak zorunda değilsin," dedi kız. "Ben güvendeyim. Öyle dedin. Git. Seni avuçlarının içine almadan git buradan." Çocuk, kızın elinin avuçlarından kaymasına izin vererek kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Hayır Sonea. Çevrende tanıdık birisine ihtiyacın var. Güvenebileceğin birisine. Seni onlarla yalnız bırakmayacağım."

"Sadece konuşacak bir arkadaşım olacak, diye Faren'in kölesi olamazsın. Harrin'le Donia'ya dön. Eminim, Faren beni ara sıra ziyaret etmene izin verir." Cery kapıya doğru yürüdükten sonra kıza döndü.

"Bunu yapmak istiyorum Sonea." Çocuğun gözleri ışıl ışıldı. "Kendimi bildim bileli, herkes sanki Hırsızlar için çalışıyormuşum gibi konuşuyordu. Artık bunu gerçekleştirmek için bir fırsatım var."

Sonea çocuğa baktı. Yapmak istediği şey gerçekten bu muydu? Cery kadar iyi biri, şey olmayı seçebilir miydi… Ne olmayı? Acımasız, para toplayan bir katil mi? Bakışlarını kaçırdı. Bu, Jonna'nın Hırsızlar hakkındaki düşüncesiydi. Cery her zaman, Hırsızlar'ın kaçakçılık ve hırsızlığa bulaştıkları kadar yardıma ve korumaya da çalıştıklarını söylerdi. Onu her zaman yapmak istediği şeyi yapmaktan alıkoyamazdı, koymamalıydı. Eğer işler umduğundan daha kötü giderse, bundan kurtulmak için yeterince zekiydi. Yutkundu, boğazı aniden kurumuştu.

"Eğer istediğin buysa," dedi. "Yalnızca dikkatli ol." Çocuk omuzlarını silkti. "Her zaman dikkatliyim." Kız gülümsedi. "Sürekli yanıma gelmen harika olacak."

Çocuk sırıttı. "Hiçbir şey beni uzak tutamazdı."

* * *

Genelev, varoşların en karanlık, en pis kısmıydı. Çoğu gibi, alt katı bir boleviydi ve yukarıdaki odalar daha güzel kızlar içindi. Diğer bütün ticaret işleri binanın arkasında bulunan küçük dükkânlarda yapılıyordu.

Cery, içeri girerken Faren'in söylediklerini düşünüyordu. "Çoğu yüzü tanıyorsun. Ama adam seni tanımıyor. Bu işte yeniymişsin gibi davran. Elindeki şey için ona iyi bir fiyat ver. Malı bana getir." Odayı geçerken birkaç kız ona yaklaştı. Kızlar solgun ve yorgun görünüyorlardı. Odanın bir tarafındaki şöminede çok az sıcaklık veren zayıf bir ateş yanıyordu. Bir garson, barın arkasında yayılarak oturmuş, iki müşteriyle konuşuyordu. Cery, sanki düşünüyormuş gibi her birine tek tek göz gezdirerek kızlara gülümsedi, sonra bilgi almak için, omzunda bir tüy dövmesi olan dolgun bir Elyne kıza yaklaştı. "Biraz eğlence ister misin?" diye sordu kız. "Belki sonra," dedi Cery. "Buluşmalar için bir odanız olduğunu duydum." Kızın

gözleri büyüdü ve çabucak başıyla onayladı. "Evet, var. Üst katta. Sağdaki son kapı. İstersen seni götüreyim." Çocuğun elini tuttu ve onu merdivenlere doğru yönlendirdi. Kızın tutuşunda, hafif bir titreme vardı. Cery merdivenleri çıkarken aşağıya baktı ve birçok kızın korku dolu gözlerle onu izlediğini gördü. Bundan tedirgin olarak, merdivenlerin tepesine çıkıp koridorun sonuna doğru yürürken, dikkatle etrafa göz gezdirdi. Dövmeli kız elini bıraktı ve koridorun sonuna doğru elini salladı. "Son kapı." Cery, kızın avucuna bir sikke sıkıştırıp devam etti. Kapıyı dikkatle açarak içeriye göz attı. Oda, sadece küçük bir masa ve iki sandalye alacak genişlikteydi. İçeri giren Cery, her şeyi çabucak inceledi. Duvarların içine birkaç gözetleme deliği yerleştirilmişti. Yerdeki eski simba matının altında bir kapak olabileceğinden şüphelendi. Küçük bir pencere, karşı duvarı ve diğer görüntüleri sunuyordu. Pencereyi açıp dışarıdaki duvarı inceledi. Genelev, bunun gibi bir işletme için olağandışı bir şekilde sessizdi. Yakınlarda bir kapı açıldı, sonra koridorda ilerleyen, ayak sesleri duyuldu. Cery masaya dönerek, yüzüne temkinli bir ifade takındı. Kapıdan bir adam girdi. "Hendek sen misin?" diye sordu adam, kalın bir sesle.

Cery omuzlarını silkti. "Benim." Adamın gözleri hızlıca etrafı taradı. Yakışıklı bir adam olabilirdi, eğer yüzü bu kadar ince ve gözlerindeki ışık bu kadar soluk olmasaydı. "Satmak için bir şeylerim var," dedi adam. Adamın cebinin dibine kadar soktuğu elleri ortaya çıktı. Bir eli boştu, diğerinde parıldayan bir kolye duruyordu. Cery derin bir nefes aldı. Adamın sahte sürprizini bozmak istemiyordu. Böyle bir parça, yalnızca zengin birisine ait olabilirdi. Tabii gerçekse...Cery kolyeye uzandı ama adam elini geri çekti. "Sahte olup olmadığını kontrol etmek zorundayım," dedi Cery.

Adam güvensizlikten sertleşmiş bakışlarla kaşlarını çattı. Dudaklarını büzdü, sonra kolyeyi isteksizce masanın üstüne attı. "Bak," dedi. "Ama dokunma."

Cery iç geçirdi, sonra taşları incelemek için eğildi. Gerçek ya da sahte mücevherler arasındaki farkı nasıl anlayacağına dair hiçbir fikri yoktu - bunun için epey uğraşması gerekiyordu- ama daha önce mücevher inceleyen tefeciler görmüştü.

"Çevir," dedi Cery.

Adam kolyeyi tersyüz etti. Cery yakından bakınca, kolyenin yuvalarına bir isim kazınmış olduğunu gördü. "Kolyeyi, taşların içinden ışık geçebilecek şekilde yukarı kaldır."

Adam kolyeyi havaya kaldırarak, gözlerini kısıp kolyeyi inceleyen Cery'ye baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"On gümüşe alırım."

Adam elini aşağı indirdi. "En azından elli altın eder!"

Cery homurdandı. "Varoşlarda sana elli altını kim verecek?"

Adamın ağzı seğirdi.

"Yirmi altın," dedi adam. "Beş," diye karşılık verdi Cery.

"On."

Cery suratını buruşturdu. "Yedi."

"Masaya bırak."

Cery elini paltosunun cebine atarak, parmaklarının ucuyla sikkeleri saydı, sonra yarısını dışarı çıkarttı. Toplamda her biri bir altına eşit olan altı adet para balyası çıkardı. Kalan bir altını da botundan çıkarıp masaya fırlattı.

"Mücevheri masaya koy," dedi Cery. Kolye, masada duran paranın yanına düştü. Adam elini sikkelere uzatırken, Cery kolyeyi alıp paltosunun cebine attı. Adam, gözleri sevinçle parlayarak elindeki küçük servete bakıp sırıttı.

"İyi bir anlaşma evlat. Bunu yapmakla iyi ettin." Kapıya doğru geri çekildi, sonra döndü ve hızla uzaklaştı.

Cery, kapıya ilerleyip adamın diğer kapıların birinden içeri girmesini izledi. Koridora çıktığında, şaşırarak bir kızın hıçkıra hıçkıra ağladığını duydu.

"Artık asla ayrılmayacağız," dedi kalın bir ses.

Cery, odanın önünden geçerken içeri baktı. Dövmeli kız bir yatağın kenarında oturuyordu. Kız, gözleri korkudan ardına kadar açılmış bir şekilde kafasını kaldırıp Cery'ye baktı. Ellerindeki sikkelere bakan adam,

kapıya sırtı dönük halde dikiliyordu. Cery durmaksızın merdivenlere doğru ilerledi. Alt kata inerken asık yüzlü, hayal kırıklığına uğramış bakışlar fark etti. Yüz ifadesini okuyan kızlar onu rahat bıraktılar. Müşteriler de ona doğru baktı ama kimse yaklaşmadı. Dışarısı biraz daha soğuktu. Genelevdeki müşteri azlığını düşünerek sokağın karşısına geçip ara sokağın gölgelerine girerken, orospular için küçük bir acıma hissetti. "Sıkkın gözüküyorsun küçük Ceryni." Cery etrafına bakındı. Gölgelerin içinde, kara derili adamı bulana kadar rahatsız edici bir zaman geçmişti. Faren'in yerini bulduğunda bile, yalnızca bir çift sarı göz ve ara sıra parlayan beyaz dişler görebildiğini fark etmekten rahatsız oldu.

"Aldın mı ?"

"Evet." Cery, kolyeyi çıkarıp Faren'e doğru uzattı Eldivenli parmakların, parmaklarına değdiğini hissetti sonra mücevher elinden alındı. "Ah, bu o." Faren iç geçirdi ve dönüp geneleve baktı. "Bu geceki işin bitmedi Cery. Yapmanı istediğim bir şey daha var."

"Nedir?"

"Geri dönüp o adamı öldürmeni istiyorum." Cery bir anda buz gibi olduğunu hissetti. Bir bıçak tüm iç organlarını parçalıyormuşçasına canı acıdı. Bir an için düşünemedi ama sonra, beyni hızla çalışmaya başladı. Bu başka bir testti. Faren sadece, yeni adamını ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu.

Ne yapmalıydı? Reddederse ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve reddetmek istiyordu. Hem de fena halde. Bunu fark etmesi onu hem rahatlatmış hem de endişelendirmişti. Öldürmek istememesi bunu yapamayacağı anlamına gelmiyordu... ama yine de, sokağın karşısına geçip, bıçağını bir insanın yaşamsal organlarına sapladığını düşündüğü zaman, yerinden kımıldayamıyordu. "Neden?" Bunu sorduğunda, bu testten zaten geçemediğini biliyordu.

"Çünkü ona ölü olarak ihtiyacım var," diye karşılık verdi Faren.

"N…neden onu ölü olarak istiyorsun?"

"Bunu yapabilmek için bir açıklamaya mı ihtiyacın var?"

Cery cesaretini topladı. Bunu ne kadar zorlayabileceğimi görelim bakalım. "Evet." Faren ufak bir keyif sesi çıkarttı. "Çok iyi. iş yaptığın adamın adı Verran. Zaman zaman başka bir Hırsız tarafından kiralanıyordu ama bazen edindiği bilgileri, biraz ek gelir kazanmak için kullanıyordu. Hırsız, birkaç gece öncesine kadar buna tolerans gösteriyordu. Verran'ın davet edilmediği şahsi bir evi ziyaret etmeye karar verdiği zamana kadar. Ev, Hırsız'la özel bir anlaşması olan, zengin bir tüccara aitti. Verran, eve girdiğinde, tüccarın kızı ve birkaç hizmetkâr evdeymiş." Faren duraksladı ve Cery, bir öfke tıslaması duydu. "Hırsız, bana Verran'ı cezalandırma görev ve hakkı vermişti. Kız yaşıyor olsaydı bile, Verran ölü bir adam olacaktı."

Sarı gözler Cery'ye baktı. "Tabii, bunu uydurup uydurmadığımı merak edebilirsin. Bana güvenip güvenmeyeceğine kendin karar vermelisin."

Cery, başıyla onayladıktan sonra karşıdaki geneleve baktı. Ne zaman doğruluğunun kesin olmadığı bir karar vermesi gerekse, içgüdülerine kulak verirdi. Şu anda içgüdüleri ona ne diyordu?

Adamın soğuk ve vahşi bakışlarını ve dolgun Elyne kızın gözlerindeki korkuyu düşündü.

Evet, bu adam kötü işlere meyilliydi. Sonra diğer orospuları, havadaki gerginliği ve müşteri sıkıntısını düşündü. İçeride yalnızca iki adam vardı. Adamlar Verran'ın arkadaşları mıydı?

Orada başka işler de dönüyordu. Ya Faren? Cery adam hakkında öğrendiği şeyleri düşündü. Eğer kışkırtırsan, Hırsız acımasız olabilirdi ama şüphelerinin dışında Faren, adil ve dürüsttü.

Ve Verran'ın işlediği suçu anlatırken sesinde öfke vardı.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmedim," diye itiraf etti Cery. "Biliyorum."

"Yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Birisi Sonea'yı tehdit etseydi yapardın. Yanılıyor muyum?"

"Evet ama bu farklı."

"Öyle mi?"

Cery gözlerini kısıp Hırsız'a baktı. Faren iç geçirdi. "Hayır, onu kastetmedim. Bu benim tarzım değil. Seni test ediyorum. Bunu bilmelisin. O adamı öldürmek zorunda değilsin. Bu, bana güvenmeyi öğrenmen ve sınırlarını bilmem açısından çok önemli." Cery'nin kalbi tekledi. Testlerin olacağını biliyordu. Ama Faren, ona o kadar farklı görevler vermişti ki Cery, Hırsız'ın ne istediğini merak etmeye başlamıştı. Onun için aklında bir şey mi vardı? Daha farklı bir şey? Belki bu, daha ileride Cery'nin tekrar yüzleşebileceği bir testti... Eğer öldürmek için gücü yetmez ve isteksiz olursa, öldürmek gerektiğinde kendini ve diğerlerini tehlikeye atabilirdi. Ya diğerlerinden biri Sonea olursa...

Birden bütün tereddüdü ve kararsızlığı gitti. Faren, sokağın karşısındaki geneleve bakıp iç geçirdi. "O adamı gerçekten ölü istiyordum. Bunu kendim de yapardım ama... Boş ver. Onu tekrar buluruz." Arkasını dönüp birkaç adım attıktan sonra Cery'nin takip etmediğini fark edince durdu. "Cery?"

Cery, elini paltosunun içine sokarak hançerlerini kavradı.

XI
Güvenli Geçit

Bir buçuk saat sonra, bolun pis kokusu hoş gelmeye başlamıştı. Aroma, ortamdaki pis kokuyu güzel hale getiriyordu. Dannyl önündeki kupayı süzdü. Hijyenik olmayan bira evlerinin ve içlerinde boğulmuş ravi yüzen bol fıçılarının hikâyelerini hatırlayan Dannyl, kendini tatlı birayı denemeye ikna edememişti. Ama bu akşam, daha karanlık şüpheliler tarafından rahatsız edilmişti. Eğer varoşlular kim olduğunu anlamışlarsa, onları içkisine zehir koymaktan ne alıkoyabilirdi ki? Korkuları büyük olasılıkla yersizdi. Cüppesini, biraz pejmürde gözükmeye dikkat ederek, tekrar tüccar kıyafetiyle değiştirmişti. Diğer müşteriler ona öylesine bir bakış atmışlar, çoğunlukla da doğrudan, kalçasından sarkan kesesine bakmışlardı, sonrasında ise onu görmezden gelmişlerdi. Buna rağmen, Dannyl kalabalık bolevindeki her erkek ve kadının, onun kim ve ne olduğunu bildiği, hissini üstünden atamıyordu. Burada sıkılmış, kayıtsız ve asık suratlı bir kalabalık vardı. Dışarıdaki fırtınadan saklanacak bir yer arayarak, odanın her köşesine sinmişlerdi. Bazen dışarıdaki havaya küfür ettiklerini duyuyordu, geri kalan zamanlardaysa Lonca'ya sövüyorlardı. Bu, ilk başlarda onu eğlendiriyordu. Varoşlular, sorunları için Kral'ı suçlamaktansa, Lonca'yı suçlamayı daha güvenli buluyor gibiydi. Bir varoşlu, yüzünde yara izi olan bir adam, ona bakmayı sürdürüyordu. Dannyl doğrulup omuzlarını dikleştirdi, sonra odaya göz gezdirdi. Etrafa bakınırken bakışları başka bir adamın bakışlarıyla karşılaştı. Dannyl, içkisine dönmeden önce adamın altın-kahverengi derisine ve geniş suratına dikkatle baktı.

Daha önce ziyaret ettiği bolevlerinde bütün ırklardan erkekler ve kadınlar görmüştü. Anayurtları Kyralia'nın en yakın komşusu olduğu için kısa Elyne'ler çok yaygındı. Kahverengi derili Vindolar, birçoğu iş aramak için dışarıdan geldiklerinden dolayı, varoşlarda şehrin geri kalanından daha

fazlaydı. Atletik, kabilesel Lan ve onurlu Lonmar sayısı daha nadirdi. Bu, yıllardır gördüğü ilk Sachakalıydı. Sachaka, Kyralia'nın komşusu olmasına rağmen; yüksek bir dağ sırası ve dağın ötesindeki terk edilmiş çorak arazi, iki ülke arasındaki yolculuğu caydırıcı hale getiriyordu. Buradaki birkaç tüccar, barbarların hayatta kalmak için savaştıkları; yıkılmış, küçük şehirlerin olduğu bir yoldan buraya gelmişlerdi. Bu her zaman böyle değildi. Yüzyıllar önce, Sachaka görmüş geçirmiş büyücüler tarafından yönetilen büyük bir imparatorluktu. Kyralia'ya karşı kaybedilen bir savaş ve yeniden yapılanan Lonca bunu değiştirmişti. Birisi Dannyl'in omzuna dokundu. Dönünce, arkasında dikilen esmer bir adam gördü. Adam kafasını iki yana salladıktan sonra uzaklaştı. Dannyl iç geçirerek ayağa kalktı ve kalabalığın arasından kapıya doğru ilerledi. Dışarıya çıktığında, ara sokağın çoğunu dolduran kirli su birikintilerinin arasında yürüdü. Lonca'nın, yeraltı sığınağına kadar kızın izini sürmesinin ve Lord Jolen'in Lonmar tarafından oyuna getirilmesinin üzerinden üç hafta geçmişti. O zamandan beri Gorin, Dannyl'in görüşme isteğini reddetmişti.

Yönetici Lorlen, kızı Hırsızlar'ın koruduğunu kabul etmeye isteksizdi. Dannyl sebebini anlıyordu. Hiçbir şey Kral'ı kendi topraklarında başıboş bir büyücünün varlığından daha çok sinirlendiremezdi. Hırsızlar'a tolerans gösterilebilirdi. Onlar suçlarla dolu yeraltını kontrol altında tutuyorlardı ve asla kaçakçılıktan kaynaklanan vergi kaybından daha büyük bir tehdit oluşturmuyorlardı. Kral onları bulup yok etmeyi basarsa bile, başkalarının onların yerini alacağını biliyordu. Ama yine aynı Kral, şehirde başıboş bir büyücünün varlığını şüphenin ötesinde bilirse, varoşları yerle bir etmek isteyecekti.

Dannyl, Hırsızlar'ın bunun farkında olup olmadığını merak etti. Mantıksız ya da tehdit edici gözükmek istemediği için, Gorin'le yaptıkları konuşmada bu olasılıktan söz etmemişti. Onun yerine, Hırsız'ı, kızın yol açacağı tehlikeye karşı uyarmıştı. Sokağın sonuna ulaştığında, daha geniş bir sokağa geçmek için aceleyle iki binanın arasındaki dar boşluğa ilerledi. Buradan sonra, varoşlar bir labirente dönüşüyordu. Rüzgâr, aç bir çocuk gibi sızlanarak, her dar sokaktan aşağı iniyordu. Ara sıra tamamen diniyordu ve bu sessizliklerden birinde, arkasından gelen ayak sesleri duydu. Etrafına bakındı. Sokak boştu. Omuzlarını silkerek yürümeye devam etti.

Gözardı etmeye çalışmasına rağmen, hayal gücü, takip edildiği fikrini aklından çıkartmasına izin vermiyordu. Adımlarının arasındaki sessizlikte, başka bir ayağın yere sürttüğünü duyuyor ya da arkasına bakınca, bazen bir köşede bir hareket belirtisi yakalıyordu. Takip edildiğine dair olan inancı daha da güçlenirken, Dannyl gittikçe kendine sinirleniyordu. Bir köşeyi dönerek, çabucak bir kapının kilidini açıp binanın içine girdi.

İçerisinin boş olduğunu görünce rahatladı. Anahtar deliğinden dışarıya bakarak, sokağın hâlâ boş olduğunu görünce hafifçe homurdandı. Sonra görüş alanına birisi girdi. Dannyl, adamın geniş suratındaki yara izini tanıyınca kaşlarını çattı. Sachakalının gözleri, araştırarak etrafa bakmıyordu. Dannyl, bir parıltı yakaladı ve bakışlarını aşağı indirdiğinde adamın eldivenli elinde sıkıca tuttuğu bir bıçak gördü. Dannyl sessizce kıkırdadı. *Takip ettiğini duyduğum için şanslısın,* diye düşündü. Gaspçıyı yakalayıp en yakındaki Muhafız Odası'na götürmeyi düşündü ama bu düşüncesinden vazgeçti. Gece yaklaşıyordu ve sıcak odasına dönmek için sabırsızlanıyordu. Sachakalı, etrafı taradıktan sonra geri döndü. Dannyl, içinden yüze kadar saydıktan sonra sessizce dışarı süzülüp yoluna devam etti. Varoşluların, kim olduğunu bildiğine dair olan korkusu yersiz gibi gözüküyordu Hiçbir varoşlu, basit bir bıçakla bir büyücüye saldıracak kadar aptal değildi.

*** * ***

Cery sığınağa girdiğinde, Sonea büyük bir kitabın üzerine eğilmişti. Kız kafasını kaldırıp gülümsedi.

"Büyü işleri nasıl gidiyor?" diye sordu çocuk. Kızın gülümsemesi kayboldu.

"Her zamanki gibi."

"Kitap yardımcı olmuyor mu?" Kız kafasını iki yana salladı.

"Pratik yapmaya başladığımdan beri beş hafta geçti ama giderek ustalaştığım tek şey okumak. Faren'in korumasının karşılığını okuyarak veremem."

"Yaptığın işte acele edemezsin," dedi Cery. Günde sadece bir kez pratik yapabiliyorken olmaz, diye geçirdi içinden. Yakalanmasına ramak

kalmasından sonra, her büyü kullandığında, bulundukları sığınağa sabırla yaklaşıp, adamı yeni sığınaklar bulmaya zorlayan bir grup büyücü vardı. Cery, Faren'in bütün varoşlardan destek istediğini biliyordu. Sonea'nın, Hırsız'ın kullandığı her desteğe ve harcadığı her sikkeye değeceğini biliyordu. "Büyünün işe yaraması için sence neye ihtiyacın var?" diye sordu çocuk. Kız elini çenesinin altına koydu. "Birisinin bana göstermesine ihtiyacım var." Cery'ye bakıp bir kaşını kaldırdı. "Faren bulacağın bu insan hakkında herhangi bir şey söyledi mi?" Cery kafasını iki yana salladı. "Bana hiçbir şey söylemedi. Bir şeyler duydum ama pek iyi şeyler değil."

Kız iç geçirdi. "Senin, Lonca'nın sırlarını Hırsızlar'a açmaya istekli, dostça yaklaşacak herhangi bir büyücü tanıdığını zannetmiyorum? Belki onlardan birini benim için kaçırabilirsin." Cery güldü, sonra aklında bir fikir şekillenmeye başlayınca durdu. "Sence..."

"Şşş! " diye tısladı Sonea. "Dinle!" Cery yerden gelen hafif vurma sesini duyunca ayağa fırladı. "İşaret!"

Cery hemen yan sokağa bakan pencereye gidip aşağıdaki gölgelere baktı. Nöbetçinin yerine, gölgelerin içine yabancı bir şekil girdi. Sonea'nın bir sandalyenin arkasında asılı duran pelerinini kaptı ve kıza attı. "Pelerini gömleğinin içine sok," dedi. "Ve beni takip et." Kızın oturduğu masanın yanında duran su dolu kovayı kaptı ve suyu şöminedeki közlerin üstüne boşalttı. Közler cızırdadı ve bacadan yukarı dalga dalga buhar yükseldi. Izgarayı çıkararak şöminenin içine girdi ve botlarının ucunu pürüzlü ve sıcak tuğlaların arasına yerleştirerek tırmanmaya başladı. "Şaka yapıyor olmalısın," diye söylendi Sonea aşağıdan. "Hadi," diye üsteledi çocuk. "Çatılardan gideceğiz." Sonea bir küfür mırıldanarak tırmanmaya başladı.

* * *

Güneş, fırtına bulutlarının arkasından çıktığında, çatılar altın sarısına boğuldu. Cery bir bacanın gölgesine ilerledi. "Çok aydınlık," dedi. "Kesinlikle bizi görürler. Sanırım hava kararana kadar burada beklemeliyiz."

Sonea çocuğun yanına oturdu. "Yeterince uzaklaştık mı?" Çocuk arkasındaki sığınağa doğru baktı. "Umarım. "Kız etrafına göz gezdirdi. "High Road'dayız, değil mi? Şu tutma yerleri ip olan tahta köprülü... " Cery

başıyla onaylayınca kız gülümsedi. "Bu bana geçmişi hatırlattı." Çocuk, kızın gözlerindeki özlem dolu bakışı görerek sırıttı. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Öyleydi. Çoğu zaman, yaptığımız şeylerin bazılarını gerçekten yaptığımıza inanamıyorum." Kafasını iki yana salladı. "Buna şimdi cesaret edemem."

Çocuk omuzlarını silkti. "Sadece çocuktuk."

"Gizlice evlere girip eşyaları aşıran çocuklar." Gülümsedi. "Şu odasına girdiğimiz ve bir sürü peruğu olan kadını hatırlıyor musun? Sen dizlerini karnına çekip yere kıvrılmıştın ve her tarafını peruklarla örtmüştün. Kadın içeri girdiğinde inleme sesleri çıkartmıştın."

Cery güldü. "Kadının bağıracağı kesindi." Kızın gözleri batan güneşin ışıklarında parıldadı. "Jonna, gece vakti seninle buluşmak için gizlice dışarı kaçtığımı öğrenince başım fena derde girmişti."

"Bu seni durdurmadı ama," dedi Cery. "Evet. O zamana kadar bana kilitlerin nasıl açılacağını öğretmiştin."

Çocuk dikkatle kıza baktı. "Neden bizimle dışarı çıkmayı bıraktın?" Kız iç geçirip dizlerini göğsüne çekti.

"İşler değişti. Harrin'in grubu bana farklı davranmaya başladı. Bir kız olduğumu hatırlıyorlarmış gibiydiler ve onlarla başka şeyler için takıldığımı düşünmeye başladılar. Artık eğlenceli değildi."

"Ben sana farklı davranmadım... " Cesaretini toplamak için durakladı. "Ama sen benimle de dışarı çıkmaktan vazgeçtin." Kız kafasını iki yana salladı. "Sebep sen değildin Cery. Bundan yorulduğumu düşünmeye başlamıştım. Büyümek ve rol yapmayı kesmek zorundaydım. Jonna sürekli dürüstlüğün ne kadar değerli, çalmanın ne kadar yanlış olduğunu söylüyordu. Seçme şansım olmadığı zaman çalmanın yanlış olduğunu düşünmüyordum ama bizim yaptığımız bu değildi. Şehre taşındığımıza neredeyse mutlu oldum, çünkü bu, artık bütün bunları düşünmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu." Cery başıyla onayladı. Belki kızın ayrılması daha iyi olmuştu. Harrin'in çetesindeki çocuklar, karşılaştıkları

kadınlara her zaman iyi davranmıyorlardı. "Şehirde çalışmak daha mı iyiydi?"

"Biraz. Eğer dikkatli olmazsan, yine başın çok fazla derde girebilir. En kötüsü de muhafızlardır, çünkü hiç kimse onların sana zorluk çıkarmasına engel olamaz." Kızı, onunla uğraşan muhafızları kovduğunu hayal etmeye çalışırken, kaşlarını çattı. Güvenli bir yer var mıydı? Kafasını iki yana sallayarak onu, hiçbir muhafızın ya da büyücünün kendilerini rahatsız edemeyeceği bir yere götürmeyi diledi. "Kitabı unuttuk, değil mi?" dedi Sonea aniden. Cery masanın üstünde duran cildi hatırlayarak küfür etti. "Aslında çok yararlı değildi nasılsa." Kızın sesinde pişmanlık yoktu. Cery kaşlarını çattı. Kızın büyü yapmayı öğrenmesinin başka bir yolu olmalıydı. Kızın ona verdiği fikri hatırlayınca hafifçe dudağını ısırdı. "Seni varoşların dışına çıkarmak istiyorum," dedi çocuk. "Bu gece varoşların her yerinde büyücüler olacak."

Kız kaşlarını çattı. "Varoşların dışına mı?"

"Evet," dedi çocuk. "Şehirde daha güvende olursun."

"Şehirde mi? Emin misin?"

"Neden olmasın?" Gülümsedi. "Orası bakacakları en son yer."

Kız bunu düşünüp omuzlarını silkti. "Ama oraya nasıl gideceğiz?"

"High Road'dan."

"Ama yol kapıları geçmemizi sağlayamaz." Cery sırıttı. "Kapıları kullanmak zorunda değiliz. Gel hadi."

Varoşların üstünde yükselen Dış Duvar, büyük ve korkunç gözüküyordu. On beş adım yüksekliğindeki duvar, Imardin'in istila tehlikesiyle karşı karşıya kalmasının üstünden yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen, şehir muhafızları tarafından hâlâ iyi korunuyordu. Bu yol etrafı dolanıyordu ve varoş binalarını diğer tarafta bırakıyordu. Yola çok uzak olmayan Sonea ve Cery, çatıların içinden bir ara sokağa indiler. Cery, kızın kolundan tutarak, onu boş kasa yığınlarına doğru yürütüp, tahta kasaların arasına soktu. İçerideki hava keskin bir şekilde, taze ağaç ve çürük meyve kokuyordu.

Cery çömelip yere vurdu. Sesin metalik ve boş çıkması Sonea'yı şaşırttı. Yer kaydı ve yukarı doğru büyük bir disk açıldı. Karanlık dairenin içinde bir surat göründü. Etrafa mide bulandırıcı bir koku yükseldi. "Merhaba Tul," dedi Cery. Adamın yüzü sırıtışla birlikte titredi.

"Nasıl gidiyor Cery?"

Cery sırıttı. "İyi. Bir borcunu ödemek ister misin?"

"Olabilir."

Adamın gözleri parladı. "Geçit mi?"

"İki kişilik," dedi Cery. Adam başıyla onayladı ve içerideki ağır kokulu havaya karıştı. Cery, Sonea'ya gülümsedi ve başıyla deliği gösterdi.

"Önden buyurun."

Kız ayağını deliğin içine uzattı ve bir merdivenin üst basamağıyla karşılaştı. Temiz havadan son bir nefes alarak yavaşça karanlığın içine inmeye başladı. Karanlıkta, akan suyun sesi yankılanıyordu ve hava nemden ağırlaşmıştı. Gözleri karanlığa alışınca, bir yeraltı lağım tünelinin yanındaki dar ve düz bir çıkıntının üzerinde durduğunu fark etti. Tavan çok alçak olduğu için eğilmek zorunda kaldı.

Konuşmuş oldukları adamın şişman bir suratı ve aynı derecede geniş bir vücudu vardı. Cery, teşekkürlerini sundu ve adamın eline, suratına geniş bir gülümseme yerleştiren bir şey sıkıştırdı.

Cery, Tul'u arkalarında bırakarak, kızı, şehre doğru giden geçidin aşağısına yönlendirdi. Birkaç yüz adımdan sonra, görüş alanına başka bir şekil ve merdiven girdi. Adam bir zamanlar uzun olabilirmiş ama sırtı sanki, tünelin kıvrımına uyum sağlamak için kamburlaşmıştı. Yaklaştıkları adam, kafasını kaldırdı ve büyük, şiş kapaklı gözleriyle onlara baktı. Adam, birdenbire dönüp arkasına baktı. Tünelin ilerisinden zayıf bir çınlama sesi geldi. "Acele edin," diye seslendi adam. Cery, Sonea'nın koluna yapışıp, kızı sürükleyerek koşturmaya başladı.

Adam paltosunun altından bir şey çıkartarak, eski bir kaşıkla vurmaya başladı. Ses, tünelin içinde oldukça sert bir şekilde yankılanıyordu.

Merdivene ulaştıklarında adam durduğunda, arkalarından gelen çınlama sesleri hızlandı. Adam homurdandı ve kollarını çırpmaya başladı.

"Yukarı! Yukarı!"

Cery yukarı tırmandı. Metalik bir ses oldu, üstlerindeki delikten içeriye ışık girdi. Cery deliğin içinden tırmandı ve gözden kayboldu. Sonea hareketi tekrarlarken, tünelin içinde uzaktan gelen, belirsiz, alçak bir ses duydu. Kambur, arkasından tırmanıp merdiveni yukarı çekti.

Sonea etrafa göz gezdirdi. Artan karanlık tarafından gizlenen dar bir ara sokakta duruyorlardı. Alçak sesi tekrar duyarak, arkasındaki tünele döndü. Kambur, tünelin kapağını dikkatli bir şekilde kapatınca, ses aniden boğuklaşan bir kükremeye dönüşerek, hızla yükseldi. Bir an sonra ayaklarının altında hafif bir titreşim hissetti. Cery o kadar yakına eğildi ki ağzı, kızın kulağına değiyordu.

"Hırsızlar bu tünelleri yıllardır Dış Duvar'ı geçmek için kullanıyordu," diye mırıldandı. "Şehir muhafızları bunu fark ettikleri zaman, tünele su basmaya başladılar. Çok kötü olmuyor aslında... tüneli temiz tutuyor. Elbette, Hırsızlar olayı çözdü ve iş her zamanki gibi devam etti. Az önce duyduğun ses, muhafızların tünelleri rastgele yıkamaya başladıklarını gösteriyordu." Kıza kapağın yanına çömelmesini işaret etti, sonra dikkatli bir şekilde kapağı kaldırdı. Su, kızın yüzünün birkaç santim önüne kadar fışkırdı ve kükreme gürültülü bir şekilde sokağa yayıldı. Cery çabucak kapağı kapadı. "Demek zilleri bu yüzden çalıyorlar," dedi kız fısıldayarak.

Cery başıyla onayladı. "Bir uyarı." Döndü ve kambura bir şey verdi, sonra kızı bir evin çatısına tırmanmayı kolaylaştıran, bir duvarın üstünde çıkıntılı duran tuğlaların olduğu karanlık bir köşeye doğru yönlendirdi. Hava gittikçe soğuyordu, bu yüzden Sonea pelerinini çıkartıp omuzlarına attı. "Buradan biraz daha ileriye çıkacağımızı ummuştum," diye mırıldandı Cery, "ama... " Omuzlarını silkti. "Buranın güzel bir manzarası var, ha?" Kız başını salladı. Güneş ufkun ötesine geçmesine rağmen, gökyüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Güney Bölgesi'nin üstünde sürüklenen son fırtına bulutları, yavaş yavaş Doğu'ya doğru çekiliyorlardı. Şehir, turuncu ışıkla yıkanmış bir şekilde önlerinde uzanıyordu. "Kral'ın Sarayı'nın bir kısmını bile

görebilirsin," diye ileriyi işaret etti Cery. Yüksek İç Duvar'ın üzerinde, Saray'ın yüksek kuleleri ve parıldayan kubbesinin tepesi görünüyordu.

"Oraya hiç gitmedim," dedi Cery. "Ama bir gün mutlaka gideceğim."

Sonea güldü. "Sen mi? Kral'ın Sarayı'na?"

"Bu kendime verdiğim bir söz," dedi çocuk.

"Şehirdeki bütün büyük yerlere en az bir kere gireceğim."

"Şimdiye kadar nerelere gittin?" Cery, İç Çember'in kapılarını gösterdi. Sonea kapıların arasından, sokak lambalarının sarı parıltısıyla aydınlanan konakların duvarlarını ve çatılarını görebiliyordu. "Büyük evlerin birkaçına."

Kız inanmayarak homurdandı. Jonna ve Ranel'in ayak işlerine bakarken, ara sıra İç Çember'e girmesi gerekmişti. Caddelerde, zengin bir tarzda giyinmeyen veya bir Ev'in hizmetkâr üniformasını giymeyen birisini sorgulayan muhafızlar devriye geziyordu. Müşteriler ona, bölgede yasal işi olduğunu gösteren küçük bir belge vermişlerdi.

Her ziyaret harika görüntüler ortaya çıkartmıştı. Fantastik renk ve şekillerde, olağanüstü evler gördüğünü hatırladı, bunlardan bazıları, sanki kendi ağırlıkları altında çökecekmiş gibi gözüken çok ince ve güzel kulelerdi. Hizmetkârların evleri bile lükstü. Etrafındaki daha sade evler ona daha tanıdık geliyordu. Kuzey Bölgesi'nde tüccarlar ve daha ufak aileler yaşıyordu. Bunların birkaç hizmetkârı vardı ve diğer işler için servisleri veya zanaatkarları kullanıyorlardı. Jonna ve Ranel, orada çalıştıkları iki yıl boyunca, düzenli müşterilerinin oluşturduğu küçük bir grup edinmişlerdi.

Sonea, renkli perdelerle kaplanmış pencerelere baktı. Bazılarının arkasında, insanların gölgelerini seçebiliyordu. Muhafızlar onları pansiyondan çıkarttıkları zaman, teyzesinin ve eniştesinin kaybettiği müşterileri aklına gelince iç geçirdi. "Şimdi nereye?" Çocuk gülümsedi. "Beni takip et." Çatılarda ilerlemeye devam ettiler. Varoş sakinlerinin aksine, şehirde oturanlar, köprüleri ya da merdivenleri bulundukları yerlerde bırakarak Hırsızlar'ın işini kolaylaştırmıyorlardı. Bir sokağa ya da caddeye ulaştıkları zaman, sık sık yere inmek zorunda kalıyorlardı. Daha geniş yollarda devriye gezen muhafızlar yüzünden, aceleyle karşıya

geçmeden önce, uzunca bir süre adamların geçmesini beklemek zorunda kalıyorlardı. Bir saat sonra dinlenmek için durdular ve ufukta, ayın ince bir dilim şeklinde yükseldiği zaman yollarına tekrar devam ettiler. Sonea, zayıf ışıkta adımlarına konsantre olarak sessizce Cery'yi takip etti. Sonunda çocuk tekrar durduğunda, Sonea'nın üstüne bir yorgunluk dalgası yayıldı ve bir inlemeyle oturdu. "Bir an önce gelsek iyi olur," dedi kız. "Neredeyse tükendim."

"Çok yaklaştık," dedi Cery. "Hemen şurası." Geniş, düzenli bir bahçeyi çeviren bir duvarın üzerinde çocuğu takip etti. Ağaçlar uzun ve simetrikti. Çocuk, kızı sonsuza gidiyormuş gibi gözüken bir duvarın gölgeleri boyunca yönlendirdi.

"Neredeyiz?"

"Bekle de gör," diye yanıtladı Cery. Sonea'nın ayağına bir şey takıldı ve kız bir ağaca doğru tökezlendi. Ağzından istemsiz çıkan sesin kabalığı kızı da şaşırttı. Kafasını kaldırıp etrafa göz gezdirdi. Önünde nöbetçiler gibi duran sonsuz sayıda ağaç uzanıyordu. Karanlıktaki ağaçlar, korkunç pençeli elleri olan bir orman kadar uğursuz görünüyordu.

Orman mı? Kaşlarını çattı, ardından vücudunu bir ürperti sardı. Kuzey Bölgesinde hiç bahçe yok ve Imardin'de yalnızca bir tane koruluk var...

Kalbi çarpmaya başladı. Cery'nin arkasından seğirtti ve çocuğun koluna yapıştı. "Hey! Ne yapıyorsun?!" diye çıkıştı. "Loncadayız!"

Çocuğun dişleri parıldadı. "Evet." Kız dik dik çocuğa baktı. Çocuk, hafif ay ışığıyla aydınlanan ormanda siyah bir siluetti ve yüz ifadesini göremiyordu. Bir şüphe dalgası tüm bedenin kapladı. Hayır, yapamazdı...yapmazdı... Cery değil. Hayır, Cery onu asla büyücülere satmazdı. Omzunda çocuğun elini hissetti. "Endişelenme Sonea. Bir düşün. Büyücüler nerede? Varoşlarda. Burada varoşlarda olduğundan daha güvendesin, inan bana."

"Ama... muhafızları yok mu?"

"Birkaç tane kapılarda, hepsi bu."

"Devriyeler?"

"Hayır. Ya büyü duvarları?"

"Hayır." Sessizce güldü. "Sanırım insanların içeri girmek için onlardan, çok korktuklarını düşünüyorlar."

"Duvarlar ya da muhafızlar olup olmadığını nereden biliyorsun?" Çocuk kıkırdadı. "Daha önce de buraya geldim."

Sonea derin bir nefes aldı. "Nedeni"

"Şehirdeki her yeri ziyaret etmeye karar verdikten sonra buraya da geldim ve gizlice biraz etrafı araştırdım. Ne kadar kolay olduğuna inanamazsın. Binalardan hiçbirine girmeyi denemedim tabii ki, sadece pencerelerden büyücüleri izledim." Sonea, inanamayarak çocuğun gölgeli yüzüne baktı. "Lonca'yı mı gözetledin?"

"Tabii... Gerçekten ilginçti. Çırak büyücülere eğitim verdikleri ve oturdukları yerleri gördüm. Son seferinde Şifacılar'ın çalışmasını izledim. Gerçekten görülmeye değerdi. Yüzünün her tarafında kesikler olan bir çocuk vardı. Şifacı çocuğa dokununca hepsi yok oldu. İnanılmazdı."

Durakladı. Kız, zayıf ışıkta, çocuğun başının ona doğru döndüğünü gördü. "Birisinin sana nasıl büyü yapıldığını göstermesini istediğini hatırlıyor musun? Belki büyücüleri izlersen, öğrenmene yardımcı olacak bir şeyler görürsün."

"Ama... Lonca, Cery." Çocuk omuzlarını silkti. "Bunun gerçekten tehlikeli olduğunu düşünseydim seni buraya getirmezdim, değil mi?"

Sonea kafasını iki yana salladı. Ondan şüphelendiği için kendisini kötü hissediyordu. Çocuk, onu ele vermeye niyetli olsaydı, büyücülerin onu sığınakta yakalamalarına izin verirdi. Ama Cery asla ihanet etmezdi. Açıklaması her ne kadar inanılmaz olsa da...

Bu bir tuzaksa, zaten hapı yuttum, diye düşündü. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve zihnini Cery'nin teklif ettiği şeye çevirdi.

"Bunu gerçekten yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Tabii ki."

"Bu delilik Cery."

Çocuk güldü. "En azından gel de bir bak. Yola kadar gideriz. Böylece ne kadar kolay olduğunu kendin görebilirsin. Eğer denemek istemezsen geri döneriz. Hadi." Sonea, korkusunu bastırarak ağaçların arasında çocuğu takip etti. Koruluk biraz seyreldi ve ağaçların arasından duvarları gördü. Cery gölgelerde kalarak, yola yirmi adımdan daha az bir mesafe kalana kadar süründü, sonra ileri doğru fırladı ve büyük bir ağaç gövdesinin arkasına geçip ayağa kalktı.

Sonea, çocuğun arkasından seğirtti ve sırtını başka bir ağaca yasladı. Bacakları gücünün çoğunu kaybetmiş gibiydi. Sonea, başının döndüğünü ve sersem gibi olduğunu fark etti. Cery sırıtıp ağaçların arasını gösterdi. Sonea, kafasını kaldırıp önündeki binaya baktı ve nefesi kesildi.

XII
Bakacakları En Son Yer

Bina çok yüksekti ve yıldızlara değecekmiş gibi görünüyordu. Her köşesinde bir kule vardı. Kulelerin arasında, ay ışığında hafifçe parlayan beyaz duvarlar vardı. Binanın etrafında yay şeklinde taş duvarlar örülüydü. Açık duran devasa bir çift kanatlı kapıya giden geniş bir merdiven vardı.

"Harika," dedi Sonea, nefesi kesilerek. Cery sessizce güldü. "Öyle, değil mi? Şu kapıları görüyor musun? Bir adamdan neredeyse dört kat uzun."

"Çok ağır olmalılar. Nasıl kapatıyorlar?"

"Büyüyle, sanırım."

Sonea kapının eşiğinde mavi cüppeli birisi belirince irkildi. Adam durakladıktan sonra merdivenlerden inerek sağdaki daha küçük bir binaya doğru uzaklaştı. "Endişelenme. Bizi göremezler," dedi Cery. Sonea rahatlayarak iç geçirdi ve bakışlarını uzaklaşan şekilden kaçırdı. "İçeride ne var?"

"Sınıflar. Orası büyücülerin Akademi'si." Binanın yan cephesinde üç sıra pencere görünüyordu. Alttaki iki sırayı, çoğunlukla ağaçların dalları engelliyordu ama yaprakların arasından sıcak, sarı ışığı gözüküyordu. Binanın solunda geniş bir bahçe vardı. Cery bunun uzağındaki bir binayı gösterdi.

"Çıraklar orada yaşıyor," dedi. "Akademi'nin diğer tarafında büyücülerin yaşadığı, aynı onun gibi başka bir bina daha var. Bak, şurası," diye sol taraflarından birkaç yüz adım ötedeki dairesel bir binayı gösterdi, "Şifacılar'ın bulundukları yer."

"Şu ne?" diye sordu Sonea, bahçenin içinde bir yerlerde yükselen kıvrılmış direklerden oluşan bir yeri göstererek. Cery omuzlarını silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Hiç araştırmadım."

Önlerindeki yolu gösterdi. "Bu yol, şuradaki, hizmetkârların evlerine gidiyor," diyerek sol tarafı, "ve şu taraftaki yol da ahırlara," diyerek de sağ tarafı gösterdi. "Akademinin arkasında birkaç bina daha var, büyücülerin binasının önünde de başka bir bahçelik. Ah, biraz yukarıda, büyücüler için başka evler de var. "Ne kadar çok bina var," dedi kız fısıldayarak. "Kaç büyücü var?". "Burada yaşayan yüzün üstünde," dedi çocuk, burada yaşamayanlar daha çok. Bazıları şehirde yaşıyor, bazıları da ülke dışında, diğer ülkelerde oldukça çok sayıda büyücü var. Burada yaşayan yaklaşık iki yüz kadar da hizmetkâr var. Hizmetçileri, seyisleri, aşçıları, elemanları, bahçıvanları hatta çiftçileri bile var."

"Çiftçileri mi var?"

"Hizmetkârların evlerinin yakınında tarlalar var." Sonea kaşlarını çattı. "Neden yiyeceklerini satın almıyorlar?"

"İlaç yapmak için çeşit çeşit bitki yetiştirdiklerini duydum."

"Oh." Sonea, etkilenmiş bir şekilde Cery'ye baktı. "Lonca hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?"

Çocuk sırıttı. "Bir sürü soru sordum, özellikle buraya son gelişimden sonra."

"Neden?"

"Merak ettim."

"Merak mı ettin?" Sonea homurdandı. "Sadece merak mı ettin?'

"Burada ne yaptıklarını herkes merak ediyor.

Sen etmiyor musun?'

Sonea duraksadı. "Şey... bazen."

"Elbette ediyorsun. Çoğu insandan daha fazla sebebin var. Eee, birkaç büyücü gözetlemek ister misin?"

Sonea kafasını kaldırıp binalara baktı. "Büyücüler bizi görmeden binaların içine nasıl bakacağız?"

"Bahçe doğruca binaların yanına kadar gidiyor," dedi Cery. "İleriye ve geriye doğru giden yollar ve her iki taraflarında büyük çalılıklar olan ağaçlar var. Hiç kimseye görünmeden çalıların arasından ilerleyebilirsin."

Sonea kafasını iki yana salladı. "Zaten bunun gibi bir çılgınlığı ancak sen yapabilirdin." Çocuk gülümsedi. "Ama aptalca risklere girmediğimi bilirsin." Sonea, ona ihanet edeceğinden şüphelendiği için hâlâ kendinden utanarak dudağını ısırdı. Cery, her zaman Harrin'in çetesindeki en akıllı kişi olmuştu. Eğer Lonca'yı gözetlemek mümkünse, bunun nasıl yapılacağını en iyi o bilirdi.

Onu, Faren'e geri götürmesini söylemesi gerektiğini biliyordu. Eğer birisi onları fark ederse... Bunu düşünmek çok korkutucuydu. Cery beklentiyle ona bakıyordu. Denememek bir şey kazandırmayacaktır, dedi içinden bir ses, üstelik yardımı dokunacak bir şeyler görebilirim. "Pekala." İç geçirdi. "Nereden başlıyoruz?"

Cery sırıttı ve Şifacılar'ın binasını gösterdi. "Şu aşağıdaki, yolun karanlık olduğu bahçelere gireceğiz. Beni takip et." Cery, tekrar ormanın içine girdi ve ağaçların arasından yol bulup ilerledi. Birkaç yüz adımdan sonra, tekrar yola doğru döndü ve bir ağacın yanında durdu. "Büyücüler şu anda ders vermekle meşgul olmalılar," diye mırıldandı. "Ya da odalarına çekilmişlerdir. Dersler bitene kadar zamanımız var, sonra saklanacağız. Şimdilik, sadece hizmetkârlara dikkat etmeliyiz. Pelerinini çıkarsan iyi olur. Ona sadece yolda ihtiyacın olacak."

Kız, çocuğun dediğini yaptı. Cery, kızın elini tuttu ve ağaçların arasından yola doğru ilerlemeye başladılar. Sonea kafasını kaldırıp kuşkuyla Akademi'nin pencerelerine baktı.

"Ya dışarı bakarlarsa? Bizi görebilirler."

"Endişelenme," dedi çocuk. "Sınıflar çok aydınlık, o yüzden pencerenin dibine yaklaşmadıkça dışarıdaki hiçbir şeyi göremezler ve ayrıca dışarı bakamayacak kadar meşgul olmalılar."

Çocuk, kızı kolundan tutarak yolun karşısına geçirdi. Kız nefesini tuttu ve bir gören olup olmadığına bakmak için üstlerindeki pencerelere göz gezdirdi ama görünürlerde kimse yoktu. Bahçedeki gölgelere girdikleri zaman, rahatlayarak iç geçirdi.

Cery, yüzüstü yatarak, yılan gibi sürünerek bir çalının içine girdi. Onu takip eden Sonea, kendini çok sık yapraklı, bodur bitkilerin altında buldu. "Buraya son geldiğimden beri biraz büyümüşler," diye mırıldandı Cery. "Emekleyerek gidebiliriz."

Çocuk emeklemeye başlayarak, kızı, sık bitki örtüsünden oluşan bir tünele yönlendirdi. Aşağı yukarı her yirmi adımda bir, iri bir ağaç gövdesini geçerken, bodur bitkilerin dışına taşmamak için sıkışmak zorunda kalıyorlardı. Çocuk birkaç yüz adım emekledikten sonra durdu. "Şifacılar'ın binasının önündeyiz," dedi. "Bir yol daha geçip ağaçların arasına gireceğiz. İlk önce ben gideceğim. Boş olduğundan emin olmak için yolu kontrol et, sonra benim yaptıklarımı yap." Tekrar ilerleyerek, çalıların arasına girdi ve gözden kayboldu. Sonea, çocuğun gitmiş olduğu yola doğru emekleyerek, yaprakların arasından baktı. Çalılığın etrafından bir yol dolaşıyordu. Cery'nin yolun diğer tarafındaki çalılıkta açtığı boşluğu görebiliyordu. Emekleyerek dışarı çıkıp çabucak yolu geçti ve kendini çalılığın içine attı. Cery'yi yaprakların arkasındaki boşlukta, yüzü binaya doğru, sırtını geniş bir ağaç gövdesine dayamış otururken buldu.

"Buna tırmanabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Cery sessizce, duvara vurarak. "İkinci kata tırmanmak zorundasın. Dersler orada yapılıyor."

Sonea duvarı inceledi. Duvar büyük taş bloklardan yapılmıştı. Blokları tutan harç eskiydi ve ufalanıyordu. Binanın etrafında pencerelerin tabanını oluşturan iki düz çıkıntı vardı. Bir kez pencereye ulaştı mı, içeri bakarken çıkıntının üstünde rahatlıkla durabilirdi.

"Kolay," dedi kız fısıldayarak. Çocuğun gözleri kısıldı, sonra ceplerini araştırmaya başladı. Küçük bir kavanoz çıkartarak açtı ve kızın yüzüne siyah bir macun sürmeye başladı.

"İşte. Artık Faren gibi görünüyorsun." Sırıttı, sonra tekrar ciddileşti. "Ağaçların arkasında kal. Birinin geldiğini görürsem, mullook gibi

öteceğim. Olduğun yerde kal, hiç hareket etme ve sessiz ol." Kız başıyla onaylayarak duvara döndü ve ayakkabısının ucunu dikkatli bir şekilde bir çatlağın içine yerleştirdi. Parmaklarını ufalanan harcın içine geçirerek, ayağını koyacağı bir sonraki yeri aradı. Çok geçmeden duvara tırmandı. Kız kafasını eğip çocuğa baktı ve sırıtan çocuğun dişlerinin parladığını gördü.

Kendini yukarı çekerken kasları itiraz etti ama ikinci çıkıntıya ulaşana kadar durmadı. Soluklanmak için durarak, başını en yakındaki pencereye doğru çevirdi. Pencere bir kapı boyutlarındaydı ve dört parça halinde büyük camlardan oluşuyordu. Odanın içini görene kadar dikkatli bir şekilde çıkıntıya yerleşti. İçeride, hepsi de dikkatle odanın uzak köşesindeki bir şeye bakarak oturan, büyük bir grup kahverengi cüppeli büyücü vardı. Birisinin kafasını kaldırıp onu göreceğinden korkarak duraksadı ama kimse, onun olduğu tarafa bakmadı. Kalbi çarparak, büyücülerin nereye baktıklarını görene dek yavaş yavaş ilerledi.

Uzak köşede, koyu yeşil cüppeli bir adam duruyordu. Adamın elinde, üzeri renkli çizgiler ve kelimelerle dolu, oyma ahşap bir kol vardı. Büyücü farklı kelimeleri göstermek için ağaçtan yapılmış kısa bir çubuk kullanıyordu.

Sonea bir heyecan titremesi hissetti. Büyücünün sesi, cam yüzünden biraz boğuk geliyordu ama dikkatle dinlerse, adamın söylediklerini anlayabiliyordu. Dinleyince, tanıdık bir hayal kırıklığı hissetti. Büyücünün anlattıklarının çoğunu, garip kelimeler ve ifadeler oluşturuyordu. Bu ona ancak başka bir dil kadar anlamlı geliyordu. Parmaklarındaki ağrıya teslim olmak üzereydi. Adam dönüp yüksek sesle birisini çağırdı: "Jenia'yı içeri getirin." Çıraklar açık kapıya doğru döndüler. Odaya, yaşlı bir hizmetkârla ile genç bir kadın girdi. Kadının kolu sarılıydı ve boynuna bağlanmış, bez bir askıya alınmıştı. Kadın cesurca gülümsedi ve çıraklardan birinin söylediği bir şeye güldü. Öğretmenden gelen sert bir bakış sınıfı susturdu. "Jenia bu öğleden sonra attan düşüp kolunu kırdı," dedi öğretmen. Genç kadına oturmasını işaret etti. Adam, kadının sargılarını çözmeye başlayınca, kadının yüzündeki gülümseme kayboldu.

Ortaya çürük ve şişmiş bir kol çıktı. Öğretmen sınıftan iki çırak seçti. İkili ellerini nazikçe çürük kolun üstünde gezdirdi, geriye çekildiler ve değerlendirmelerini yaptılar.

"Şimdi," öğretmen, bütün sınıf duysun diye sesini yükselmişti, "ilk önce acıyı durdurmalıyız." Öğretmenden gelen bir işaretle, çıraklardan biri kadının elini tuttu. Gözlerini kapadı ve sınıf sessizleşti. Kadının yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. Çırak, kadının elini bıraktı ve öğretmene dönüp başını salladı. "Vücudun kendini iyileştirmesine izin vermek her zaman daha iyidir," diye devam etti büyücü, "ama kemiklerin kaynadığı noktayı iyileştirebilir ve şişkinliğin verdiği ağrıyı hafifletebiliriz."

Diğer çırak, avuç içini yavaşça kadının kolunda gezdirdi. Dokunduğu yerlerdeki çürükler soluklaştı. Delikanlı çekildiği zaman, genç kadın gülümsedi ve parmaklarını oynattı. Öğretmen, kadının kolunu inceledikten sonra kadının açık bir tiksintiyle baktığı askıyı yerine taktı. Adam, kadına kolunu iki hafta boyunca kesinlikle kullanmamasını söyledi. Çıraklardan biri bir şeyler söyledi ve bütün sınıf güldü.

Sonea pencereden çekildi. Az önce, sadece birkaç varoşlunun tanık olabildiği; büyücülerin efsanevi iyileştirme güçlerini, kendi gözleriyle görmüştü. Bu, hayal ettiği gibi inanılmazdı. Ama nasıl yaptıklarına dair hiçbir şey öğrenememişti. *Bu ileri seviyedeki çırakların sınıfı olmalı,* diye düşündü. Yeni çıraklar, bunun gibi bir yaralanmayı nasıl tedavi edeceklerini bilemezlerdi. Yeni çırakların olduğu bir sınıf bulursa, belki nasıl yaptıklarını anlayabilirdi. Aşağı indi. Ayaklan yere değince, Cery koluna yapıştı. "İyileştirmeyi gördün mü?" diye fısıldadı. Kız başını salladı. Cery sırıttı. "Kolay olacağını söylemiştim, değil mi?"

"Senin için belki," dedi kız, ellerini ovuşturarak. "Ama ben hamlaşmışım." Yandaki ağaca ilerleyerek, taş blokların arasına soktuğu yorgun parmaklarını zorladı ve kendini tekrar yukarı çekti. Yan sınıfın öğretmeni bir kadındı ve o da yeşil cüppe giyiyordu. Kadın sessizce; sıraların üstüne eğilmiş, kâğıt sayfalara çılgınca bir hızla yazı yazan ve yıpranmış deri kitaplarını okuyan çıraklarını izliyordu. Sonea kollarındaki ağrıya teslim oldu ve tekrar yere indi. "Eee?" diye sordu Cery. Kız kafasını iki yana salladı. "Pek bir şey yok."

Bir sonraki pencere, küçük kavanozlardaki sıvıları, kurutulmuş tozları ve macunları birbirine karıştıran bir çırak sınıfına bakıyordu. Bir sonraki pencereden baktığında, kafasını önündeki kitabın açık sayfalarına koymuş kestiren yeşil cüppeli genç bir adamı gördü. "Diğer odalarda ışık yok," dedi

Cery, kız tekrar yere indiğinde. "Sanırım burada görebileceğin her şey bu." Dönüp Akademi'yi gösterdi. "Orada daha çok sınıf var." Kız başıyla onayladı. "Gidelim." Çalıdan çıkarak yolun karşısına koştular ve diğer taraftaki çalıların içine daldılar. Bahçeyi geçerlerken Cery yarı yolda durdu ve çalıdaki bir boşluğu gösterdi. Yaprakların arasından bakan Sonea, bahçelerindeki garip direklerin oraya geldiklerini gördü. Direkler sanki birbirlerine selam veriyorlarmış gibi içeri doğru kıvrılmıştı ve gittikçe tepedeki bir noktaya doğru inceliyorlardı. Eşit aralıklarla, zemine oturtulmuş büyük dairesel bir taş plakanın çevresine dizilmişlerdi. Sonea ürperdi. Havayı belli belirsiz tanıdık bir titreşim doldurdu. Huzursuz olarak, elini Cery'nin sırtına koydu. "Devam edelim." Cery başını salladı ve direklere bir kez daha bakarak yola devam etti.

Akademi'nin duvarına varmadan önce iki yol daha geçtiler. Cery elini taş duvara koydu. "Buna tırmanamazsın," diye fısıldadı. "Ama yer seviyesinde çok pencere var." Sonea duvara dokundu. Duvarın üzerinden sular sızıyordu ve yerde küçük su birikintileri oluşturuyordu. Hiç çatlak ya da bağlantı yeri göremiyordu. Bütün bina sanki devasa tek parça bir taştan yapılmış gibiydi. Cery bir ağacın arkasına geçerek parmaklarını birbirine kenetledi. Sonea ayağını çocuğun ellerine yerleştirdi. Kendini yukarı ittirerek, pencere eşiğinin üstünden odaya baktı. Mor cüppeli bir adam, kömür bir çubukla tahtaya bir şeyler yazıyordu. Adamın konuştuğunu duydu ama söylediklerini yine anlayamıyordu. Tahtadaki çizimler Şifacı'nın konuşması kadar anlaşılmazdı. Hayal kırıklığına uğrayarak, Cery'ye onu indirmesini işaret etti. Bir sonraki pencereye emeklediler. İçerideki sahne ilki kadar gizemliydi. Çıraklar gözleri kapalı bir şekilde hiç kıpırdamadan oturuyordu. Oturan her çırağın arkasında, avuç içlerini arkadaşlarının şakaklarına bastıran birer çırak dikiliyordu. Kırmızı cüppeli, sert bakışlı bir adam olan öğretmen, sessizlik içinde onları izliyordu. Adam aniden konuşmaya başladığında, pencereden ayrılmak üzereydi. "Artık bırakın." Adamın ses tonu, böylesine sert görünüşlü bir insan için beklenmeyecek derecede yumuşaktı. Çıraklar gözlerini açtılar. Ayakta duranlar şakaklarını ovuşturup suratlarını buruşturdular. "Gördüğünüz gibi, istemediği sürece başka birisinin zihnini görebilmek imkansızdır," dedi öğretmen. "Aslında, Yüce Lord'umuzun kanıtladığı gibi, imkansız değildir ama sizin ve benim gibi, sıradan büyücülerin erişebileceğinden çok uzaktır." Adamın gözleri

pencereye kaydı. Sonea çabucak eğildi. Cery onu yere indirdi ve kız sırtını duvara dayayarak pencere eşiğinin altına çömeldi ve Cery'ye de aynısını yapmasını işaret etti.

"Görüldün mü?" diye fısıldadı Cery. Sonea elini hızla çarpan kalbine bastırdı. "Emin değilim." Büyücü şu anda bahçeleri araştırmak için aceleyle Akademi'nin dışına mı çıkıyordu? Yoksa eşiğin altından çıkmalarını bekleyerek pencerede mi dikiliyordu? Ağzı kurumuş bir şekilde yutkundu. Ormana koşmalarını teklif etmeye hazır bir şekilde Cery'ye döndü, sonra durdu. Arkasındaki odada, öğretmenin boğuk sesinin tekrar yükseldiğini duydu. Gözlerini kapadı ve rahatlayarak iç geçirdi. Cery öne eğilip dikkatli bir şekilde pencereye baktı. Kıza bakıp omuzlarını silkti. "Devam ediyor muyuz?" Sonea derin bir nefes alıp olumlu bir şekilde başını salladı. Ayağa kalkarak ilerlediler ve bir sonraki pencerenin altında durdular. Cery parmaklarını birbirine kenetleyerek Sonea'yı yukarı kaldırdı. İçeri bakan Sonea, hareket eden parlamalar gördü. Şaşkınlık içinde manzaraya baktı. Birkaç çırak, odanın içinde uçuşan küçük bir ışık noktasından kaçmak için ellerinden geleni yaparak yana çekiliyor ve eğiliyordu. Uzak köşedeki sandalyenin üstünde dikilen kırmızı cüppeli bir büyücü, öne doğru uzattığı eliyle noktanın hareketlerini takip ediyordu. "Kımıldamayın! Diye, kükredi... "Yerlerinizde kalın!"

Çıraklardan dördü zaten kımıldamadan duruyordu. Parlak nokta onlara yaklaştığı zaman, ezilmiş bir sinek gibi ileri ittirildi. Diğer çıraklar da öncekilerin yaptıklarını yaptılar ama kıvılcım hızlıydı. Daha beceriksiz gençlerden birkaç tanesi, kollarında ve yüzlerinde ufak kırmızı noktalar taşıyordu. Kıvılcım aniden kayboldu. Öğretmen sandalyeden atlayıp yavaşça yere kondu. Çıraklar rahatladı ve birbirlerine bakıp sırttılar. Onun olduğu tarafa bakmalarından korkan Sonea yere atladı. Yandaki pencereden, sınıfına renkli sıvılarla garip bir deney gösteren, mor cüppeli bir büyücüyü izledi. Diğerinden, akkor halinde, havada yüzen eriyik cam kürecikleri ile anlaşılması güç, parlak heykelcikler yapan bir grup çırağı izledi. Bir sonrakinde, ateş yapma üzerine bir konuşma yapan, kırmızı cüppe giymiş kibar görünüşlü bir adamı dinledi.

Lonca'da aniden derinden gelen bir çan sesi yankılanmaya başladı. Büyücü şaşırarak yukarı baktı ve çıraklar yerlerinden kalkmaya başladılar.

Sonea eğildi.

Cery onu yere indirdi. "Bu çan sesi derslerin bittiğini gösteriyor," dedi çocuk. "Artık sessiz olmamız gerekiyor. Büyücüler, Akademi'den ayrılıp, odalarına çekilecekler." Bir ağacın gövdesine sokuldular. Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra Sonea çalıların ötesinden gelen ayak seslerini duydu.

"...uzun bir gündü," diyordu bir kadın. "Bu kış öksürüğü ile uğraşmak oldukça yorucu. Bir de başka şeyler eklenince her şey daha da zorlaşıyor. Umarım arama yakında biter."

"Evet," diye katıldı ona ikinci bir kadın. "Ama Yönetici mantıklı davranmış, işin çoğunu Savaşçılar'a ve Simyacılar'a vermiş."

"Doğru," diye karşılık verdi ilk kadın. "Lord Makin'in karısı nasıl? Artık sekiz aylığın üstünde olmalı... "

Kadınların sesleri yavaş yavaş yok oldu ve yerini çocuksu kahkahalar aldı. "...kandırdı. Seni resmen dövdü Kamo!"

"Sadece bir numaraydı," diye karşılık verdi, yoğun Vin aksanı olan bir çocuk. "İkinci sefer işe yaramayacak."

"Ha!" dedi üçüncü bir çocuk. "Bu ikinci seferdi!"

Çocuklar kahkahalarla gülmeye başladılar , Sonea, sol tarafından başka ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu. Çocuklar sessizleşti. "Lord Sarrin," diye mırıldandılar saygılı bir şekilde, ayak sesleri onlara ulaştığı zaman. Ayak sesleri, çocukları iyice geçip gittiği zaman, birbirleriyle dalga geçmeye devam eden çocukların sesleri tekrar yükseldi. Kızın duyum alanının dışına çıktılar. Birkaç büyücü grubu daha geçti. Çoğu sessizdi. Zaman ilerledikçe, Lonca'nın çevresindeki hareketlilik duruldu ve sonunda da kesildi. Cery, yolu kontrol etmek için çalının içinden kafasını çıkarttığında, neredeyse bir saattir saklanıyorlardı. "Artık ormana geri dönelim," dedi Cery. "Daha fazla ders olmayacak."

Cery, yolları üzerindeki bir diğer çalı yığınına doğru ilerlerken Sonea da onu takip etti. Bahçenin içinden geçip ormanın içindeki yola seğirttiler. Bir ağacın altına çömelen Cery, gözleri heyecanla parıldayarak kıza sırıttı.

"Kolay oldu, değil mi?"

Sonea, arkasındaki Lonca'ya baktı ve yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissetti.

"Evet!"

"Gördün mü? Düşünsene; büyücüler varoşlarda seni ararken, biz kendi arazilerinde gizlice onları gözetliyoruz."

Sessizce kıkırdadılar. Sonea derin bir nefes alıp iç geçirdi.

"Başardığımıza sevindim," diye kabul etti. "Artık geri dönebilir miyiz?" Cery dudaklarını büzdü. "Denemek istediğim bir şey daha var."

Sonea şüpheyle çocuğa baktı. "Ne?" Cery, kızın sorusunu duymazdan gelerek ayağa kalktı ve ağaçların arasından çıktı. Kız duraksadıktan sonra çocuğun arkasından seğirtti. Koruluğun daha da içlerine girerlerken, etraf karanlıklaştı ve Sonea, birkaç kez yerdeki köklere ve dallara takılıp tökezledi. Cery peşinden sağa döndüğünde, ayaklarının altında farklı bir yüzey hisseden Sonea, tekrar yolu geçmekte olduklarını anladı.

Buradan itibaren, arazi yukarı doğru eğim kazanıyordu. Birkaç yüz adım ilerledikten sonra dar bir yolu geçtiler ve eğim gittikçe dikleşti. Cery durdu ve ileriyi gösterdi. "Bak." Ağaç gövdelerinin arasında uzun, iki katlı bir bina görünüyordu.

"Çırakların binası," dedi Cery. "Onun arkasındayız. İşte, içerisini görebilirsin." Pencerelerin birinden bir odanın bir kısmını göre biliyordu. Duvarlardan birine sade, sağlam bir yatak dayanmıştı ve diğer duvarın önünde de dar bir masayla bir sandalye duruyordu. Duvardaki askılarda iki tane kahverengi cüppe asılıydı. "Çok süslü değil." Cery başıyla onayladı. "Hepsi bunun gibi."

"Ama zenginler, değil mi?"

"Sanırım usta büyücü olmadan, kendi eşyalarını seçmelerine izin verilmiyor."

"Büyücülerin odaları neye benziyor?"

"Süslü." Gözleri parıldadı. "Görmek ister misin?" Sonea başını salladı. "Gel o zaman." Ağaçların daha da içine girip yokuşu çıktılar. Tekrar

ormanın kenarına yaklaştıklarında Sonea, birkaç bina ve Akademi'nin arkasında uzanan geniş, parke taşla kaplı bir avlu gördü. Yapılardan biri, camdan yapılmış uzun bir merdiven gibi hafifçe parlayarak aşağıya doğru bir eğimle kıvrılıyordu. Diğeri; ters dönmüş, düzgün, dev bir beyaz kaseye benziyordu. Bütün alan, uzun demir direklerin üzerine yerleştirilmiş, iki sıra büyük, yuvarlak lambalarla aydınlanıyordu.

"Bütün bu binalar ne için?" diye sordu Sonea. Cery durdu. "Emin değilim. Sanırım şu cam olan banyolar. Diğerleri...?" Omuzlarını silkti. "Öğrenebilirim."

Ormanın içine ilerledi. Tekrar Lonca'nın görüş alanına girdiklerinde, avluyu geçmişlerdi ve büyücülerin binasına daha yakın duruyorlardı. Cery kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Herkesin pencerelerinde perde var," dedi çocuk. "Hımm, belki yan tarafa dolaşırsak bir şeyler görebiliriz."

Korunun kenarına geldiklerinde, Sonea'nın bacakları ağrıyordu. Koruya yakın olan binaya doğru gitti ve Cery'nin gösterdiği açık pencereden, sadece bir mobilyanın parlamasını görebiliyordu. Aniden merakını yitirdi ve yorgun bir şekilde yere çöktü.

"Varoşlara nasıl döneceğimi bilmiyorum," diye inledi kız. "Bacaklarım bana bir adım daha attırmayacak."

Cery sırıttı ve kızın yanına çömeldi. "Geçen birkaç yıldan sonra hamladığın kesin." Sonea, çocuğa sert bir bakış attı. Çocuk kıkırdadı ve Lonca'ya baktı.

"Otur ve bir süre dinlen," dedi Cery, ayağa kalkarak. "Yapmak istediğim bir şey var. Hemen dönerim."

Sonea kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yakına. Endişelenme. Hemen dönerim." Arkasını döndü ve gölgelerin içinde gözden kayboldu. Kızamayacak kadar yorgun olan Sonea ormana baktı. Ağaç gövdelerinin arasından düz ve gri bir şey gördü. Küçük, iki katlı bir binadan kırk adımdan daha uzakta olmadığını fark edince, şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Ayağa kalkıp Cery'nin ona bu binayı neden göstermediğini merak ederek yapının yakınına sokuldu. Belki Cery de binayı fark etmemişti. Diğer Lonca binalarından daha siyah ve farklı bir

taştan yapılmış bina, ağaçların gölgelerinde neredeyse görünmezdi. Tıpkı Akademi gibi, dış tarafını bir çalılık sarıyordu. Birkaç adım sonra Sonea ayaklarının altında bir yolun sert taşlarını hissetti. Siyah pencereler onu daha da yakına çağırıyordu. Arkasına bakarak Cery'nin ne zaman geleceğini düşündü. Eğer çok fazla oyalanmazsa, binanın pencerelerinden içeriye göz gezdirebilir ve Cery gelmeden geri dönebilirdi. Yolun aşağısına emekleyerek, çalının arkasına geçti ve ilk pencereden içeri baktı. Oda karanlıktı ve çok az şey görülebiliyordu. Birkaç tane mobilya, daha fazlası değil... Bir sonraki ve bir sonraki pencereye ilerledi ama manzara aynıydı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arkasını döndü ama arkasından gelen ayak seslerini duyunca donakaldı. Çalının arkasına sinerek, binanın yanından dolaşan birisini izledi. Bir siluetten biraz daha fazlasını görebilmesine rağmen, adamın cüppe giymediğini görebiliyordu. Adam bir hizmetkâr mıydı? Adam evin yanına ilerledi ve bir kapıyı açtı. Adamın arkasından kapıyı kapattığını duyan Sonea, rahatlayarak iç geçirdi. Yerden kalkmak için ellerine dayandı ama yakınlardan bir yerlerden, bir çınlama sesinin geldiğini duyunca duraksadı. Çevresine bakan Sonea, yerin biraz üstünde, duvara küçük bir ızgara yerleştirilmiş olduğunu gördü. Diz çöküp ellerini yere dayayarak, ızgarayı incelemek için eğildi. Küçük havalandırma deliği tozla kaplanmıştı ama ızgaradan bakınca, açık bir kapıya giden, aşağı doğru dönen bir merdiveni görebiliyordu. Kapı eşiğinin arkasında, görünmeyen bir ışık kaynağının sarı parıltısıyla aydınlanan bir oda vardı. Ansızın, görüş alanına uzun saçlı ve kalın siyah pelerinli bir adam girdi. Bir diğer şekil merdivenlerden odaya inerken, bir an için bir çift omuz görüntüsünü engelledi. Sonea, yeni gelen adam görüş alanının dışına çıkmadan önce, hizmetkâr kıyafetlerinin bir anlık görüntüsünü yakaladı. Bir ses duydu ama söylenenleri anlayamadı. Pelerinli adam başını salladı. "Halloldu," dedi, kopçalarına asılıp pelerinini omuzlarından çekerken. Pelerinin altındaki şeyi görünce Sonea'nın nefesi boğazına takıldı. Adam, lime lime olmuş dilenci kıyafetleri giyiyordu. Ve kıyafetlere kan sıçramıştı. Adam üstüne başına baktı ve suratından bir tiksinti ifadesi geçti. "Cüppemi getirdin mi?"

Hizmetkâr bir yanıt mırıldandı. Sonea şaşkınlıktan ve korkudan nefesini tuttu. Adam büyücüydü.

Adam kana bulanmış gömleğini tutup başının üstünden çekerek çıkardı ve belindeki deri kemer ortaya çıktı. Kemerden büyük bir hançer kılıfı sarkıyordu.

Adam kemeri çıkartarak, gömleğiyle beraber masanın üstüne attıktan sonra yanına su dolu büyük bir leğen ve bir havlu çekti. Büyücü havluyu suya batırdı ve çabucak çıplak göğsündeki kırmızı lekeleri yıkadı. Havluyu her suya soktuğunda, su daha da pembeleşiyordu. Ardından görüş alanına, elinde katlanmış siyah bir kumaş olan bir kol girdi. Büyücü kumaşı alıp görüş alanının dışına çıktı. Sonea yere oturdu. Siyah cüppe mi? Daha önce hiç siyah cüppeli bir büyücü görmemişti. Arınma'daki büyücülerin hiçbiri siyah giymiyordu. Bu adamın Lonca'daki konumu benzersiz olmalıydı. Eğilerek, kana bulanmış giysilere baktı. Belki de adam bir suikastçıydı

Büyücü tekrar görüş alanına girdi. Artık siyah cüppe giyen adam, siyah saçlarını taramış ve at kuyruğu yapmıştı. Kemeri alarak, kılıfın kapağını açtı.

Sonea nefesini tuttu. Hançerin kabzası ışıkta parıldadı. Kabzaya, kırmızı ve yeşil mücevherler yerleştirilmişti. Büyücü dikkatle uzun, kıvrık bıçağı inceledikten sonra özenle havluya sildi. Adam kafasını kaldırıp Sonea'nın görüş alanının dışında kalan hizmetkâra baktı. "Dövüş beni zayıflattı," dedi. "Gücüne ihtiyacım var." Sonea mırıltı şeklinde bir yanıt duydu. Görüş alanına önce hizmetkârın bacakları, ardından gövdesi, bir dizinin üstüne çöküp kolunu uzatınca da başı girdi. Büyücü adamın bileğini tuttu.

Büyücü bileği yukarı çevirerek hançeri hafifçe adamın derisine sürttü. Kan fışkırdı ve büyücü sanki yarayı iyileştirmeye niyetliymiş gibi elini yaranın üstüne bastırdı. Sonea'nın kulaklarında bir şey titremeye başladı. Kulağına böcek girdiğini düşünen kız, doğruldu ve kafasını iki yana salladı ama vızıltı devam etti. Durdu. Vızıltının kafasının içinden bir yerlerden geldiğini anlayınca, bütün vücudunu bir ürpertinin kapladığını hissetti. His, başladığı gibi aniden kesildi. Izgaraya eğilen Sonea, büyücünün hizmetkârı bırakmış olduğunu gördü. Adam, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerini duvarlarda gezdirerek yavaşça etrafa bakıyordu.

"Garip," dedi adam. "Sanki neredeyse..." *Adam duvarlarda bir şey aramıyor,* diye düşündü Sonea aniden. *Duvarların arkasındaki bir şeyi*

arıyor.

Bütün vücudunu bir korku kapladı. Ayağa kalkarak çalının arkasından çıktı ve evden uzaklaşmaya başladı.

Koşma, dedi kendi kendine. *Hiç ses çıkarma*, ağaçlara doğru fırlama dürtüsüne direnerek, kendini dikkatli bir şekilde yavaşça ilerlemeye zorladı. Yola ulaşınca adımlarını sıklaştırdı. Ayağının altında ince bir dalın çatırtısını duyduğu her seferinde irkiliyordu. Orman biraz önce olduğundan çok daha karanlık gözüküyordu ve Cery yanından ayrıldığı yerin neresi olduğundan emin olamadığını fark edince, içinde yükselen bir korku hissetti. "Sonea?" Gölgelerden dışarı birisi çıkınca sıçradı. Cery'yi tanıyınca rahatlayarak iç geçirdi. Çocuğun kucağında büyük ve ağır bir şeyler vardı. "Bak," dedi çocuk, elindekileri kaldırarak. "Bunlar ne?"

Çocuk sırıttı. "Kitap!"

"Kitap mı?"

"Büyü üstüne yazılmış kitaplar." Çocuğun sırıtışı kayboldu. "Nerelerdeydin? Şimdi geldim ve-"

"Oradaydım." Kız evi gösterdi ve ürperdi. Ev şimdi, bahçelerin kenarında pusuya yatmış bir yaratık gibi karanlık görünüyordu. "Gitmeliyiz! Hemen!"

"O ev" diye bağırdı Cery. "Orası Liderlerinin -Yüce Lord'un- yaşadığı yer!" Sonea, çocuğun koluna yapıştı. "Sanırım büyücülerinden biri beni hissetti!" Cery'nin gözleri büyüdü. Kızın omzunun üstünden karanlıktaki binaya bir kez daha bakan Cery, hızla arkasını dönerek uzaklaşmaya, koruluğa doğru kaçarcasına koşmaya başladı.

XIII
Güçlü Bir Nüfuz

Rothen içeri girdiğinde, Gece Odası'nda aşağı yukarı yirmi büyücü toplanmıştı. Dannyl'in henüz gelmemiş olduğunu fark ederek, sandalyelere doğru ilerledi. "Pencere açıktı. Her kimse pencereden girmiş."

Ses tonundaki üzüntüyü fark eden Rothen durakladı ve konuşanı aradı. Biraz ilerde Yaldin'le konuşan Jerrik'i gördü. Akademi Müdürü'nün keyfini kaçıran şeyin ne olduğunu merak ederek, iki adama doğru yürüdü. "Selamlar." Rothen, nazikçe başını eğerek selam verdi. "Bir şeye canınız sıkılmış gibi Müdür."

"Çıraklarımızın arasında becerikli bir hırsız var," diye açıkladı durumu Yaldin. "Jerrik birkaç değerli kitabını kaybetmiş."

"Bir hırsız mı?" diye sordu Rothen, şaşırmış bir şekilde. "Hangi kitaplar?"

"Güney Büyücülerinin İrfanı, Minken Takımadaları Sanatları ve Ateş Yapma El Kitabı" dedi Jerrik.

Rothen kaşlarını çattı. "Garip bir kitap kombinasyonu."

"Pahalı kitaplar," dedi Jerrik üzüntüyle. "O kopyaları yaptırtmak bana yirmi altına mâl olmuştu." Rothen hafifçe ıslık çaldı. "O halde hırsızınızın gözü değerli şeylerdeymiş."

Kaşlarını çattı. "Böylesine nadir bulunan kitapları saklamak zor olacaktır. Hatırladığım kadarıyla büyük ciltlerdi. Çırakların Makamında bir arama yaptırabilirsiniz."

Jerrik suratını buruşturdu. "Bundan kaçınabileceğimi umuyordum."

"Belki de birisi kitapları ödünç almıştır," diye bir fikir ortaya attı Yaldin.

"Herkese sordum." Jerrik iç geçirip, kafasını iki yana salladı. "Hiç kimse görmemiş."

"Bana sormadınız," dedi Rothen. Jerrik sert bir şekilde kafasını kaldırıp baktı.

"Hayır, kitapları ben almadım." Rothen güldü. "Ama başkalarını da gözden kaçırmış olabilirsiniz. Belki bir sonraki Toplantı'da herkese sorabilirsiniz. Toplantı'ya yalnızca iki gün var ve o zamana kadar kitaplar belki ortaya çıkabilir."

Jerrik irkildi. "Sanırım önce Toplantı'yı beklesem daha iyi olur."

Gece Odası'na giren tanıdık, uzun bir şeklin görüntüsünü yakalayan Rothen izin istedi.

Dannyl'in yanına gitti ve büyücüyü odanın sessiz bir köşesine çekti. "Şansımız var mı?" diye sordu sessizce. Dannyl omuzlarını silkti. "Hayır, hiç yok ama en azından, bu sefer bıçak taşıyan yabancılar tarafından takip edilmedim. Sen?" Rothen yanıt vermek için ağzını açtı ama bir hizmetkâr durup, şarap bardaklarıyla dolu bir tepsi uzatınca, vazgeçti. Bir bardak şarap almak için elini uzattı, sonra Dannyl'in arkasından tepsiye siyah cüppeli bir kol uzanınca donakaldı. Akkarin bir bardak şarap aldı ve Rothen'in karşısına geçmek için Dannyl'in etrafından dolaştı.

"Arama nasıl gidiyor Lord Rothen?" Yüce Lord'a doğru dönünce, Dannyl'in gözleri büyüdü.

"İki hafta önce kızı yakalamaya çok yaklaştık Yüce Lord," diye yanıtladı Rothen. "Koruyucuları bir yem kullandı. Yanlış kızı yakaladığımızı fark edene kadar, kız kaçmıştı. Ayrıca büyü üstüne yazılmış bir kitap bulduk." Yüce Lord'un yüz ifadesi değişti. "Bu iyi bir haber değil."

"Kitap eski ve modası geçmişti," diye ekledi Dannyl. "Yine de, Lonca'nın dışında bu gibi kitapların varlığına izin veremeyiz," diye karşılık verdi Akkarin. "Şehirdeki şüpheli dükkânları araştırıp, başka bu tür kitaplara sahip olup olmadıklarını soruşturmalıyız. Bunu Lorlen'le konuşacağım ama bu arada..." Dannyl'e baktı. "Hırsızlar'la tekrar bağlantı kurma konusunda herhangi bir gelişme kaydettiniz mi?" Dannyl'in yüzü önce bembeyaz, ardından da kıpkırmızı oldu.

"Hayır," diye yanıtladı, sıkkın bir şekilde. "Görüşme taleplerimi haftalardır reddediyorlar." Akkarin belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım, aralarında eğitilmemiş bir büyücü olmasının yaratacağı tehlikeleri onlara vurgulamayı denemişsinizdir?" Dannyl başını salladı. "Söyledim ama ilgileniyor gibi gözükmediler."

"Yakında ilgileneceklerdir. Onlarla buluşma girişimlerinize devam edin. Eğer sizi şahsen görmeyi reddederlerse mesaj gönderin. Büyüsü kontrolden çıktığında kızın karşılaşacağı sorunları detaylandırın. Doğru söylediğinizi anlamaları uzun sürmeyecektir. Gelişmeler hakkında beni bilgilendirin."

Dannyl yutkundu. "Tabii Yüce Lord." Akkarin başını eğerek ikisini de selamladı. "İyi akşamlar." Döndü ve iki büyücüyü arkasında bırakarak uzaklaştı. Dannyl, tuttuğu nefesini rahatlamanın verdiği huzur ile sesli bir şekilde bıraktı. "Nereden biliyor?" diye fısıldadı. Rothen omuzlarını silkti. "Şehirde olan olaylar hakkında Kral'dan daha çok şey bildiği söyleniyor ama öte yandan, Yaldin de birisine söylemiş olabilir." Dannyl kaşlarını çatıp, odanın diğer tarafındaki yaşlı büyücüye baktı. "Yaldin söylemiş olamaz."

"Bence de," dedi Rothen. Gülümsedi ve hafifçe Dannyl'in omzuna vurdu. "Yine de başını belaya sokmuşsun gibi gözükmüyor. Aslında, Yüce Lord'dan kişisel bir rica almış gibi gözüküyorsun."

*** * ***

Sonea, sayfanın ucunu kıvırıp iç geçirdi. Bu Lonca yazarları, neden normal ve mantıklı kelimeler kullanmıyorlardı! Bu kitap, normal konuşma dilinden daha sıkıcı bir dilden zevk alan birinin cümleleri ile doluydu. Ona okumayı öğreten orta yaşlı yazman Serin bile birçok terim ve tabir için çok az açıklama getirebiliyordu. Gözlerini ovuşturarak arkasına yaslandı. Birkaç gündür Serin'in evinin bodrum katında kalıyordu. Burası, büyük bir şöminesi ve sağlam mobilyaları olan şaşırtıcı derecede konforlu bir odaydı ve buradan ayrılması gerektiğinde hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

Yakalanmasına ramak kalmasının ardından, Cery'nin onu Lonca'ya götürdüğü akşam, Faren, onu Kuzey Bölgesindeki Serin'in evine getirmişti. Faren, onun için yeni ve saklanacak daha uygun yerler ayarlayana kadar, Sonea'nın büyü denemelerini kesmesi gerektiğine karar vermişti. Bu arada

vaktini Cery'nin 'bulduğu' kitapları okuyarak geçirmesini söylemişti. Kafasını eğip tekrar sayfaya baktı ve iç geçirdi. Önünde bir kelime -herhangi bir anlama gelmeyi reddeden yabancı, garip, sinir bozucu bir kelime- duruyordu. Bu sinir bozucu kelimenin çevresinde şekillenen bütün cümlenin anlamını bulmak için uzun uzun kelimeye baktı. Tekrar gözlerini ovuşturdu. Ansızın kapı çalınınca yerinden sıçradı. Ayağa kalkarak kapıya gitti, gözetleme deliğinden baktı, gülümsedi ve kapıyı açtı. "İyi akşamlar," dedi Faren, odaya girerken. Kızın eline bir şişe tutuşturdu. "Sana küçük, cesaretlendirici bir hediye getirdim." Sonea şişenin tıpasını çıkarıp kokladı. "Pachi şarabı!" diye bağırdı. "Ta kendisi." Sonea bir dolaba ilerleyerek iki kupa çıkardı.

"Bunların Pachi şarabı için pek uygun olduğunu sanmıyorum," dedi kız. "Ama elimde yalnızca bunlar var. Tabii Serin'den daha iyi bir şeyler vermesini istemezsen."

"Yeterliler." Faren masanın yanına bir sandalye çekip oturdu. Berrak, yeşil içki dolu kupayı alarak, bir yudum aldı, hoşnut bir şekilde iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Baharatlı ve sıcak daha iyi olurdu aslında."

"Bunu bilmiyordum," dedi Sonea. "Daha önce hiç içmedim." Bir yudum alan Sonea, ağzını tatlı, ferahlatıcı bir tat doldurunca gülümsedi. Kızın yüz ifadesini gören Faren kıkırdadı.

"Sanırım şarap hoşuna gitti." dedi sandalyesinde gerinirken "Sana haberlerim var. Teyzenle enişten bir bebek bekliyor." Sonea dik dik adama baktı. "Bebek mi?"

"Yakında küçük bir kuzenin olacak," dedi adam. Kupasından bir yudum daha alarak, kıza kuşkucu bir bakış attı. "Cery bana, annenin sen küçükken öldüğünü ve hemen ardından da babanın Kyralia'dan ayrıldığını söyledi." Durakladı. "Ebeveynlerinden herhangi biri, kanlarında büyü olduğuna dair işaretler göstermiş miydi?"

Kız kafasını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Adam dudaklarını büzdü. "Cery'den bunu teyzene sormasını istemiştim. Teyzen, ne ebeveynlerinde ne de onların ebeveynlerinde hiç büyü yeteneği görmediğini söylemiş."

"Fark eder mi?"

"Büyücüler soylarını araştırmaktan hoşlanır," dedi adam. "Annemin içinde büyü vardı. Biliyorum, çünkü onun kardeşi -dayım- ve - hâlâ yaşıyorsa- büyükbabamın erkek kardeşi büyücü."

"Ailende büyücüler mi var?"

"Evet, gerçi ikisiyle de hiç karşılaşmadım ve büyük olasılıkla da hiç karşılaşmayacağım."

"Ama... " Sonea kafasını iki yana salladı. "Bu nasıl olabilir?"

"Annem varlıklı bir Lonmar tüccarının kızıymış," dedi adam. "Babam da annemin babasına düzenli olarak mal taşıyan bir gemi kaptanı için çalışan, Kyralialı bir gemiciymiş."

"Nasıl tanışmışlar?"

"Şans eseri tanışmışlar. Sonra gizli gizli buluşmuşlar. Lonmarlılar, bildiğin gibi, kadınlarını gözden uzak tutar. Büyünün öğrenilebileceği tek yer Lonca olduğu için, büyülerini test etmezler ve Lonmarlı evden uzakta olmanın -hatta ailelerinden olmayan erkeklerle konuşmalarının bile- kadınlar için uygun olmadığına inanır." Faren, şaraptan ağız dolusu bir yudum daha almak için duraksadı. Adam yutkunurken Sonea, merak içinde adamı izledi. Adam kısaca gülümsedi. "Babası, annemin bir denizciyle görüştüğünü öğrenince onu cezalandırmış," diye devam etti Faren. "Annemi kırbaçlamışlar ve sonra da kulelerinden birine kapatmışlar. Babam çalıştığı gemiden ayrılmış ve annemi kurtarmanın bir yolunu bulmak için Lonmar'da kalmış. Ailesi annemin hamile olduğunu öğrendiği zaman, utanç içinde onu kovdukları için babam çok fazla beklemek zorunda kalmamış."

"Kovmuşlar mı? Evde kalmasını istememişler mi?"

"Hayır." Faren'in yüz ifadesi karardı. "Onun bozulmuş olduğunu ve ailesine utanç getirdiğini düşünmüşler. Gelenekleri, diğer insanlar işlediği suçu bilsin diye onu damgalamayı gerektiriyordu. Sonra annem bir köle pazarına satılmış. Her iki yanağında da uzun birer yara izi varmış ve bir tanesi alnının ortasına kadar geliyormuş."

"Bu korkunç," diye bağırdı Sonea. Faren omuzlarını silkti. "Evet, bize korkunç geliyor. Ama Lonmarlılar, dünyadaki en medeni insanlar olduklarını düşünürler." Şarabından bir yudum daha aldı. "Babam annemi satın almış ve beraber Imardin'e gelmişler. Dertleri burada da bitmemiş. Babam, annemin ailesi artık onunla iş yapmak istemediği için, gemi kaptanının önemli bir müşteriyi kaybetmesine sebep olmuş. Ve hiçbir gemi sahibi babamı işe almamış, bu yüzden de ebeveynlerim gittikçe fakirleşmiş. Varoşlarda bir ev yapmışlar ve babam bir gorin mezbahasında iş bulmuş. Kısa bir süre sonra da ben doğmuşum."

Faren kupayı kafasına dikti. Kıza bakarak gülümsedi. "Gördün mü? Mütevazı bir hırsızın bile kanında büyü olabiliyor."

"Mütevazı mı?" diye homurdandı Sonea. Faren'i hiç bu kadar konuşkan görmemişti. Kıza başka ne anlatabilirdi ki? Kız biraz daha şarap koyup sabırsız bir el hareketi yaptı. "Eee, bir mezbahacının oğlu, nasıl Hırsızlar'ın lideri oldu?" Faren kupayı dudaklarına götürdü. "Babam Arınma'dan sonra çıkan çatışmalarda öldü. Annem geçimimizi sağlamak için bir genelevde dans etmeye başladı." Suratını buruşturdu. "Hayat zordu. Annemin müşterilerinden biri Hırsızlar'ın arasında nüfuzlu bir adamdı. Beni sevdi ve oğlu gibi gördü. Emekli olduğu zaman onun yerini aldım ve oradan buralara yükseldim."

Sonea dudaklarını büzdü. "Yani herhangi biri, Hırsız olabilir mi? O zaman sadece doğru insanlarla arkadaşlık kurman yeterli."

"Bu iş, iyi arkadaşlarının olmasından daha fazlasını ister." Gülümsedi. "Arkadaşın için planların var galiba?" Sonea sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Arkadaş mı? Hayır, kendimi düşünüyordum." Faren kafasını arkaya atıp güldü, sonra kupasını kıza doğru kaldırdı. "Küçük ihtirasların kadını Sonea'ya... Önce büyücü, sonra Hırsız."

Beraber kupalarını kafalarına diktiler. Faren masaya bakıp ters duran kitabı kendisine doğru çevirdi.

"Artık daha anlamlı geliyor mu?" Kız iç geçirdi. "Serin bile bazı kısımlarını anlamıyor. Benden daha çok şey bilen birisi tarafından yazılmış, benim yeni başlayanlar için bir kitaba ihtiyacım var." Kafasını kaldırıp Faren'e baktı. "Cery bir şeyler bulabilmiş mi?" Adam kafasını iki yana

salladı. "Pratik yapmayı sürdürmen daha iyi olabilirdi. Bu Lonca'yı meşgul ederdi. Geçen hafta, bütün dükkânların içini ve dışını kontrol ettiler. Şehirde büyü üstüne yazılmış herhangi bir kitap kaldıysa bile, artık yoktur." Sonea iç geçirip ellerini şakaklarına bastırdı. "Şimdi ne yapıyorlar?"

"Hâlâ varoşlarda aylak aylak dolaşıyorlar," dedi adam. "Büyünü kullanmanı bekliyorlar." Sonea teyzesini, eniştesini ve bekledikleri bebeği düşündü. Büyücüler aramayı bırakana kadar onları göremeyecekti. Onlarla konuşmayalı ne kadar olmuştu? Kitaba baktı ve içinde hayal kırıklığı ve kabaran bir öfke hissetti. "Hiç vazgeçmeyecekler mi?" Bir ışık parlamasından hemen sonra patırdayarak zeminin üstüne saçılan bir şeylerin ardından, yüksek sesli bir patlamayla yerinden sıçradı. Aşağı bakan Sonea, beyaz bir seramik vazonun parçalarını gördü.

"Bak Sonea," dedi Faren, parmağını kıza doğru sallayarak. "Bunun, Serin'e yaptığı iyiliğin karşılığını ödemenin iyi bir yolu olduğunu zannetmiyorum... " Aniden durduktan sonra elini alnına vurup inledi. "Şehirde olduğunu anlayacaklar." Küfür etti, sonra umutsuzca kıza kaşlarını çattı. "Buradayken büyü kullanmaktan kaçınmanı söylememin birden fazla sebebi vardı Sonea." Sonea kızardı. "Üzgünüm Faren ama inan bilerek yapmadım." Elini aşağı uzattı ve yerdeki parçalardan birini aldı. "İlk başlarda istediğim zaman büyü yapamıyordum, şimdi de onun hakkında düşünmediğim zamanlarda bile kendiliğinden oluyor." Faren'in yüz ifadesi yumuşadı. "Pekala, eğer engel olamıyorsan, engel olamıyorsundur." Elini salladı ve kıza bakmak için döndü. "Ne?" diye sordu kız.

Adam yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. "Bir şey yol Sadece... bir düşünce. Büyücüler yerini anlamak için bize yeterince yakın olmayacak, muhtemelen yarın Kuzey Bölgesinin her tarafında olacaklardır. Seni henüz hareket ettirmeye ihtiyacım olduğunu zannetmiyorum... yalnızca tekrar büyünü kullanmamaya çalış." Sonea başını salladı. "Denerim."

*** * ***

"Tüccar Larkin?"

Dannyl döndüğünde, yanında dikilen bir bolevi çalışanını gördü. Başını salladı. Adam, Dannyl'in onu izlemesi gerektiğini göstermek için kafasıyla bir işaret yaptı. Dannyl sonunda bir yerlere geldiğine inanamayarak bir an

adama baktı, sonra çabucak taburesinden kalktı. Kalabalığın arasında adamı takip ederken, Gorin'e gönderdiği mektubun içeriğini düşündü. Bu kez, onu görmesi için Hırsız'ı ne ikna etmişti?

Dışarıda kar yağıyordu. Rehber sırtını kamburlaştırıp paltosuna sarıldı, sonra hızlı adımlarla sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. Biraz ilerideki bir ara sokağın girişine ulaştıklarında, Dannyl'in önüne, yolunu kapatan pelerinli birisi çıktı. "Lord Dannyl. Bu ne sürpriz! Yoksa bu ne kılık mı demeliydim?"

Fergun genişçe gülümsüyordu. Dannyl'in şaşkınlığı çabucak kızgınlığa dönüşerek büyücüye baktı. Yıllar öncesini hatırlayarak, daha genç bir Fergun tarafından takip edilip alay konusu olduğunu anımsayınca, bir huzursuzluk onu rahatsız etmeye başladı... sonra kendine kızdı. Omuzlarını dikleştirerek, karşısındaki büyücüden bir baş daha uzun olmanın verdiği çok küçük bir üstünlük duygusu yaşadı. "Ne istiyorsun Fergun?"

Fergun'un bakımlı kaşları kalktı. "Varoşlarda neden bu halde dolaştığını bilmek, Lord Dannyl."

"Ve bunu sana söylememi bekliyorsun öyle mi?" Savaşçı'nın omuzları kalktı. "Pekala ama söylemezsen, ben fikir yürütmek zorunda kalırım, değil mi? Eminim arkadaşlarım sebeplerini tahmin etmemde bana yardım etmekten mutluluk duyacaklardır." Parmağını dudaklarına koydu. "Hımm, açıkça burada bulunma sebebinin bilinmesini istemediğin belli. Sakladığın bir skandal mı var? Fark edilmemek için bir dilenci gibi giyinmeni gerektirecek, çok utanç verici bir şeye mi bulaştın? Ah!" Fergun'un gözleri büyüdü. "Genelevleri mi ziyaret ediyorsun?" Dannyl, Fergun'un omzunun üzerinden baktı. Tahmin ettiği gibi, rehber gözden kaybolmuştu. "Oh, Bu o öyleyse?" diye sordu Fergun, arkasına bakarak. "Biraz sert görünüşlü. Ne gibi özel zevklerin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Öfke, buzlu su gibi Dannyl'in vücudunu kapladı Fergun'un onu böyle bir suçlamayla karşı karşıya bırakmasının üzerinden yıllar geçmişti ama bu tür kışkırtmalara duyduğu nefret, ilk günkü kadar güçlüydü "Yolumdan çekil Fergun."

Fergun'un gözleri zevkle parladı. "Oh, hayır," dedi ses tonu artık alaycı değildi. "Bana neyin peşinde olduğunu söylemeden olmaz." *Fergun'un*

ayaklarını yerden kesmek zor olmaz, diye düşündü Dannyl. Son bir çabayla öfkesini kontrol etti. "Fergun, istesen bile çeneni kapalı tutamazsın... ve bunu da herkes biliyor. Hiç kimse söylediğin tek bir kelimeye bile inanmaz. Şimdi seni rapor etmek zorunda kalmadan yolumdan çekil."

Savaşçı'nın bakışları sertleşti. "Eminim Yüksek Büyücüler, senin faaliyetlerinle daha çok ilgilenecektir. Hatırladığım kadarıyla, nerede olurlarsa olsunlar cüppe giymeleri gerektiğine dair büyücüleri bağlayan oldukça sıkı bir yasa var. Bu yasayı çiğnediğini biliyorlar mı?" Dannyl gülümsedi. "Tamamen bilinmiyor değil." Fergun'un bakışlarını bir kuşku titremesi kesti. "Sana izin mi verdiler?"

"Onlar -yoksa o mu demeliydim- bana doğrudan talimat verdi," diye karşılık verdi Dannyl. Bakışlarının uzaklaşmasına izin verdi, sonra kafasını iki yana salladı. "Onun izleyip izlemediğini asla söylemiyorum. Bunu bilmesi gerekecek. Geri döndüğümde ona söylemek zorunda kalacağım."

Fergun'un beti benzi attı. "Gerek yok! Kendim söylerim." Yana çekildi. "Git. İşini bitir." Bir adım daha geri çekilerek döndü ve hızla uzaklaştı. Dannyl gülümseyerek, lapa lapa yağmaya başlayan karların içinde gözden kaybolan Savaşçı'yı izledi. Fergun'un Yüce Lord'a tek kelime etmeyeceğinden emindi. Kendini boş bir sokakta tek başına bulunca keyfi yok oldu. Rehberin kaybolduğu gölgelikleri taradı. Hırsızlar, sonunda onunla görüşmeyi kabul ettikleri bir zamanda sanki, Fergun da kendini göstermek zorundaydı. İç geçirerek Kuzey Yolu'na ve Lonca'ya giden sokakta yürümeye başladı. Arkasındaki taze karları ezen telaşlı ayak sesleri yaklaştı. Arkasına bir bakış attı ve rehberin yaklaştığını görünce şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Durup adamın ona yetişmesini bekledi.

"Hey! Bu da neydi?" diye sordu adam. "Biraz fazla meraklı olan aramacılarımızdan biri." Gülümsedi. "Sanırım ona meraklı bir tag diyebilirsin."

Adam lekeli dişlerini göstererek sırıttı. "Seni anlıyorum." Hafifçe omuzlarını silkti, sonra Dannyl'in takip etmesi gerektiğini göstermek için başını yana eğdi. Dannyl, Fergun'un etrafta dolaşmadığından emin olmak için ortalığı kontrol etti ve yağan karın altında tekrar ilerlemeye başladı.

*** * ***

"'Isı camı eritene kadar, güç miktarını kademeli olarak arttırın'" diye okudu Serin. "Ama nasıl yapıldığına dair bir bilgi yok!" diye bağırdı Sonea. Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Bu daha çok, üstünde ufacık bir delik olan bir... bir su kesesi gibi. Eğer keseyi sıkarsan, su dışarı fışkırır ama onu hedefleyemezsin ya da..." Kapının çalındığını duyunca durdu. Serin, kalktı ve kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

"Sonea," dedi Faren, elini sallayarak yazmana odanın dışına çıkmasını işaret ederek. "Birkaç ziyaretçin var."

Sırıtarak içeri girdi. Faren'in arkasında, uykulu gözleri olan tıknaz bir adam ve başına koyu renk bir eşarp giymiş kısa boylu bir kadın vardı. "Ranel!" diye bağırdı Sonea. "Jonna!" Masanın etrafından koşup teyzesine sarıldı.

"Sonea." dedi Jonna, sıkıca sarılırken. "Senin için çok endişelendik." Sonea'yı omuzlarından tutarak, onaylar bir şekilde başını salladı. "Oldukça iyi gözüküyorsun." Jonna'nın Faren'e gözlerini kısarak bakması Sonea'yı keyiflendirdi. Hırsız, sırıtarak arkasındaki duvara yaslandı. Sonea gidip Ranel'e sarıldı.

Sonea'yı baştan aşağı bir süzdü. "Harrin, bize büyü yapabildiğini söyledi." Sonea suratını buruşturdu. "Doğru."

"Ve büyücülerin seni aradığını ."

"Evet. Faren, beni onlardan saklıyor."

"Bedeli ne? Büyün mü?"

Sonea başını salladı. "Evet. Onu bile iyi yaptığım söylenemez. Büyü konusunda henüz çok iyi değilim."

Jonna hafifçe homurdandı. "O kadar da kötü olamazsın. Yoksa seni saklamazdı." Odaya göz gezdirip başını salladı. "Düşündüğüm kadar kötü değilmiş." Bir sandalyeye oturdu, eşarbını çıkardı ve içine çektiği derin nefesi ani bir şekilde bıraktı. Sonea sandalyenin yanına yere oturdu. "Yeni bir işe başladığınızı duydum." Teyzesi kaşlarını çattı. "Yeni bir iş mi?"

"Bana kuzen yapıyormuşsunuz galiba." Teyzesinin kaş çatışı yumuşadı ve hafifçe karnına vurdu. "Ah, demek duydun. Evet, önümüzdeki yaz, küçük

ailemize bir üye daha katılacak." Jonna kafasını kaldırıp, ağzı kulaklarına varmış, genişçe sırıtan Ranel'e baktı. Teyzesiyle eniştesine bakan Sonea, bir sevgi ve hasret dalgalanması hissetti. Zihninden tanıdık bir his geçti ve nefesini tuttu. Ayağa kalkarak etrafa baktı ama anormal hiçbir şey görmedi. "Ne?" diye sordu Faren.

"Bir şey yaptım." Teyzesinin ve eniştesinin ona baktığını fark edince kızardı. "Şey, sanki yapmışım gibi hissettim." Hırsız, odaya göz gezdirdikten sonra omuzlarını silkti. "Belki duvarların arkasındaki bir parça kiri hareket ettirmişsindir." Jonna şaşkın gözüküyordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Büyü kullandım," diye açıkladı Sonea. "Yapmak istemedim. Ama bazen oluyor."

"Ve ne yaptığını bilmiyorsun öyle mi?" Jonna'nın karının üstündeki eli gerildi. "Evet." Sonea yutkunup bakışlarını kaçırdı. Teyzesinin bakışlarındaki korku onu üzmüştü ama Jonna'nın niçin korktuğunu anlıyordu. Kazara başkalarına zarar verebilirdi. *Hayır,* diye düşündü. *Böyle düşünme.* Derin bir nefes alıp yavaşça koyverdi. "Faren, sanırım onları buradan götürmelisin. Her ihtimale karşı."

Adam başını salladı. Jonna'nın bakışları endişeli bir yüz ifadesiyle kısıldı. Sonea'ya döndü ve konuşmak için ağzını açtı, sonra kafasını iki yana salladı ve kollarını uzattı. Sonea teyzesine sıkıca sarıldı. "Sizi tekrar göreceğim," dedi kız. "Bütün bunlar bittiği zaman."

Ranel başını salladı. "Kendine dikkat et."

"Ederim," diye söz verdi kız. Faren, çifte, odanın dışına doğru yol gösterdi. Sonea, kapıya arkasını dönerek merdivenlerden çıkan ayak seslerini dinledi. Yerde duran bir şey dikkatini çekti. Teyzesinin eşarbı.

Eşarbı alarak kapıya, oradan da merdivenlere doğru koştu. Merdivenleri çıkarken teyzesinin ve eniştesinin Faren'le birlikte içerideki bir şeye bakarak, Serin'in mutfağının kapısında dikildiklerini gördü. Yanlarına giderek dikkatlerini neyin çektiğini gördü. Zemin bir zamanlar büyük taş levhalarla kaplıydı. Ş imdiyse parçalanmış taşlar ve pislik vardı. Mutfağın

büyük bir kısmını kaplayan ağır, ahşap bir masadan, bütün geriye kalan; eğrilmiş, parça parça olmuş tahta parçalarıydı.

Sonea, ağzının kuruduğunu hissetti, sonra aklı tekrar karıştı ve masa aniden alev aldı. Faren, ona döndü ve konuşmadan önce bir an için kendisiyle mücadele ediyormuş gibi göründü. "Dediğim gibi," dedi adam. "Muhtemelen zor bir dönemden geçiyor. Sonea, alt kata in ve çantanı hazırla. Ziyaretçilerini eve götüreceğim ve yangını söndürmesi için birisini bulacağım. Korkma, her şey yoluna girecek."

Sonea, başını sallayarak teyzesine eşarbını verdi ve merdivenlerden bodruma inerek gözden kayboldu.

XIV
İstenmeyen Müttefik

Dinlenmek için bir ara sokakta duran Rothen, gözlerini kapadı ve yorgunluğunu gidermek için biraz güç çekti.

Gözlerini açtı ve binaların yanlarında biriken karlara baktı. Geçen haftalarda daha yumuşak olan hava, kar fırtınalarının Imardin'e ulaşmasıyla artık uzak bir anı olmuştu. Peleriniyle iyi gizlediği cüppesini kontrol ederek caddeye çıkmaya hazırlandı. Başının arkasında tanıdık bir uğultu başlayınca durakladı. Kaynaktan çok uzakta olduğunu fark edince gözlerini kapayarak alçak sesle küfür etti. Kafasını iki yana sallayarak caddeye çıktı.

— *Dannyl?*

— *Duydum. Şu anda birkaç sokak ötesindeyim.*

— *Hareket geçtiğini hissettin mi?*

— *Evet.*

Rothen kaşlarını çattı. Eğer kaçtıysa, neden hâlâ güçlerini kullanıyordu?

— *Yakında başka kim var?*

— *Biz yakınız,* diye mesaj gönderdi Lord Kerrin. Yüz adımdan daha uzakta olmamalı.

— *Sadel ve ben aşağı yukarı aynı uzaklıktayız,* diye gönderdi Lord Kiano.

— *Daha yakına ilerleyin,* dedi Rothen. *Kıza yalnız yaklaşmayın.*

Rothen caddenin karşısına geçip hızla bir sokağa saptı. O geçerken yaşlı bir dilenci kör bakışlarını ona doğrulttu.

— *Rothen?* diye mesaj gönderdi Dannyl. *Şuna bak.*

Rothen'in zihninde, gökyüzüne dalga dalga duman yükselen, turuncu alevlerle kaplanmış bir evin görüntüsü yansıdı. Görüntüyle birlikte bir şüphe ve korku hissi geldi.

— *Sence kız...?*

— *Bundan daha çarpıcı bir şey gördük,* diye yanıtladı Rothen.

Rothen sokağın sonuna geldi ve daha geniş bir sokağa girdi. Yanan evi görünce adımlarını yavaşlattı. Yangını gören insanların şimdiden birikmeye başladıklarını ve daha da yaklaştığında, yan evlerde oturanların kucaklarında eşyalarla dışarı çıktıklarını gördü. Başka bir sokağın karanlığından uzun bir siluet çıktı ve yanına geldi. "Kız yakında olmalı," dedi Dannyl. "Eğer biz... "

Daha güçlü ve daha kısa bir uğultu hislerini dövünce ikisi de gerildi.

"Şu binanın arkasında," dedi Rothen, eliyle işaret ederek. Dannyl ileri fırladı. "Bu bölgeyi biliyorum. O evin arkasında diğer iki sokakla kesişen bir ara sokak var."

İki binanın arasındaki karanlığa girdiler. Rothen, yüz adım ötesinden gelen başka bir keskin titreşim hissedince duraksadı. "Hızlı ilerliyor," diye fısıldadı Dannyl, yavaşça hızlanmaya başlayarak. Rothen de arkasından koşmaya başladı. "Bir terslik var," dedi nefes nefese. "Haftalardır süren sessizliğin ardından bu hafta her gün... ve neden hâlâ güçlerini kullanıyor?"

"Belki engel olamıyordur."

"O zaman Akkarin haklıydı ." Rothen zihinsel bir mesaj gönderdi.

— *Kiano?*

— *Bize doğru hareket ediyor.*

— *Kerrin?*

— *Biraz önce güneye yönelerek bizim tarafa doğru ilerledi.*

— *Etrafını saracağız, dedi Rothen. Dikkatli olun. Güçlerinin kontrolünü kaybediyor olabilir. Kiano ve Sade, yavaşça içeri girin. Kerrin ve Fergun, kızın sağında kalın. Biz kızın üstüne gideceğiz...*

— *Onu buldum,* diye bir mesaj gönderdi Fergun. Rothen kaşlarını çattı... *Fergun, neredesin?* Bir duraklama oldu.

— *Altımdaki tünellerde. Onu duvardaki bir ızgaradan görebiliyorum.*

— *Orada kal,* diye emretti Rothen. *Kıza tek başına bulaşma.*

Bir an sonra Rothen, bir titreşim daha hissetti ve peşinden birkaç tane daha. Diğer büyücülerin içinde bulunduğu tehlikeyi hissetti ve adımlarını sıklaştırdı.

— *Fergun? Neler oluyor?*

— *Kız beni gördü.*

— *Kıza yaklaşma!* diye uyardı Rothen. Büyü uğultusu aniden kesildi. Dannyl ve Rothen birbirlerine baktıktan sonra hızlı adımlarla yola koyuldular. Bir kavşağa ulaştıklarında biraz ilerde, duvardaki bir ızgaraya bakarak sokaklardan birinde duran Fergun'u gördüler. "Kız gitti," dedi Fergun. Dannyl ızgaraya doğru seğirtti, açtı ve geçide baktı. "Ne oldu?" diye sordu Rothen. Fergun yanıtladı. "Izgaranın aşağısından gelen sesleri duyduğumda bana katılması için Kerrin'i bekliyordum."

Dannyl ayağa kalktı. "Sen de bu yüzden kendi başına içeri girdin ve kızı korkutup kaçırdın, öyle mi?"

Fergun, uzun boylu büyücüye bakıp gözlerini kıstı. "Hayır. Emredildiği gibi burada kaldım."

"Seni izlerken görüp korktu mu?" diye sordu Rothen. "Kızın güçlerini kullanmaya başlamasının sebebi bu muydu?"

"Evet." Fergun omuzlarını silkti. "Arkadaşları onu bayıltıp götürene kadar."

"Onları takip etmedin öyle mi?" diye sordu Dannyl.

Fergun'un kaşları kalktı. "Hayır. Emredildiği gibi, yerimde kaldım," diye tekrarladı. Dannyl bir şeyler mırıldandı ve sinirli bir şekilde sokağın ilerisine doğru yürüdü. Diğer büyücüler geldiğinde Rothen yanlarına gitti. Olanları anlattı, sonra onları ve Fergun'u Lonca'ya gönderdi.

Dannyl'i, avuçlarındaki kartopunu pürüzsüz bir yuvarlak haline getirmeye çalışır vaziyette, bir kapının merdivenlerinde otururken buldu. "Kız kontrolünü kaybediyor."

"Evet," diye onayladı Rothen. "Aramayı durdurmak zorundayım. Bir kovalamaca veya bir karşılaşma muhtemelen biraz sahip olduğu kontrolü de kaybettirecektir."

"Şimdi ne yapacağız:"

Rothen anlamlı bir şekilde arkadaşına baktı. "Anlaşma."

* * *

Cery'nin ciğerlerindeki dumanın kokusu yoğun ve sertti. Yolda seyahat eden diğer insanların arasından sıyrılarak aceleyle geçitte ilerledi. Bir kapının dışında soluklanmak için durakladı. Kapıyı açan nöbetçi, Cery'yi tanıyınca başını salladı Cery, aceleyle ilerideki dar, tahta merdivenlerden yukarı çıkıp, tepedeki kapağı iterek açtı ve loş bir şekilde aydınlatılmış bir odaya çıktı.

Bir bakışta; üç iri yarı nöbetçinin gölgelerde sallandığını, siyah derili bir adamın pencerede durduğunu ve bir de sandalyede uyuklayan şekli fark etti. "Ne oldu?" Faren dönüp Cery'ye baktı.

"Uyuması için ona ilaç verdik. Daha fazla zarar vermekten endişeleniyordu." Cery sandalyeye doğru ilerledi ve Sonea'nın yüzünü incelemek için eğildi. Kızın şakağında siyah, şişmiş bir çürük vardı. Yüzü solgundu ve saçları terden alnına yapışmıştı. Aşağı baktığında, kızın gömleğinin kolunun kararmış ve elinin sarılı olduğunu gördü. "Yangın yayılıyor," dedi Faren. Cery doğrularak, pencerenin önünde duran Hırsız'ın yanına gitti. Caddenin karşısındaki üç evden yükselen alevler, pencerelerin dışına patlayan gözler oluşturarak ve bir zamanlar çatıların olduğu yerde vahşi turuncu saçlar gibi yükselerek artıyordu. Diğer evlerin pencerelerinden de dalga dalga dumanlar yükselmeye başlamıştı. "Rüya -daha doğrusu kabus- gördüğünü söyledi," dedi Faren. "Uyandığı zaman odasında alevler vardı. Söndürülebilecek seviyeyi geçmişti. Her korkusu yükseldiğinde, yangın çıktı." İç geçirdi. Uzun bir süre sessiz kaldılar, Cery derin bir nefes aldı ve dönüp Hırsız'a baktı. "Şimdi ne yapacağız?" Faren'in garip bir şekilde gülümsedi. "Onu eskiden tanıdığımız bir arkadaşla

tanıştıracağız." Döndü ve gölgelere sinmiş adamlardan birini gösterdi. "Jarin. Kızı taşı. "

Gölgelerden iri yarı ve kaslı bir adam çıktı ve alevlerin yaydığı turuncu ışığın içinde belirdi. Sonea'yı almak için eğildi ama adam omuzlarını tutunca, kızın gözleri titreyerek açıldı. Jarin ellerini geri kaçırarak çabucak geri çekildi. "Cery?" diye mırıldandı kız. Cery kızın yanına seğirtti. Kız, gözlerini çocuğa odaklamak için çabalayarak yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Merhaba," dedi Cery, gülümseyerek. Kızın gözleri tekrar kapandı. "Takip etmediler Cery. Gitmemize izin verdiler. Bu garip değil mi?"

Tekrar gözlerini açtı ve bakışları Cery'nin omuzlarının üstüne kaydı. "Faren?"

"Uyanıksın," dedi Faren. "En azından iki saat daha uyumalısın."

Kız esnedi. "Uyanıkmışım gibi hissetmiyorum." Cery kıkırdadı. "Gerçekten de uyanık gözükmüyorsun. Hadi uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var. Seni güvenli bir yere götüreceğiz." Kız başını sallayıp gözlerini kapadı ve nefes alış verişi uykuya daldığını gösteren, yavaş bir ritme dönüştü. Faren, Jarin'e baktıktan sonra başıyla bilinçsiz kızı gösterdi. İri adam kızı isteksizce kollarına aldı. Sonea'nın göz kapakları bir kez titredi ama kız uyanmadı. Faren bir lamba alarak kapağa gitti, ayağıyla açtı ve merdivenlerden inmeye başladı . Geçitlerde hiç konuşmadan yol aldılar. Cery kafasını kaldırıp Sonea'nın yüzüne bakınca, içinin buruldüğunu hissetti. O eski, tanıdık rahatsızlık, daha önce hissettiklerinden çok daha güçlü bir hisse dönüşmüştü. Bu his onu geceleri uyutmuyor ve gün boyunca ona işkence veriyordu ve bu duygu yüzünden, son zamanlarda kendini rahat hissettiği bir anı hatırlamakta güçlük çekiyordu. Çoğunlukla kız için korkuyordu ama son zamanlarda, açıkçası, onun çevresinde olmaktan da korkar olmuştu. Kızın içindeki büyü, kızın kontrolünün ötesine geçmişti. Her gün, bazen her saat, kızın yakınındaki bir şey patlayarak alev alıyor ya da parçalara ayrılıyordu. Sonea bu sabah, alevleri söndürmekle ve uçan nesnelerden kaçmanın bir sürü pratiğini yapmakla ilgili, bir espri yaparak buna gülmüştü.

Büyüsü her kontrolü dışına çıktığında, büyücüler şehrin her tarafından koşarak geliyorlardı. Kız, sürekli hareket halinde, Faren'in sığınaklarından

çok, geçitlerde zaman geçirmekten yorulmuş ve sefil olmuştu.

Düşüncelerinin içinde kaybolan Cery, dikkatini yola verdi. Bir yerde, dik bir merdivenden aşağı indiler, sonra muazzam büyüklükteki bir taş bloğun altından geçtiler. Dış Duvar'ın temelini tanıyan Cery, Kuzey Bölgesine girdiklerini anladı ve Faren'in gizemli arkadaşının kim olduğunu merak etti.

Çok geçmeden Faren durdu ve muhafıza, Sonea'yı yere indirmesini emretti. Kız uyandığında bakışlarından, olanların daha çok farkındaymış gibi gözüküyordu. Faren paltosunu çıkardı ve Jarin'in de yardımıyla Sonea'ya giydirip, başlığını örttü. "Yürüyebilecek misin'" diye sordu kıza. Kız omuzlarını silkti. "Denerim."

"Birisiyle karşılaşırsak, görüş alanının dışında kalmaya çalış," dedi adam. İlk başta kızın yardıma ihtiyacı oldu ama birkaç dakika içinde dengesini tekrar kazandı. Geçitlerde her seferinde daha çok insana rastlayarak bir yarım saat daha yürüdüler. Faren bir kapının önünde durdu ve kapıya vurdu. Kapıyı bir nöbetçi açtı ve ikinci bir kapıya vurmadan önce onları küçük bir odaya aldı. Kapıyı açan sivri burunlu, ufak tefek ve esmer bir adam, Hırsız'a baktı. "Faren," dedi adam. "Hangi rüzgâr attı seni?"

"İş," diye karşılık verdi Faren.

Cery kaşlarını çattı. Adamın ses tonunda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Adamın boncuk gibi olan gözleri kısıldı. "İçeri gel öyleyse."

Faren kapının eşiğine adımını attıktan sonra durdu ve muhafızlarına işaret etti. "Burada kalın," dedi. Cery'yi, ardından da Sonea'yı gösterdi. "Siz ikiniz benimle gelin." Adam kaşlarını çattı. "Ben..." Gözlerini kısıp Cery'ye bakarak duraksadı, sonra gülümsedi. "Ah, bu küçük Ceryni. Demek Torrin'in haylaz çocuğunu yanında tutuyorsun Faren. İşe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum."

Cery, adamın kim olduğunu anlayınca gülümsedi. "Merhaba Ravi."

"İçeri gelin." Cery odaya girerken, Sonea da onu takip etti. Odayı göz gezdiren Cery'nin bakışları, odada bir sandalyede oturan yaşlı bir adamın bakışlarıyla karşılaştı. Cery başını eğerek selam verdi ama adam, bu kibar selamlamaya karşılık vermedi.

"Peki bu kim?" diye sordu Ravi, başıyla Sonea'yı göstererek. Faren, kızın başlığını çıkarttı. Sonea, ilacın etkisiyle göz .bebekleri büyümüş ve siyahlaşmış bir şekilde Ravi'ye baktı. "Bu Sonea," dedi Faren, ağzı alaycı olmayan bir şekilde gerilerek. "Sonea, bu Ravi."

"Merhaba," dedi Sonea hafifçe. Ravi bir adım geriledi. Suratı bembeyaz olmuştu. "Bu... O mu? Ama ben... "

"Onu buraya getirmeye nasıl cüret edersin?" Herkes sesin geldiği yere doğru döndü. Yaşlı adam sandalyesine yaslanarak ayağa kalktı ve dik dik Faren'e bakarak durdu. Sonea nefesini tutup sendeleyerek geri çekildi. Faren ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu durdurdu. "Endişelenme Sonea," dedi adam. "Seni incitmeye cesaret edemez. Eğer yaparsa, Lonca'ya onun hakkındaki her şeyi anlatmak zorunda kalırız. İnandıkları gibi onun ölmediğini öğrenmeleri, hiç de hoşlarına gitmeyecektir."

Cery, aniden yabancının, niçin selamına karşılık verme zahmetine girmediğini anlayarak, dik dik yaşlı adama baktı. "Görüyor musun," diye devam etti Faren, ses tonu kendini beğenmiş bir şekilde, "ikinizin çok fazla ortak yönü var Sonea. Her ikiniz de Hırsızlar tarafından korunuyorsunuz, ikinizin de büyü yeteneği var ve ikiniz de Lonca'nın sizi bulmasını istemiyorsunuz. Ve artık Senfel'i burada gördüğün için, sana büyünü nasıl kontrol edilebileceğini göstermekten başka çaresi yok... çünkü eğer yapmazsa, büyücüler seni bulabilir ve sen de onlara Senfel'i anlatabilirsin."

"O bir büyücü mü?" diye fısıldadı kız, ardına kadar açılmış gözlerle yaşlı adama bakarak. "Eski bir büyücü," diye düzeltti Faren. Kızın gözlerinin korkuyla değil, umutla dolu olması Cery'nin rahatlamasına sebep oldu. "Bana yardım edebilir misin?" diye sordu kız. Senfel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

"Hayır mı?" dedi hafifçe.

Yaşlı adam kaşlarını çattı, sonra dudağı küçümsemeyle kıvrıldı. "Ona ilaç vermen, sadece durumu daha da kötüleştirir Hırsız." Sonea derin bir nefes aldı. Kızın gözlerine korkunun geri geldiğini gören Cery, yanına giderek kızın ellerini tuttu. "Sorun yok," diye fısıldadı kıza. "Aldığın sadece uyutucu bir ilaçtı."

"Hayır, sorun var," dedi Senfel. Gözlerini kısarak Faren'e baktı. "Ona yardım edemem."

"Başka çaren yok," diye karşılık verdi Faren. Senfel gülümsedi. "Öyle mi? Lonca'ya git o zaman. Onlara burada olduğumu söyle. Beni bulmaları, kız güçlerinin kontrolünü kaybettiği zaman ölmekten daha iyidir." Cery, Sonea'nın gerginliğini hissederek yaşlı adama döndü. "Onu korkutmayı kes," diye tısladı. Senfel, Cery'ye baktı, sonra bakışları Sonea'ya kaydı. Kız adamın bakışlarına küstahça karşılık verdi. Yaşlı adamın yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Onlara git," diye üsteledi adam. "Seni öldürmezler. Yapacakları en kötü şey, kullanamaman için güçlerini bağlamak olacaktır. Ölmekten daha iyidir, ha?" Sonea adama bakmayı sürdürdü. Senfel omuzlarını önce silkti, sonra dikleştirdi ve çelik gibi gözlerle Faren'e baktı. "Yakınlarda en az üç büyücü var. Onları çağırmak çok küçük bir çaba gerektirir ve eminim, onlar bu odaya ulaşan yolu bulana kadar, sizin ayrılmanızı engelleyebilirim. Hâlâ Lonca'ya varlığımı açıklamak istiyor musun?"

Faren, büyücüye bakarken dişlerini sıktı. Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Gidin... ve kız tam olarak ayıldığında söylediklerimi ona tekrar edin. Eğer Lonca'nın yardımını kabul etmezse ölecek."

"O zaman ona yardım et," dedi Cery. ' Yaşlı adam kafasını iki yana salladı. "Yapamam. Güçlerim çok zayıf ve kızın güçleri çok ileri. Artık ona sadece Lonca yardım edebilir."

Tezgâhın altından sürüyerek bir fıçı çıkaran bolevi sahibi, fıçıyı bir homurtuyla tezgâhın üstüne koydu. Adam kupaları doldurmaya başlayıp etraftaki masalara servis yaparken, Dannyl'e anlamlı bir bakış attı. Öne eğilerek, Dannyl'in önüne bir kupa koydu, sonra kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye başladı. Dannyl şaşkın bir bakış atarak adama bir sikke verdi. Adamın bakışlarında kararsızlık yoktu. Dannyl önündeki içkiye bakarak, bundan daha fazla kaçamayacağını anladı. Bu şeyi içmek zorunda kalacaktı.

Kupayı kaldırarak tadına bakmak için biraz içti, sonra şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ağzını hoş, zengin bir lezzet doldurdu ve bir an sonra tadı tanıdı. Bu baharatsız Chebol sosuydu. Birkaç büyük yudumdan sonra, midesini bir

sıcaklığın kapladığını hissetti. Kupasını dükkân sahibine doğru kaldırdı ve karşılık olarak onaylayan bir baş eğme aldı. Yine de adam onu izlemekten vazgeçmemişti. Dükkâna genç bir adam girip dükkân sahibiyle derin bir sohbete başlayınca Dannyl rahatladı. "İşler nasıl Kol?" Adam omuzlarını silkti. "Her zamanki gibi."

"Bu sefer kaç fıçı istiyorsun?"

Dannyl ikilinin yaptığı pazarlığı dinledi. Bir fiyatta anlaştıkları zaman, yeni gelen kişi bir sandalyeye oturdu ve iç geçirdi.

"Şu gösterişli yüzüğü olan garip herif nereye gitti?"

"Sachakalı mı?" Barmen omuzlarını silkti. "Haftalar önce öldü. Bir ara sokakta cesedini buldular."

"Sahi mi?"

"Evet."

Dannyl hafifçe homurdandı. *Uygun bir son,* diye düşündü. "Dün geceki yangını duydun mu?" diye sordu barmen.

"Oranın yakınında oturuyorum. Bütün caddeye yayıldı. İyi olan şey mevsimin yaz olmaması. Bütün varoşlar yanabilirdi."

"Şehir halkı bunu umursamazdı," diye ekledi barmen. "Yangın, Duvar'ı asla geçemez. Dannyl'in omzuna bir el dokundu. Kafasını kaldırıp baktı ve Hırsızlar'ın, ona rehber olarak verdiği zayıf adamı gördü. Adam başını kapıya doğru eğdi.

Dannyl, chebol sosunu bitirip kupasını tezgâha koydu. Kalkarken dükkân sahibinden arkadaşça bir baş selamı aldı. Dannyl gülümseyerek karşılık verdi, sonra kapıya doğru giden rehberi takip etti.

XV
Şu ya da Bu Şekilde

Sonea duvardaki bir çatlaktan sızıp bir damlacık oluşturarak, boş lamba kancasından aşağı düşen, sonra sert zemine çarpıp sıçrayan suyu izledi. Tekrar kafasını kaldırarak bir damlanın daha oluşmasını izledi.

Faren en son saklanma yerini akıllıca seçmişti. Tuğla duvarları ve yatak olarak kullandığı taş bir tezgâhı olan boş bir yeraltı deposu... Yanıcı ya da değerli hiçbir şey yoktu. Kendisi dışında.

Bu düşünce zihnine bir korku dalgalanması gönderdi. Gözlerini kapatarak, düşünceyi çabucak aklından uzaklaştırdı. Ne kadar zamandır bu odada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Günler geçmiş olabilirdi ya da yalnızca saatler. Zamanı ölçebileceği hiçbir şey yoktu. Buraya geldiğinden beri, zihnindeki o tanıdık değişi mi hissetmemişti. Güçlerini ateşleyen hislerin sayısı o kadar artmıştı ki artık sayısını aklında tutamıyordu. Yere uzanarak, sakin kalmaya konsantre olmuştu. Bu sakinliği ne zaman bir düşünce bölse, derin bir nefes alıyor ve düşünceyi akından uzaklaştırıyordu. Üzerine rahatlatıcı bir dalgınlık yerleşmişti. Belki buna Faren'in verdiği içecekler sebep oluyordu. "Ona ilaç vermen sadece durumu daha da kötüleştirir."

Yangından sonra gördüğü garip rüyayı hatırlayınca ürperdi. Rüyasında varoşlardaki bir büyücüyü ziyaret etmişti. Hayal gücünün ona bir yardımcı uydurmasına rağmen, adamın sözleri rahatlatıcı değildi. Derin bir nefes alarak, anıları uzaklaştırdı. Belli ki, büyü kullanmak istediği zaman onu çağırmak için, içinde öfkesini beyninin içindeki bir haznede saklamak zorunda olduğunu düşünerek yanılmıştı. Oysa şimdi kontrolleri için büyücüleri takdir ediyordu ama duygusuz insanlar olduklarını bilmek, onları sevmesi için, ona yine de fazla bir sebep vermiyordu.

Kapı, hafifçe çalındıktan sonra açılmaya başladı. Tedirginlikle ayağa kalktı ve genişleyen aralıktan baktı. Dışarıda, ağır, metal kapıyı hareket ettirmenin verdiği güçlükle suratını buruşturan Cery duruyordu. Kapıyı, Sonea'nın geçmesine yetecek kadar açtığında, itmeyi bıraktı ve eliyle onu çağırdı.

"Tekrar yer değiştirmek zorundasın."

"Ama hiçbir şey yapmadım."

"Muhtemelen fark etmedin." Kapıdan çıkarken bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. İlaç, zihninden kayıp giden büyüyü hissetmesini engelliyor muydu? Hiçbir şeyin patladığını ya da alev aldığını görmemişti. Güçleri, daha az yıkıcı bir şekilde de olsa, hâlâ kayıp gidiyor muydu? Sorular, onun, tehlikeli bir biçimde güçlü duygular hissetmesine yol açtı, bu yüzden onları aklından uzaklaştırdı. Cery'yi takip ederek, duygularını sakin tutmaya odaklandı. Çocuk durdu ve duvara yerleştirilmiş paslı bir merdivene tırmandı. Bir kapağı iterek açtı ve geçide karlar düşerken dışarı çıktı. Hemen arkasından çocuğu takip eden Sonea, gün ışığına çıktığında, yüzünde serin havayı hissetti. Boş bir sokakta dikiliyorlardı. Cery, üstünden karları silkeleyen kıza bakıp sırıttı.

"Saçlarında da kar var," dedi. Karı temizlemek için elini uzattı ve hemen elini geri çekti. "Ah! Ne...?" Tekrar elini uzattı ve geri çekildi. "Şu bariyerlerden birini yapmışsın Sonea."

"Hayır, yapmadım," diye karşılık verdi kız, hâlâ hiç büyü kullanmadığından emin bir şekilde. Elini uzattığında, eli görünmez bir direnç duvarına çarpınca bir acı şoku hissetti. Cery'nin omzunun üstünde bir hareket görerek çocuğun arkasına baktı. Az önce sokağa giren bir adam onlara doğru geliyordu.

"Arkanda," diye uyardı kız ama Cery, kızın başının üstündeki bir şeye bakıyordu. "Büyücü!" diye tısladı çocuk, yukarıyı göstererek.

Kız yukarı bakıp nefesini tuttu. Üstlerindeki çatıda, dikkatle aşağıdaki kıza bakan bir adam duruyordu. Adam, binanın kenarından boşluğa doğru bir adım atınca, kız inanamayarak nefesini tuttu ama adam düşmek yerine,

havada süzülerek aşağıya doğru inmeye başladı. Cery bariyere vurunca havaya bir titreşim yayıldı.

"Koş!" diye bağırdı çocuk. "Uzaklaş!" Sonea aşağı inen büyücüden uzaklaştı. Sakin kalmak için harcadığı bütün çabayı tamamen bir kenara bırakarak sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı. Arkasındaki karları çiğneyen bot sesleri, havada süzülen büyücünün yere indiğini söylüyordu. Sokak ileride başka bir sokakla kesişiyordu. Kavşağın ötesinde, önüne başka birisi çıktı. Sonea, korkunun sebep olduğu bütün güçle kendini ileri doğru attı. İkinci büyücüden birkaç adım önce kavşağa ulaştığında bir zafer titremesi hissetti. Kayarak durup sağdaki geçide sıçradı...ve kendini durdurmak için duvarların köşelerine tutundu. Orada, kotlarını göğsünde kavuşturmuş bir adam daha duruyordu. Bir hamleyle, kendini adamdan uzaklaştırdı. Etrafında dönerek tek boş kalan sokağa fırladı ve yine kayarak durdu. Birkaç adım ötede, son kaçışını kapatan dördüncü bir adam dikiliyordu.

Küfrederek dönüp arkasına baktı. Üçüncü adam dikkatle ona bakıyordu ama hareket etmedi. Arkasındaki dördüncü adama baktı. Adam ona doğru yürümeye başladı. Kalbi çılgınca atıyordu. Kafasını kaldırıp yukarı bakarak duvarları inceledi. Her zamanki gibi tuğlalardan yapılmışlardı ama tırmanmak için zamanı olsa bile, büyücülerin onu kolaylıkla aşağı indirebileceğini biliyordu. Vücudunun her yerine korkunç, tüm vücuduna batan bir soğuk yayıldı. Kapana kısıldım. Çıkış yok.

Arkasına bakarak kavşaktaki üçüncü adamın, ilk iki adama katıldığını görünce bir korku sancısı vücudunu kapladı ve aklından tanıdık bir duygunun geçtiğini hissetti. Adamların üstündeki duvarın bir kısmı parçalanınca aşağı tuğla parçalan ve toz yağdı. Molozlar, adamların başının biraz üstünde, havada zararsızca sekerek etrafa dağıldı. Büyücüler duvara baktıktan sonra gözleriyle kızı tartarak ona döndüler. Onlara saldırdığını düşünüp karşılık vereceklerinden korkan Sonea geri çekildi. Zihnindeki duyguları tekrar hissetti. Bacaklarını yakıcı bir sıcaklık sardı. Aşağı bakan kız ayaklarının etrafındaki karın cızırdayarak erimeye başladığını gördü. Sokağı sıcak, yoğun bir sisle dolduran dalga dalga buhar yükseldi. Beni göremezler! Umut zerrecikleri aklında belirdi. Onları geçebilirim. Dönerek, sokağın aşağısına fırladı. Adamın silueti yolunu kesmek için ilerledi.

Duraksadı, sonra elini paltosunun içine soktu. Bıçağının soğuk sapı parmaklarıyla buluştu. Büyücü onu yakalamak için uzandığında, adamın kolunun altından eğildi ve bütün ağırlığıyla adamın üzerine atladı. Adam geriye doğru sendeledi ama düşmedi. Dengesini sağlayamadan önce ince bıçağı adamın baldırına sapladı.

Bıçak tiksindirici bir kayganlıkla adamın bacağına girdi. Adam şaşkınlık ve acı içinde bağırırken, Sonea zalim bir tatmin duygusu hissetti. Bıçağı çekip çıkartarak, bütün gücüyle adamı yolun kenarına itti. Adam inleyerek duvara doğru düşerken, Sonea koşmak için döndü. Bileğini parmaklar yakaladı. Bir homurtuyla döndü ve kendini kurtarmak için çırpınmaya başladı. Adamın giderek sıkan parmakları canını acıtmaya başladı ve bıçağın elinden kaydığını hissetti. Ani bir rüzgâr sokaktaki sisi dağıttı ve hızla ona doğru gelen diğer üç büyücü göründü. Sonea korkusunun yükseldiğini hissetti ve ayakları ıslak zeminde kayarak faydasız bir şekilde çabalamaya başladı. Onu yakalayan adam, kızı diğer üç adama doğru ittirmek için aniden kızın koluna asıldı.

Ellerin, kollarını tuttuğunu hissedince bütün vücudunu bir korku kapladı. Etrafında dönüp kendini kurtarmaya çalıştı ama adamların tutuşları güçlüydü. Eller onu hareketsiz tutarak duvara doğru ittirdi. Nefesi kesilerek kendini, etrafını parlak gözlerle ona bakan büyücülerle sarılmış olarak buldu. "Vahşi biri," dedi adamlardan biri. Yaralı olan büyücü, kısa, pişmanlık dolu bir kahkaha attı. En yakındaki büyücüyü gördüğünde tanıdık bir şeyler hissetti. Bu, Arınma sırasında onu gören büyücüydü. Adam dikkatle gözlerinin içine bakıyordu. "Bizden korkma Sonea," dedi adam. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Büyücülerden biri bir şeyler mırıldandı. Kır saçlı büyücü başıyla onayladı, sonra diğerleri yavaşça ellerini çektiler. Görünmez bir güç onu duvara bastırıyordu. Kımıldayamıyordu. Anlayamadığı fakat tanıdık büyü hissini takip eden bir umutsuzluk hissetti. Diğer üç büyücü, arkalarındaki duvar, sokağı tuğla sağanağına boğarak patlayınca eğildi. Fırıncı önlüğü takmış bir adam, yüzü öfkeden kararmış bir şekilde dışarı fırladı. Dört büyücüyü gören adam, gözleri ardına kadar açılarak duraksadı. Büyücülerden biri döndü ve hızlı bir el hareketi yaptı. "Hepiniz buradan dağılın' diye bağırdı, "hatta bu

bloktaki herkes." Adam geri çekildi, sonra evin karanlığında kayboldu. "Sonea."

Kır saçlı büyücü dikkatle ona bakıyordu. "Beni dinle. Seni incitmeyeceğiz. Biz..." Kızın yüzüne yakıcı bir sıcaklık vurdu. Dönünce yakınındaki tuğlaların kırmızı kırmızı parladığını gördü. Duvardan aşağı doğru bir şey damladı. Büyücülerden birinin bir küfür savurduğunu duydu. "Sonea," dedi kır saçlı büyücü. Sesine sertlik gelmişti. "Bize karşı koymayı kes. Kendine zarar vereceksin."

Kızın arkasındaki duvar titremeye başladı. Titreme yayılırken büyücü kollarını havaya kaldırdı. Sonea, ayaklarının altında çatlaklar oluşmaya başlayınca keskin bir nefes aldı.

"Nefes alıp vermeni yavaşlat," dedi büyücü. "Kendini sakinleştirmeye çalış." Kız gözlerini kapadı, sonra kafasını iki yana salladı. Yararı yoktu. Büyü, kırık bir borudan akan su gibi üzerinden akıyordu. Alnına bir elin dokunduğunu hissetti ve gözlerini açtı.

Büyücü elini çekti. Yüzü gergindi. Diğerlerine bir şey söyledi, sonra kızın gözlerinin içine baktı.

"Sana yardım edebilirim Sonea," dedi büyücü. "Sana, bunu nasıl durdurabileceğini gösterebilirim ama bana izin vermen gerekiyor. Bizden korkman ve bize güvenmemen için birçok sebebin olduğunu biliyorum ama buna şimdi engel olmazsan, hem kendine hem de bu bölgedeki bir sürü insana zarar vereceksin. Anlıyor musun?"

Sonea adama baktı. Yardım etmek mi? Büyücü neden ona yardım etmek istiyordu? Ama beni öldürmek isteseydi, diye farkına vardı aniden, şimdiye kadar çoktan bunu yapmıştı. Adamın yüzü donuk bir şekilde titremeye başladı ve kız, çevresindeki havanın ısıyla titremeye başladığını fark etti. Sıcaklık yüzünü yaktı ve bir acı çığlığı attı. Büyücü ve arkadaşları ısıdan etkilenmemiş görünüyorlardı ama yüz ifadeleri acımasızdı. Aklının bir kısmı fikre isyan etmesine rağmen, bu büyücülerin, ondan istediklerini yapmazsa, kötü bir şeylerin olmak üzere olduğunun farkındaydı.

Kır saçlı büyücü kaşlarını çattı. "Sonea," dedi sert bir şekilde. "Açıklayacak zaman yok. Sana göstermeyi deneyeceğim ama karşı

koymamalısın."

Büyücü elini kızın alnına koydu ve gözlerini kapadı. Sonea birden zihninin kenarında bir kişinin varlığını fark etti. Kız hemen adamın isminin Rothen olduğunu anladı. Onu arayan zihinlerin aksine, bu onu görebiliyordu. Gözlerini kapayarak adamın varlığına konsantre oldu.

— *Beni dinle. Güçlerinin kontrolünü tamamen kaybetmek üzeresin.*

Kelimeleri duymamasına rağmen, anlam açıktı... ve korkutucuydu. Aniden, kontrol etmeyi öğrenmezse gücün onu öldüreceğini anladı.

— *Zihninde bunu ara.*

Bir şey -kelimesiz bir düşünce- onu aramaya yönlendirdi. Kendi içinde, hem tanıdık hem de garip bir yerin farkına vardı. Zihnine odaklanınca, her şey daha da netleşti. Karanlıkta yüzen, parlayan bir ışık küresi...

— *Bu senin gücün. Enerjin, zihnindeki büyük bir depo içinde büyür. Onu serbest bırakmalısın... ama kontrollü bir şekilde.*

Büyüsü bu muydu? Küreye doğru uzandı. Hemen, küreden beyaz ışık parladı. Vücudundan geçti ve uzakta bir yerde bir sesin bağırdığını duydu.

— *Ona ulaşmaya çalışma... nasıl olduğunu sana gösterene kadar olmaz. Şimdi beni izle...* Adam, kızın dikkatini uzağa çekti. Kız, adamı, yönlendirdiği yere doğru takip etti ve başka bir ışık küresini fark etti.

— *İzle.*

Adamı, iradesini zorlarken, küreden güç çekerken, onu şekillendirirken ve bırakırken izledi.

— *Şimdi sen dene.*

Kendi ışık küresine odaklanarak az bir enerjinin çıkmasını diledi. Büyü tüm zihnini kapladı. Sadece ona yapmak istediği şeyi düşündü ve büyü gitti.

— *İşte böyle. Şimdi bunu tekrar dene ama sahip olduğun bütün gücü bitirene kadar çekmeye devam et.*

— *Hepsini mi?*

— *Korkma. Bu taşıyabilme kapasiten ve sana gösterdiğim bu alıştırma, güçlerine zarar verebilecek bir alıştırma değil.*

Derin bir nefes alıp bırakınca göğsü şişti. Tekrar gücünü çekerek, ona defalarca şekil verip, serbest bırakmaya başladı. Bir kere başladığında, büyü iradesine yanıt vermeye istekli gibi görünüyordu. Küre, küçük bir kıvılcımdan başka bir şey kalmayana kadar, yavaş yavaş küçülmeye başladı.

— *İşte oldu.*

Gözlerini açtı ve gözlerini kırpıştırarak etrafındaki yıkıma baktı. Etrafında, yaklaşık yirmi adım yarıçaplı bir dairede, için için yanan ve moloz yığınına dönüşmüş yıkıntılar vardı. Büyücüler dikkatle ona bakıyorlardı. Arkasındaki duvar yıkılmasına rağmen, görünmez güç kızı hâlâ dik tutuyordu. Serbest kalınca bacaklarının titrediğini fark etti, sonra dizlerinin üstüne düştü. Sırtını güçlükle dik tutarak, kaşlarını çatıp kır saçlı büyücüye baktı. Adam gülümsedi ve eğilip, elini kızın omzuna koydu.

— *Şimdilik güvendesin Sonea. Bütün enerjini kullandın. Dinlen. Yakında konuşacağız.* Adam onu kollarına alırken, vücudunu, bütün düşünceleri bastıran bir uyuşukluk kapladı. Kendini sıkmaktan ve acıdan nefes nefese kalan Cery, yıkık duvara doğru yığıldı. Sonea'nın bağırışı hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Ellerini kafasına bastırıp gözlerini kapadı. "Sonea..." diye fısıldadı. İç geçirerek ellerini başından çekti ve arkasından gelen ayak seslerini duydu. Kafasını kaldırınca, sokaktan kaçış yolunu tıkayan adamın geri döndüğünü ve dikkatle kendisini izlediğini gördü.. Cery, adamı görmezden geldi. Etrafındaki tozun ve molozların içinde parlak bir renk gördü. Çömeldi ve kırılmış bir tuğlanın kenarından yere sarkan kırmızı bir kurdeleye dokundu. *Kan.*

Ayak sesleri yaklaştı. Kanın birikintisinin yanında bir bot belirdi... Lonca'nın sembolü şeklinde tokaları olan botlar. Cery'nin içini bir öfke sardı ve ayağa kalkıp tek bir hareketle adamın suratını hedefleyerek yumruğunu savurdu.

Adam, rahat bir şekilde Cery'nin yumruğunu yakaladı ve kıvırdı. Cery dengesini kaybederek sendeledi ve başı yıkık duvara çarparak düştü. Gözlerinin önünde ışıklar parladı. Sert bir nefes alarak, ellerini başına

bastırarak dönen dünyayı durdurmaya çalışıp, sendeleyerek ayağa kalktı. Adam kıkırdadı.

"Aptal varoşlu," dedi adam. Büyücü, parmaklarını bakımlı saçlarının arasında gezdirerek, topuklarının üstünde döndü ve uzaklaştı.

Ekler

Lord Dannyl'in Varoş Argosu Rehberi

kan parası: suikast için yapılan ödeme

altın madeni: erkek çocukları tercih eden adam

kodamanlar: nüfuzlu insanlar

bıçak: suikastçı/kiralık katil

tag: casus anlamına gelir

hırsız: bir suç grubunun lideri

gözcü: bir şeyi ya da birisini gözetlemek için konulan kimse

ziyaretçi: ev soyan hırsız

Terimler Sözlüğü

HAYVANLAR

aga moths: kumaş yiyen böcekler

ceryni: küçük kemirgen

enka: eti için beslenen, boynuzlu hayvan

eyoma: deniz sülüğü

fare: örümcekgillerin genel adı

gorin: eti için, kayıklar ve yük arabalarını çekmek için beslenen büyükbaş hayvan

harrel: eti için beslenen küçükbaş hayvan

limek: vahşi, yırtıcı köpek

mullook: vahşi gece kuşu

rassook: eti ve tüyü için beslenen evcil kuş

ravi: kemirgen, ceryni'den daha büyüktür

reber: eti ve yünü için beslenen, evcil hayvan

sapfly: ağaçlık alanlara özgü böcek

şevli: zehirli kertenkele

zili: bazen ev hayvanı olarak beslenen, küçük, zeki memeli

BİTKİLER/YİYECEKLER

anivope vines: zihinsel yansıtmaya duyarlı bir bitki

bol: tugor'dan yapılan alkollü sert içki, *nehir pisliğ*i de denilir

chebol sosu: boldan yapılan yağlı et sosu

crots: iri, mor fasulye

curem: hafif, lezzetli baharat

jerras: uzun sarı fasulye

kreppa: kötü kokulu, tedavi edici özelliği olan bitki

marin: turunçgillerden, kırmızı bir meyve

monyo: çiçek soğanı

myk: zihni etkileyen bir ilaç

nalar: keskin kokulu kök

pachi: sulu, tatlı meyve

papea: kırmızı biber benzeri baharat

prorres: küçük, çan şeklinde bir meyve

sumi: acı içki

tugor: yaban havucu benzeri, köklü bitki

YERLER/MEKANLAR

bolevi: bol satılan, bir çeşit

otel: meyhane

MÜTTEFİK ÜLKELERİN IRKLARI

Elyne: konum ve kültür olarak Kyralia'ya en yakın, ılıman iklimli yer

Kyralia: Loncanın bulunduğu yer

Lan: savaşçı kabilelerden oluşan bir dağlık ülke halkı

Lonmar: Mahga bölgesine bağlı bir çöl yeri

Vin: denizcilikleriyle tanınan bir ada ulusu

DİĞER TERİMLER

Simba mat: sazlardan yapılan bir çeşit yer döşeği